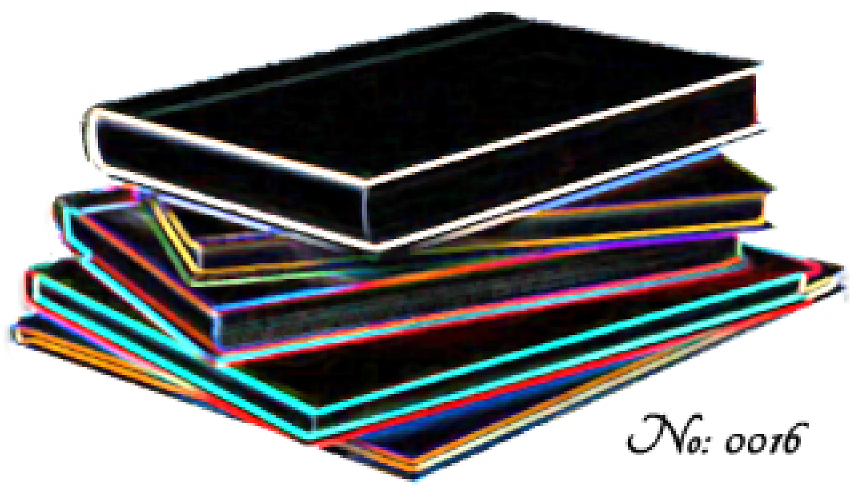
Eoin Colfer

Artemis Fowl

Kuzey Kutbu Macerası

ARTEMIS

fk KİTAPLIĞI

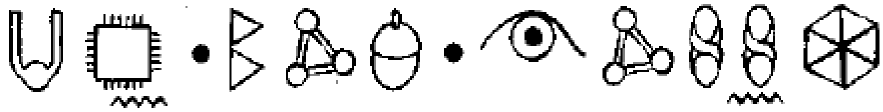

Kitap Adı: *Artemis Fowl 2 - Kuzey Kutbu Macerası*
Kitap Yazarı: *Eoin Colfer*
Çevirmen: *Aylin Yengin**
Yayınevi: *Artemis*
Sayfa Sayısı: *293 sayfa**
Basım Yılı: *2003**
Tarayan: *Bilinmiyor*
Düzenleyen: *FK Kitaplığı*

*Bilgiler d&r'dan alınmıştır.

ARTEMİS FOWL
KUZEY KUTBU MACERASI

İÇİNDEKİLER

Artemis Fowl:
Psikolojik Bir Değerlendirme

Gençlik Yıllarının bir Özeti

Kahramanımız Artemis Fowl on üç yaşına geldiğinde Wolfang Amadeus Mozart'tan bu yana hiçbir insanda görülmemiş zekâ belirtileri gösteriyordu. Artemis çevrim-içi bir turnuvada Avrupa satranç şampiyonu Evan Kashoggi'yi yenmiş, yirmi yediden fazla icadın patentini almış ve Dublin'in yeni opera salonunun mimari projesini çizme yarışmasını kazanmıştı. Ayrıca İsviçre banka hesaplarındaki milyonlarca doları kendi hesabına aktaracak bir bilgisayar programı yazmış, bir düzineden fazla Empresyonist tablonun sahtesini yapmış ve Peri Halkını dolandırarak, altınlarının büyük bir bölümüne el koymuştu.

Burada sorulması gereken soru, nedendi? Artemis'i suç işlemeye iten sebep neydi? Cevabı babasında gizliydi.

Baba Artemis Fowl, Dublin tersanelerinden Tokyo'nun arka sokaklarına uzanan bir suç imparatorluğunun başını çekiyordu ama en büyük tutkusu kendini yasal bir iş adamıymış gibi göstermekti. Bir kargo gemisi satın alarak, onu 250.000 teneke kola ile yüklemiş ve önündeki onlarca yıl boyunca kâr etmeyi hedeflediği bir iş için Kuzey Rusya'da Murmansk'a göndermişti.

Ne yazık ki Rus Mafyası İrlandalı zengin bir işadamının pazarlarından kâr etmesini istememiş ve Fowl Star gemisini Kola Körfezinde batırmışlardı. Birinci Artemis Fowl'un kaybolduğu bildirilmişti, öldüğü tahmin ediliyordu.

Küçük Artemis sınırlı bir parayla imparatorluğun başındaydı. Aile servetini yeniden canlandırmak için iki yıldan kısa sürede kendisine on beş milyon sterlin kazandıracak yasadışı bir işe girişmişti.

Bu engin servetin büyük bir bölümü Rusya'ya yapılan kurtarma operasyonlarına harcanıyordu. Her geçen gün bunu biraz daha fazla doğrulasa da Artemis babasının kaybolduğuna bir türlü inanmak istemiyordu.

Artemis yaşıtlarıyla görüşmekten kaçınır, okula gitmek yerine zamanını yeni entrikalar planlayarak geçirmeyi yeğledi.

Bu yüzden on üç yaşındayken bir goblin isyanına karışması sarsıcı, korkutucu ve tehlikeliymiş gibi görünse de hiç kuşkusuz başına gelebileceklerin en iyisiydi. En azından böylece dışarıda biraz zaman geçirmiş ve birkaç yeni insanla tanışabilmişti.

Ne yazık ki içlerinden birçoğu onu öldürmeye çalışmıştı.

Bu rapor LEP Akademisi dosyalarından alınarak, Doktor J. Argon ve B. Psych tarafından derlenmiştir.

ÖNSÖZ

MURMANSK, KUZEY RUSYA, İKİ YIL ÖNCE

İki Rus alev alev yanan bir varilin önünde birbirlerine sokulmuş, Kuzey Kutbunun soğuğundan boş yere korunmaya çalışıyorlardı. Kola Körfezi eylülden sonra bulunmak isteyeceğiniz bir yer değildi, özellikle de Murmansk. Murmansk’ta kutup ayıları bile atkı takarlardı. Hiçbir yer buradan daha soğuk değildi, belki de yalnızca Noril’sk dışında.

Bunlar Mafya’nın tekikçileriydi ve gecelerini çalıntı BMW’lerin içinde geçirmeye alışıktılar. İçlerinden daha iri yarı olan Mikhael Vassikin kürk paltosunun kolunun altından sahte Rolex’ine baktı.

“Bu şey donabilirdi,” dedi saatinin kenarına yavaşça vurarak. “Sonra onu ne yaparım ben?”

“Söylenmeyi bırak,” dedi adı Kamar olan. “Zaten, senin yüzünden dışarıda kaldık.”

Vassikin duraksadı. “Efendim?”

“Verilen emir çok basitti: Fowl Star’ı batır. Tek yapman gereken kargo bölümünü havaya uçurmaktı. Tanrı bilir ki o yeterince büyük bir gemiydi. Kargo bölümünü havaya uçur, batsın. Ama yok, büyük Vassikin ne yaptı, gitti gemiyi kıçından vurdu. Hem de işi bitirmek için yedek bir roketi bile olmadan. Bu yüzden şimdi hayatta kalan var mı diye araştırmalıyız.”

“Sonuçta battı, değil mi?”

Kamar omuz silkti. “Ne olmuş yani? Çok yavaş battı, bir sürü yolcunun bir şeylere tutunacak zamanı oldu. Ünlü keskin nişancı, Vassikin! Büyük annem bile daha iyi atış yapardı.”

Mafya’nın rıhtımın üzerinde duran adamı, Lyubkhin tartışma tam bir ağız dalaşına dönüşmeden, onların yanma yaklaştı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu ayıyı andıran Yakut.

Vassikin iskelenin duvarına tükürdü. “Nasıl gitsin? Bir şey buldun mu?”

“Birkaç ölü balıkla, kırık sandıklar,” dedi Yakut, tetikçilere içinden dumanlar tüten birer fincan uzatarak. “Canlı bir şey yok. Sekiz saatten fazla oldu. Green Burnuna kadar her yeri araştıran sağlam adamlarım var.”

Kamar içecekten bir yudum aldı, sonra midesi bulanarak ağzındakini tükürdü. “Bu da ne böyle? Zift mi?”

Lyubkhin güldü. “Sıcak Kola. Fowl Star’dan. Sandıklar dolusu kıyıya vuruyor. Bu gece gerçekten de Kola Körfezindeyiz.”

“Seni uyarıyorum,” dedi Vassikin, içeceği karların üzerine dökerek. “Bu hava sinirlerimi bozuyor. Bu yüzden kötü şakalarına bir son ver. Zaten Kamar’ı dinlemek zorunda kalmak bana yetiyor.”

“Uzun sürmeyecek,” diye mırıldandı ortağı. “Son bir tarama daha ve araştırmayı bitiriyoruz. Bu sularda hiçbir şey sekiz saat dayanamaz.”

Vassikin boş fincanını uzattı “Daha sert bir şeyin yok mu? Soğuktan korunmak için bir duble votka falan? Her zaman bir yerlerde bir cep şişesi bulundurduğunu biliyorum.”

Lyubkhin pantolonunun cebine uzandı ama kemerindeki telsiz parazit yapınca durdu. Üç kısa patlama.

“Üç çığlık. İşaret bu.”

“Neyin işareti?”

Lyubkhin rıhtımın sonuna doğru koşarken başını arkaya çevirip bağırdı. “Telsizde üç cıyaklama. Bu K9 birimi birisini buldu demek.”

Kurtulan kişi Rus değildi. Bu giysilerinden anlaşılıyordu. Bir moda tasarımcısının imzasını taşıyan takım elbisesinden deri paltosuna kadar her şeyi Batı Avrupa’dan, hatta belki de Amerika’dan satın alınmıştı. Her şey üzerine göre dikilmiş ve en kaliteli malzemelerden yapılmıştı.

Adamın giysileri sağlammış gibi görünse de bedeni o kadar iyi durumda değildi. Çıplak ayaklarıyla elleri soğuktan donmak üzereydi. Bacaklarından biri garip bir şekilde, diz altından gevşekçe sarkıyordu ve yüzünde korkunç yanık izleri vardı.

Araştırma ekibi onu limanın üç kilometre güneyindeki, derin bir dere çukurundan buraya eğreti bir branda sedyeyle taşımışlardı. Adamlar çizmelerinin içine işlemiş soğuğa karşı koymak için ayaklarını hızla yere vurarak ödüllerinin çevresini sardılar. Vassikin kalabalığı dirseğiyle yararak ilerledi ve adamı daha yakından görmek için diz çöktü.

“Bacağını kaybedeceği kesin,” diye belirtti. “Birkaç parmağını da. Yüzü de pek iyi görünmüyor.”

“Teşekkürler, Doktor Mikhael,” diye eleştirdi Kamar, sertçe. “Herhangi bir kimlik var mı?”

Vassikin bir hırsız gibi ellerini hızla adamın bedeninde gezdirdi. Cüzdan ve saat taraması yaptı.

"Hiçbir şey yok. Çok garip. Böylesine zengin bir adamın kişisel eşyaları olmalı, değil mi?"

Kamar başını salladı. "Evet, öyle." Sonra adamlara döndü. "Tam on saniyeniz var, sonra başınız belaya girecek. Para sizde kalsın, geriye kalan her şeyi istiyorum."

Gemiciler sözlerini ciddiye aldılar. Adam pek iri yarı değildi. Ama Mafya'dandı, Rus organize suç sendikasından.

Deri bir cüzdan kalabalığın arasından uçup branda bezinden yapılmış sedyenin üzerine kondu. Birkaç saniye sonra yanında Cartier bir saat belirdi. Altın, pırlanta taşlıydı. Orta direk bir Rus'un beş senelik maaşı değerindeydi.

"Akıllıca bir karar," dedi Kamar, sahipsiz hâzineyi eline alarak.

"Pekala?" diye sordu Vassikin. "Adamı tutuyor muyuz?" Kamar oğlak derisi cüzdanın içinden platin kredi kartını çıkarıp adına baktı. '

"Ah, tutuyoruz," diye karşılık verdi, cep telefonunu açarak. "Onu tutuyor ve hatta üzerine birkaç battaniye örtüyoruz. Bizdeki bu şansla, yakında zatürree de olur. Ve inanın bana, bu adamın başına hiçbir şey gelmesini istemeyiz. O bizim yeni dünyaya biletimiz."

Kamar giderek heyecanlanıyordu. Bu hiç de ona göre bir davranış değildi.

Vassikin güçlükle doğruldu. "Kimi arıyorsun? Kim bu adam?"

Kamar telefonundaki hızlı arama listesinden bir numara seçti. "Britva'yı arıyorum. Kimi aradığımı sanıyorsun?" Vassikin'in beti benzi attı. Patronu aramak tehlikeliydi. Britva kötü habercileri vurmakla tanınırdı. "İyi bir haber, değil mi? Onu iyi bir haber vermek için mi arıyorsun?"

Kamar kredi kartını ortağına fırlattı. "Oku şunu." Vassikin uzun süre kartı inceledi. "Ben Angliskii okuyamam. Ne yazıyor? Adı neymiş?"

Kamar ona söyledi. Mikhael'in yüzü hafif bir gülümse meyle aydınlandı. "Çevir şu telefonu," dedi.

BÖLÜM I: AİLE BAĞLARI

KOCASININ ortadan kaybolması Angeline Fowl'u derinden etkilemişti. Odasına kapanmış, dışarı çıkmayı reddediyordu. Hatıralarına sığınmıştı, geçmişle ilgili hayalleri gerçek yaşama yeğliyordu. Oğlu İkinci Artemis, elf Holly Short'la bir antlaşma yapmamış olsa hiç iyileşebilir miydi, bilinmez: peri polisinden çaldığı fidye altınının yarısına karşılık, annesinin ruh sağlığı. Annesi tam anlamıyla iyileştikten sonra Artemis Fowl tüm çabalarını babasının yerini bulmaya yoğunlaştırıp gerek yerel haber alma kanallarıyla, gerekse İnternet yoluyla araştırma yapan şirketlerle anlaşarak, aile servetinin büyük bölümünü Rusya yolculuklarına yatırmıştı.

Genç Artemis, Fowller'e özgü açgözlülüğe fazlasıyla sahipti. Öte yandan, namuslu ve güzel bir kadın olan annesi iyileştikten sonra dahice planlarını gerçekleştirmek gittikçe güçleşmişti. Bunlar, babasının araştırmaları için gerekli parayı sağlayacak planlardı.

Oğlunun bu tutkusundan çok endişelenen ve geçirdiği son iki yılın zihninde yarattığı etkilerinden korkan Angeline, on üç yaşındaki oğlunu tedavi ettirmek için okulun rehberlik öğretmenine götürdü.

Onun için üzülüyor olmanız gerekirdi. Yani rehberlik öğretmeni için...

ST BARTLEBY'S GENÇ BEYEFENDİLER OKULU
WİCKLOW İLÇESİ, İRLANDA, GÜNÜMÜZ

Doktor Po yumuşak koltuğuna yaslandı ve önünde duran sayfayı hızla gözden geçirdi.

"Pekala, Sayın Fowl, biraz konuşalım, olur mu?" Artemis derin bir iç çekip geniş, solgun alnının üzerine düşen koyu renkli saçlarını geriye yatırdı. İnsanlar kendisininki gibi bir zekânın incelenemeyeceğini ne zaman anlayacaklardı acaba? Bu danışmandan çok daha fazla sayıda, psikoloji

kitabı okumuştu. Hatta Ruhbilimciler Gazetesinde Doktor F. Roy Dean Schlippe takma adıyla bir makale bile yayınlamıştı.

"Elbette, Doktor. Sandalyeniz hakkında konuşalım. Kraliçe Viktorya döneminden mi?"

Po koltuğun deri kolçağını şefkatle okşadı. "Evet, doğru sayılır. Kuşaktan kuşağa geçen bir aile yadigârı. Büyükbabam onu bir Sotheby's müzayedesinden almış. Görünüşe göre, bir zamanlar sarayı süslüyormuş. Kraliçenin gözbebeğiymiş."

Artemis'in dudakları küçük bir gülümsemeyle gerildi, bir santimetre kadar. "İlginç, Doktor. Genellikle sarayda taklitlere yer yoktur."

Po aşınmış deriyi sıkıca kavradı. "Sahte mi? Sizi temin ederim, Sayın Fowl, bu kesinlikle gerçek."

Artemis koltuğu daha yakından incelemek için eğildi. "Ustaca yapılmış, kabul ediyorum. Ama şuraya bakın." Po'nun bakışları oğlanın parmağını izledi. "Bu raptiyelere bakın. Baş tarafındaki çapraz deseni görüyor musunuz? Makinede yapılmış. En fazla bin dokuz yüz yirmilerde. Büyükbabanız dolandırılmış. Ama ne fark eder ki? Sandalye, sandalyedir. Önemsiz bir mal, öyle değil mi, Doktor?"

Po hayal kırıklığı belli olmasın diye, öfkeyle bir şeyler çiziktirdi. "Evet, Artemis, çok zekice. Tıpkı dosyanda yazanlar gibi. Küçük oyunlarından birini oynuyorsun. Şimdi, sana geri dönelim mi, ne dersin?"

İkinci Artemis Fowl pantolonundaki kırışıklığı düzeltti. "Bir sorunumuz var, Doktor."

"Gerçekten mi? Ne olabilir acaba?"

"Sorun, bana sormak istediğiniz her sorunun, ders kitaplarındaki yanıtını bildiğim."

Doktor Po tam bir dakika boyunca önündeki kâğıda not aldı. "Gerçekten de bir sorunumuz var, Artemis. Ama sorun bu değil," dedi en sonunda. ,

Artemis az daha gülümseyecek gibi oldu. Hiç kuşkusuz, doktor ona önceden tahmin edilebilir, bir başka kuram yakıştıracaktı. Acaba bugün ona hangi hastalık uygun görülecekti? Kişilik bölünmesi ya da belki patolojik yalancılık?

"Sorun hiç kimseye insanca davranacak kadar saygı duymuyor olman."

Bu açıklama Artemis'i çok şaşırtmıştı. Bu doktor öbürlerinden daha akıllıydı. "Bu çok saçma. Ben çok sayıda insana büyük saygı duyuyorum."

Po bakışlarını defterinden kaldırmadı. Gerçekten mi? Kime, örneğin?"

Artemis bir an düşündü. “Örneğin Albert Einstein’a. Kuramları genel olarak doğruydu. Sonra, Yunanlı matematikçi Arşimet’e.”

“Peki ya tanıdıkların arasında?”

Artemis iyice düşündü. Aklına hiç kimse gelmedi. , “Nasıl yani? Örnek veremiyor musun?”

Artemis omuz silkti. “Tüm yanıtlara sahip gibisiniz, Doktor Po. Neden siz söylemiyorsunuz?”

Po diz-üstü bilgisayarında bir pencere açtı. “Bu olağanüstü. Bunu her okuyuşumda...”

“Yaşam öyküm sanırım?”

“Evet, pek çok şeyi açıklıyor.”

“Ne gibi?” diye sordu Artemis, merakını gizleyemeyerek.

Doktor Po bilgisayarından bir çıktı aldı.

“İlk olarak, şu ortağın, Kâhya. Bir koruma sanırım. Senin gibi aşırı duyarlı bir oğlan için pek uygun bir arkadaş değil. Sonra annen var. Bence harika bir kadın ama seni kesinlikle idare edemiyor. Son olarak da, baban var.

Buna göre, hayattayken bile çok başarılı bir baba rolü oynayamamış. ”

Sözleri acı veriyordu ama Artemis’in ne kadar etkilendiğini doktora göstermeye niyeti yoktu. “Dosyanız hatalı, Doktor,” dedi. “Babam hayatta. Kayıp olabilir ama hayatta.”

Po kâğıda baktı. “Gerçekten mi? Neredeyse iki yıldır kayıp olduğunu sanıyordum. Zaten bu yüzden mahkemeler onu yasal olarak ölü ilan etmiş.”

Artemis’in yüreği hızla attığı halde, sesinde duygudan eser yoktu. “Mahkemelerin ya da Kızıl Haç’ın ne dediği umurumda bile değil. O hayatta ve onu bulacağım.”

Po bir şeyler daha karaladı.

“Ama baban geri dönecek olsa bile, ne olur ki?” diye sordu. “Onun izinden mi gideceksin? Onun gibi bir suçlu mu olacaksın? Belki de öylesin zaten?”

“Babam suçlu değil,” diye belirtti Artemis, hırçınca. “Tüm mal varlığımızı, yasal girişimlere kaydırıyordu. Murmansk işi kesinlikle dürüst bir işti.”

“Sorulardan kaçıyorsun, Artemis,” dedi Po.

Ama Artemis bu soru yağmurundan usanmıştı. Küçük bir oyun oynama zamanıydı. “Neden, Doktor?” dedi Artemis, şaşkınlık içinde. “Bu duyarlı

bir konu. Biliyorsunuz ki şu an bir ruhsal çöküntü yaşıyor olabilirim.” “Sanırım olabilirsin,” dedi Po, önemli bir gelişme sezmiş gibi. “Gerçekten öyle mi?”

Artemis yüzünü ellerinin arasına aldı. “Sorun annem, Doktor.”

“Annen mi?” diye onu yüreklendirdi Po, sesindeki heyecanı bastırmaya çalışarak. Artemis daha bu yıl içinde, St Bartleby’deki yarım düzine danışmanı emekliye ayırmıştı bile. Gerçeği söylemek gerekirse, Po da eşyalarını toplamak üzereydi. Oysa şimdi...

“Annem, o...”

Po sahte Viktorya stili sandalyesinde öne doğru eğildi. “Annen, evet?”

“Bu gülünç terapiye katlanmam konusunda beni zorluyor, üstelik de okulun sözde rehber danışmanlarının, diplomalı, başarısız toplumsal reformculardan hiçbir farkları yokken.”

Po iç geçirdi. “Çok güzel, Artemis. Senin istediğin gibi olsun ama sorunlarından kaçmayı sürdürürsen, asla rahat edemezsin.”

Artemis’in cep telefonunun titreşimi, onu analizin geri kalanından kurtardı. Çalan, şifreli, güvenli bir hattı. Yalnızca tek bir kişide numarası vardı. Çocuk telefonu cebinden çıkartıp küçük kapağını açtı. “Evet?”

Ahizeden Kâhya’nın sesi duyuldu. “Artemis, benim.” “Başka kim olabilirdi? Burada, bir şeyin tam ortasındayım.”

“Bir mesaj aldık.”

“Evet. Nereden?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ama Fowl Star ile ilgili.” Artemis’in omuriliğinden bir elektrik akımı geçti. “Neredesin?”

“Ana girişte.”

“Pekala. Oraya geliyorum.”

Doktor Po gözlüklerini çıkardı. “Konuşmamız henüz tamamlanmadı, genç adam. Her ne kadar kabul etmesen de bugün biraz ilerleme kaydettik. Şu an çıkıp gidersen, müdüre haber vermek zorunda kalacağım.”

Artemis uyarıdan etkilenmemişti. Şu an başka bir yerdeydi. Teninde bir elektrik akımının vızıldadığını hissetti. Bu bir şeyin başlangıcıydı. Bunu hissedebiliyordu.

BÖLÜM II: CHİX'LE GÖZLEM

BATI SAHİLİ, HAVEN ŞEHRİ, YERALTI BİRİMİ

BİR leprechaunun geleneksel görünümü yeşil giysili, küçük bir impi andırır. Elbette ki bu, insani görüntüsüdür. Perilerin kendilerine özgü basmakalıp tipleri vardır. Peri Halkı, genellikle Yeraltı Polis Teşkilatının Keşif Biriminde görevlendirilecek saldırgan gnomları ya da koca cüsseli elfleri doğrudan üniversitelerinin beysbol takımından seçerdi.

Yüzbaşı Holly Short bu tanımların hiçbirine uymazdı. İşin aslı Holly'nin, LEPrecon ekibinin bir üyesi olduğunu asla hayal edemezdiniz. Mesleğini tahmin edecek olsanız, bir kediyi andıran duruşu ve güçlü kaslarıyla, bir jimnastikçi ya da profesyonel bir kazıcı olduğunu düşünebilirsiniz. Ama daha yakından bakın, güzel yüzünü es geçip doğrudan gözlerinin içine bakın, kararlı bakışlarının içinde, bir mumu on adım uzaktan yakabilecek ateşi ve aynı zamanda onu Recon'un en saygın memurlardan biri yapan zekâyı fark ederdiniz.

Elbette ki teknik olarak Holly artık Recon'a bağlı değildi. Artemis Fowl olayında, tutsak düşüp fidye karşılığında kurtarılmasının ardından, Recon'un ilk kadın subayı olarak görevi yeniden gözden geçiriliyordu. Şu an evinde oturup aşk merdivenlerini sulamıyor olmasının tek nedeni, Yarbay Root'un Holly'nin görevinin askıya alması durumunda kendi rozetini de geri vereceğini bildirmesiydi. Her ne kadar İç İşleri inanmasa da Root bu kaçırılma olayının Holly'nin suçu olmadığını biliyordu. Ve Holly'nin hızlı düşünmesi sayesinde bu olayda hiç kimse yaşamını yitirmemişti.

Ama Konsey üyeleri insanlarının yaşamlarını yitirmeleriyle pek ilgilenmiyorlardı. Onları asıl ilgilendiren, peri altının yitirilmesiydi. Ve onlara göre Holly, Recon'un fidye için ayrılmış fonunun büyük bir bölümünü kaybetmelerine neden olmuştu. Holly yer üstüne uçup altını geri verene kadar Artemis Fowl'un boğazını sıkmaya hazırdı ama işler böyle

yürümüyordu: Kitapta, yani perilerin kutsal kitabında bir periyi altınından ayırmayı başaran bir insanın o altına sahip olacağı yazıyordu.

Bu yüzden İç İşleri Holly'nin rozetine el koymak yerine, onu pis işlerde çalıştırmak konusunda ısrar etmişti -kimseye zarar veremeyeceği bir yerde. Ona haddini bildirmenin en iyi yolu buydu. Holly, Gümrük ve Tüketim Vergisi bölümüne atanmış, bir çavlanın basınç asansörüne bakan, kayalıkların üzerindeki bir mekiğin içinde sıkışıp kalmıştı. Bu anlamsız bir görevdi.

Kaçakçılığın Yeraltı Polis Teşkilatı için çok önemli olduğu söylenirdi. Kaçak mallar zararsız sayılırdı —marka gözlükler, DVD'ler, kapuçino makineleri ve buna benzer şeyler. Zararlı olan bu malların nasıl ele geçirildiğiydi.

B'wa Keli adlı goblin üçlüsü, kaçak eşya pazarını ele geçirmişti ve yeraltı gezintileri giderek daha da arsızlaşıyordu. Hatta, bu kısa gezintilerini ekonomik açıdan daha özgür duruma getirmek için goblinlerin kendi kargo mekiklerini yaptıkları bile söylentiler arasındaydı.

Asıl sorun goblinlerin boş kafalı yaratıklar olmalarıydı. Tek birinin bile kalkanını kaldırmayı unutması,_ fotoğraflarının uydular aracılığıyla dünyanın dört bir yanındaki haber merkezlerine gönderilmesi anlamına gelirdi. Sonra da gezegendeki Çamur Adamlardan arınmış tek bölge olan Yeraltı Birimi, ortaya çıkardı. Ardından da insan doğasına bağlı hava kirliliği, madenlerin kökünü kazıma ve sömürü gelirdi.

Bu da Bölüm'ün kara kaplı defterinde adı geçen zavallıların aylarca gizli denetleme görevinde çalışması demekti, işte bu yüzden Holly şu an az kullanılan bir çavlanın dışındaki bir kayalığın üzerinde demir atmış, oturuyordu.

E37, Paris'teki şehir merkezine çıkan bir basınç asansörüydü. Bu Avrupa başkenti yüksek riskli bir bölge olarak kabul ediliyordu, bu yüzden buraya hemen hemen hiç vize verilmiyordu. Yalnızca LEP görevi için gidilebiliyordu. Uzun yıllardır hiçbir sivil bu çavlana girmemişti ama yine de yirmi dört saat boyunca denetlenmesi gerekiyordu - yani sekiz saatlik mesailerle çalışan, altı memur tarafından.

Holly, Chix Verbil ile aynı mekikte görev almak üzere eşleştirilmişti. Pek çok sprite gibi Chix de kendini Tanrı tarafından kadınlara gönderilmiş, yeşil tenli bir armağan olarak görüyor ve işini yapmaktan çok, Holly'yi etkilemeye çalışıyordu.

“Bu gece çok iyi görünüyorsun, Yüzbaşı,” Chix’in bu geceki açılış cümlesiydi. “Saçma bir şey mi yaptırdın?” Holly ekranın odağını ayarlayıp kumral bir asker tıraşıyla ne yapılabileceğini düşündü.

“İşine yoğunlaş. Her an kendimizi bir ateş hattının ortasında bulabiliriz.”

“Hiç sanmam, Yüzbaşı. Burası bir mezar kadar sessiz. Bu tür görevlere bayılıyorum. Rahat ve kolay. Yalnızca gözlem.” Holly aşağılarındaki görüntüyü izledi. Verbil haklıydı. Çavlanın halka kapatılmasıyla birlikte, bir zamanlar çok iş yapan bu yer, şimdilerde bir hayalet kente dönüşmüştü. Yalnızca arada sırada, yiyecek bir şeyler arayan bir troll, mekiklerinin önünden sendeleyerek geçiyordu. Troller bir bölgenin sınırlarını belirlemeye başladıklarında, burasının ıssız olacağına emin olabilirdiniz.

“Yalnızca sen ve ben varız, Yüzbaşı. Ve gece daha yeni başlıyor.”

“Kapat bu konuyu, Verbil. Dikkatini işine ver. Yoksa erlik, senin için yeterince düşük bir rütbe değil mi?” “Evet, Holly, affedersin, şey, evet, efendim.”

Ah şu spritelar. Hepsi birbirinin aynıydı. Kendilerini dayanılmaz sanmaları için onlara bir çift kanat vermeniz, yeterdi.

Holly dudağını kemirdi. Bu iş için gereğinden fazla vergi mükellefinin altınını boş yere harcamışlardı. Yüzsüz memurlar bu göreve tatil gözüyle baksalar da onlar aynı düşüncede değillerdi. Denetleme görevi memurları halkın gözünde küçük düşürmek için birebirdi.

Buna karşılık, Holly işini elinden geldiğince iyi yapmaya kararlıydı. Dayanabilirse eğer, İç İşleri mahkemesinin ona söyleyecek tek bir sözü kalmayacaktı.

Holly gündelik mekik listesini plazma ekranda görüntüledi. Havalı kıskaçların ölçümleri tamamdı. Mekiklerin depolarında onları dört uzun ve sıkıcı hafta boyunca havada tutabilecek kadar çok benzin vardı.

Listede yazan bir sonraki madde ısıl görüntülemeydi. “Chix, bir uçuş yapmanı istiyorum. Isılları çalıştıracağız.

Verbil sırıttı. Spritelar uçmaya bayılırlardı. “Anlaşıldı, Yüzbaşı,” dedi ve göğsüne bir ısı-ölçer çubuk bağladı.

Holly mekiğin içinde bir delik açtı ve Verbil dışarı fırlayarak, hızla gölgelere doğru tırmandı. Göğsündeki çubuk, altındaki alanı ısıya duyarlı ışınlarla dolduruyordu. Holly bilgisayarındaki ısıl-tarayıcı programı çalıştırdı. Ekranda çeşitli gri tonlarında, buğulu görüntüler belirdi. Bu

yöntemle sağlam bir kaya tabakasının ardındaki canlılar bile ortaya çıkardı. Ama ortada hiçbir şey yoktu, yalnızca birkaç karakurbağasıyla, ayaklarını sürüyerek ekrandan kaybolan bir trollün kuyruğu.

Verbil'in sesi hoparlörden çatırdadı. "Hey, Yüzbaşı. Biraz daha yakından bakmak için alçalayım mı?"

Taşınabilir tarayıcıların sorunu buydu işte. Uzaklaştıkça ışınlar zayıflıyordu.

"Pekala, Chix. Bir alan taraması daha yap. Ama dikkatli ol."

"Merak etme, Holly. Adamın Chix, yalnızca senin için tek parça halinde geri dönecek."

Holly ona gözdağı vermek için derin bir soluk aldı ama yanıtı boğazında düğümlendi. Ekranda bir şey vardı. Hareket eden bir şey.

"Chix. Uyarıyı alabiliyor musun?"

"Olumlu, Yüzbaşı. Alabiliyorum ama ne aldığımı bilmiyorum."

Holly ekranın bir kesitini büyüttü. İkinci düzlükte, iki yaratık hareket ediyordu. Yaratıklar griydi.

"Chix. Konumunu bozma. Taramaya devam et."

Gri mi? Gri şeyler nasıl hareket edebilirdi ki? Gri ölü demekti. Isısı yok demekti, bir mezar kadar soğuk demekti. Yine de....

"Tetikte ol, memur Verbil. Düşmanlarımız olabilir." Holly, Polis Plaza'yla iletişime geçti. Hiç kuşkusuz, LEP'in teknik dahisi Foaly bu görüntüleri Harekât odasından izliyordu. "Foaly, izliyor musun?"

"Evet, Holly," diye yanıt verdi sentor. "Seni ana ekrana yansıtmaya çalışıyorum."

"Bu şekiller hakkında ne düşünüyorsun? Hareket eden gri şekiller hakkında yani? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de öyle." Ardından, bir klavyenin tıklamasıyla noktalanan, kısa bir sessizlik oldu. "İki açıklaması olabilir. Bir, makinelerde bir sorun var. Bunlar, farklı bir sistemden gelen aldatıcı görüntüler olabilir. Tıpkı radyodaki parazit gibi."

"Öbür açıklama ne?"

"O kadar saçma ki bu konudan söz etmek bile güç geliyor."

"Pekala, Foaly, bana bir iyilik yap ve söz et."

"Şey, ne kadar gülünç gelse de, biri sistemimi alt etmenin bir yolunu bulmuş olabilir."

Holly'nin beti benzi attı. Foaly böyle bir olasılığı kabul edebiliyorsa eğer, bu kesinlikle doğru demekti. Holly, Foaly ile konuşmasını yarıda kesip dikkatini yeniden memur Verbil'e çevirdi. "Chix! Hemen çık oradan. Yüksel! Yüksel!"

Sprite güzel yüzbaşıyı etkilemeye çalışmakla o kadar meşguldü ki olayın ciddiyetini kavrayamadı. "Rahatla, Holly. Ben bir spriteım. Hiç kimse bir spriteı vuramaz." Verbil bunu çavlanın içindeki pencerelerden birinden atılan bir mermi kanadında yumruk büyüklüğünde bir delik açtığı sırada söylenmişti.

Holly, Neutrino 2000'ini, tabanca kılıfının içine tıkıp başlığının mikrofonundan emirler yağdırmaya başladı. "Kod On Dört, tekrar ediyorum Kod On Dört. Bir peri vuruldu. Bir peri vuruldu. Ateş altındayız. E37. Sıhhiye ve destek gönderin."

Holly tünelin zeminine bir ip sallandırarak, mekiğin kapısına indi. İlk elf kralı Frond'un heykelinin arkasına gizlendi. Chix, yolun karşı tarafında, bir moloz yığınının üzerinde yatıyordu. İyi görünmüyordu. Alçak bir duvarın çentikli kalıntıları miğferinin kenarını parçalamış ve telsiz sistemini kullanılmaz duruma getirmişti.

Holly ona hemen ulaşmalıydı, aksi halde Chix gidiciydi. Spriteların iyileştirme güçleri sınırlıydı. Büyüleriyle bir siğili yok edebilirlerdi ama yaraları kapatmak güçlerini aşıyordu.

"Seni kumandana bağlıyorum," dedi Foaly'nin kulaklarında çınlayan sesi. "Beklemede kal."

Yarbay Root'un haykırmaları, hava akımları boyunca yankılandı. Keyfi yerinde görünmüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"Yüzbaşı Short. Destek güçleri gelinceye kadar olduğun yerde kalmanı istiyorum senden."

"Olumsuz, Yarbay. Chix vuruldu. Ona ulaşmam gerek."

"Holly. Yüzbaşı Kelp yalnızca birkaç dakika uzaklıkta. Olduğun yerde kal. Tekrar ediyorum. Olduğun yerde kal."

Holly miğfer siperliğinin ardından, öfkeyle dişlerini sıktı. LEP'ten kapı dışarı edilmesi an meselesiyken, şimdi bir de bu başına gelenler neydi. Chix'i kurtarmak için doğrudan bir emre karşı gelmek zorundaydı.

Root, Holly'nin karasızlığım sezdi. "Holly, dinle beni. Sana attıkları şey, Chix'in kanadını delip geçti. LEP yeleğin de sağlam değil. Bu yüzden yerinden kıpırdama ve Yüzbaşı Kelp'i bekle."

Yüzbaşı Kelp. Diploma töreninde kendine Bela adını seçmekle ünlenmiş, LEP'in en coşkulu memuruydu. Yine de Holly'nin o kapıdan geçerken arkasını kollamasını tercih edeceği hiç bir memur yoktu.

"Özür dilerim, efendim, bekleyemem. Chix kanadından vuruldu. Bunun ne demek olduğunu bilirsiniz."

Bir spriteı kanadından vurmak, bir kuşu vurmaya benzemezdi. Kanatları spriteların en geniş organlarıydı ve başlıca yedi atardamar barındırırlardı. Böylesi bir delik en azından üçünü parçalamış olmalıydı.

Yarbay Root iç çekti. Ses mikrofondan yoğun bir parazitmiş gibi duyuldu.

"Pekala, Holly. Ama kendini koru. Bugün adamlarımdan hiçbirini kaybetmek istemiyorum."

Holly, Neutrino 2000'ini kılıfından çıkartıp ayarını üçe getirdi. Pusu nişancılarını göz ardı edemezdi. Goblinlerin B'wa Keli üçlüsünden olduklarını var sayarak, bu ayarda bir atışın onları en azından sekiz saat süreyle bayıltacağını düşündü.

Bacaklarını altına kıvırdı ve bir anda heykelin arkasından fırladı. Aynı anda dolu gibi yağmaya başlayan mermiler bir heykeli parçalamaya başladılar.

Holly yerde yatan arkadaşının yanma koştu, başının çevresinde uçuşan mermiler süpersonik arıları andırıyorlardı. Genellikle bu gibi bir durumda en son yapmanız gereken şey, kurbanı kımıldatmaktır ama üzerlerine yağan kurşun yağmuru ona bir seçim hakkı bırakmıyordu. Holly memuru apoletlerinden kavrayarak, onu çürümüş bir dağıtım mekiğinin arkasına taşıdı.

Chix orada uzun süre kalmıştı. Zayıfça gülümsüyordu. "Beni kurtarmaya geldin, Yüzbaşı. Geleceğini biliyordum."

Holly sesindeki endişeyi bastırmaya çalıştı. "Tabii ki geldim, Chix. Ben asla kimseyi yüz üstü bırakmam."

"Bana karşı koyamayacağını biliyordum," diye soludu Chix. "Bunu biliyordum." Sonra gözlerini kapadı. Yarası büyüktü. Belki de çok büyüktü.

Holly yaraya yoğunlaştı, iyileştir, diye düşündü ve içindeki büyü bedenine milyonlarca iğne batıyormuşçasına fışkırdı. Büyü kollarına yayıldı ve parmaklarına doğru aktı. Ellerini Verbil'in yaralarının üzerine koydu. Parmaklarından deliğe doğru mavi kıvılcımlar saçıldı. Kıvılcımlar yaranın çevresini sararak, yanmış dokuyu onarıp dökülen kanı kopyaladı. Spriteın

soluk alması rahatladı ve yanaklarına sağlıklı yeşil bir renk gelmeye başladı.

Holly iç geçirdi. Chix iyileşecekti. Artık bu kanatla göreve çıkamayacaktı ama yaşayacaktı. Holly yaralı kanadına baskı yapmamaya özen göstererek, baygın spriteı yan yatırdı. Şimdi sıra, gizemli gri şekillerdeydi. Holly silahının ayarını dörde yükseltip bir an bile düşünmeden çavlanın girişine doğru koştu.

LEP Akademisindeki ilk gününüzde göğsü bir boğa trollü kadar geniş, büyük, kıllı bir gnome her yeni gelen öğrenciyi duvara mıhlayıp bir yaylım ateşi sırasında güvenli olmayan bir binaya asla girmemesi konusunda onu uyarırdı. Bunu en ısrarcı biçimde söylerdi. Ve bu özlü sözleri her yeni öğrencinin beynine kazılıncaya kadar her gün yinelerdi. Oysa, Yüzbaşı Holly Short'un şu an yapmak üzere olduğu, aynen buydu.

Holly terminalin çifte kapılarını hızla açarak, bir kayıt masasının altına gizlendi. Dört yüz yıldan öncesine kadar, bu bina yer üstü vizelerini almak için kuyruğa giren turistlerle bir arı kovanı gibi kaynıyordu. Bir zamanlar, Paris turistlerin çok beğendikleri bir yerdi. Ama kaçınılmaz bir şekilde insanlar bu Avrupa başkentine sahip çıkmaya karar vermiş gibi görünüyorlardı. Şu an, perilerin kendilerini güvende hissettikleri tek yer, insanların yeşil renkte olsalar bile küçük yaratıklara dönüp bakmadıkları, Paris'teki Eurodisney'di.

Holly miğferindeki hareket-algılayıcı filtreyi çalıştırdı ve masanın emniyet panelinin ardından binayı taradı. Bir şey hareket edecek olursa, miğferdeki bilgisayar onu otomatik olarak turuncu bir taçla işaretleyecekti. Holly başını kaldırdığı sırada, manzaralı terastan mekik hangarına doğru uzun adımlarla ilerleyen iki kişi gördü. Bunlar kesinlikle goblindi, arkalarından uçan bir yük arabası sürükleyerek, dört nala koşuyorlardı adeta. Üzerlerinde kuşkusuz ısıl algılayıcılarını yanıltmak için giydikleri, miğferleriyle takım, yansıtıcılı bir tür alüminyum giysi vardı. Bu çok akıllıcaydı, hem de Goblinlere göre fazlasıyla akıllıcaydı.

Holly bir kat altlarından goblinlerle aynı doğrultuda koşuyordu. İki yanındaki duvarlara asılı, eski ilanlar çerçevelerinin içinden sarkıyorlardı.

İKİ HAFTALIK GÜNDÖNÜMÜ TURU. YİRMİ GRAM ALTINA. ON YAŞIN ALTINDAKİ ÇOCUKLARA BEDAVA.

Holly turnikeli girişin üzerinden atlayıp güvenlik bölgesini ve gümrük vergisi uygulamayan dükkânları geçti. Goblinler şimdi inişe geçmişlerdi,

çizmeleri ve eldivenleri donmuş bir yürüyen merdivene çarpıyordu. İçlerinden biri aceleden başlığını düşürdü. Bir goblin için uzun sayılırdı, bir metrenin üzerindeydi. Gözkapaksız gözleri panikten devrildi ve çatallı dili gözbebeklerini nemlendirmek için yukarı uzandı.

Yüzbaşı Short yol boyunca birkaç el ateş etti. Atışlardan biri en yakınındaki goblinin sırtına isabet etti. Holly inledi. Bu sinir merkezine yakın bir yer değildi. Ama olmak zorunda da değildi. Bu alüminyum giysilerin bir sakıncası vardı. Neutrino akımlarını iletiyorlardı. Akım giysinin kumaşının içinde bir su birikintisinin içindeki dalgacıklar gibi yayıldı. Goblin yaklaşık iki metre yükseğe sıçradı, sonra yuvarlanarak, bilinçsizce yürüyen merdivenin dibine düştü. Uçan yük arabası kontrolden çıkıp topaç gibi dönmeye başladı ve bavulların döndüğü banda çarptı. Parçalanan sandığın içinden yüzerce küçük silindir döküldü.

İki Numaralı Goblin, Holly'ye doğru tam bir düzine el ateş etti. Belki kolları sinirden titrediği için isabet ettiremedi. Ama aynı zamanda, kalçadan ateş etmek yalnızca filmlere özgüydü. Holly bilgisayarın bir eşleme yapabilmesi için miğferindeki kamerayla goblinin silahının fotoğrafını çekmeye çalıştı ama çok fazla titreşim vardı.

Kovalamaca çıkış terminaline kadar kanallar boyunca sürdü. Çalışan liman bilgisayarlarının vızıltısını duymak, Holly'yi şaşırtmıştı. Burada bir güç kaynağı olmaması gerekiyordu. LEP mühendisleri jeneratörleri sökmüş olmalıydı. Burada elektriğe ne gerek vardı ki?

Holly yanıtını bulmuştu bile. Tek raylı mekiği hareket ettirmek ve Kontrol Merkezi için elektrik gerekliydi. Hangara girdiğinde kuşkuları doğrulandı. Goblinler bir mekik inşa etmişlerdi!

Bu inanılmaz bir şeydi. Goblinlerin beyninde ancak on vatlık bir ampulü yakacak kadar elektrik bulunurdu. Nasıl olur da bir mekik inşa etmiş olabilirlerdi. Ama işte oradaydı. Rıhtımın üzerinde kullanılmış tekne satıcılarının en büyük kâbusu gibi duruyordu. Üzerinde, on yıldan daha eski olmayan tek bir parça bile yoktu. Dış kabuğu kaynak ve perçinlerden oluşmuş, yamalı bir yorganı andırıyordu.

Holly şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, izleme işine yoğunlaştı. Goblin mekiğin ambarından bir çift kanat almak için durdu. Holly onu tam o anda vurmayı deneyebilirdi ama bu fazlaca tehlikeliydi. Mekiğin nükleer aküsünün basit bir kurşun tabakayla korunduğunu öğrenmek, onu pek de şaşırtmazdı.

Goblin bu gecikmeden yararlanarak, giriş tüneline doğru kaçtı. Tek raylı araç kızgın bir kaya boyunca hareket edip koca çavlana doğru ilerledi. Bu çavlan Dünya'nın çekirdek kabuğunu kalbura çeviren doğal hava deliklerinden biriydi. Gezegenin erimiş kabuğundan sızan magma akımları düzensiz aralıklarla bu çavlanların içinden yeryüzüne fışkırırdı. Bu basınç rahatlamaları olmasa Dünya ölçülemeyecek kadar uzun yıllar Önce parçalara ayrılmış olurdu. LEP bu doğal güçten ekspres yerüstü yolculuklarında yararlanıyordu. Recon memurları acil durumlarda titanyumdan yapılmış yumurtalarını magma alevlerinin üzerinde sürüyorlardı. Daha zevkli yolculuklar içinse mekikler alevlerden kaçınıp dünyanın çeşitli noktalarındaki terminallere açılan sıcak-hava çavlanlarından yukarı çıkmayı yeğliyorlardı.

Holly adımlarını yavaşlattı. Goblinin kaçacak yeri yoktu. Çavlanın içine doğrudan uçmaya kalkışmazsa tabii ki ama hiç kimse bu denli çılgın olamazdı. Bir magma alevine yakalanan her şey alt-atomik bir düzeyde kızarırdı.

Çavlanın çıkışı ileride bir hayal gibi belirdi. Burası kocaman ve kömürleşmiş kayalıklarla çevrili bir delikti.

Holly miğferin sesini açtı. "Bu kadarı yeter," diye bağırdı, uluyan rüzgârın içinden. "Vazgeç. Bilim olmadan o çavlana giremezsin."

Bilim, LEP dilinde teknik bilgi anlamına geliyordu. Bu durumda bilim, alev-fışkırma zamanını önceden kestirme anlamına geliyordu. Doğruluk oranı saniyenin onda biri kadardı. Genellikle.

Goblin garip tüfeğini yukarı kaldırıp bu kez dikkatlice nişan aldı. Ateşleme mandalı düştü ama bu silah her ne atıyorsa içinde ondan kalmamıştı.

"Nükleer olmayan silahların sorunu da bu işte, cephanesiz kalabiliyorsun," dedi Holly, şakayla karışık. Her ne kadar dizleri korkudan titrese de bir asırlık, geleneksel silah savaşı esprisini yapmak istemişti.

Cevap olarak, goblin tüfeğini Holly'ye doğrulttu. Bu berbat bir atıştı, beş metre uzağına düşmüştü. Ama amacı olan dikkat dağıtmayı başarmıştı. Üçlünün üyesi bu anı kanatlarını ateşlemek için kullandı. Bunlar eski model kanatlardı —döner motorları ve kırık bir susturucuları vardı. Motorun gürültüsü tüneli doldurdu.

Kanatların arkasından bir gürültü daha geliyordu. Bu Holly'nin çavlanlarda yaptığı uzun uçuşlar sayesinde, yakından tanıdığı bir

gürültüydü. Bir alev dalgası geliyordu.

Holly hızlı düşündü. Eğer Goblinler terminali bir şekilde güç kaynağına bağlamayı becerdilerse, tüm güvenlik sistemleri harekete geçerdi. Buna dahil olanlar içinde...

Yüzbaşı Short hızla döndü ama patlamaya dayanıklı kapılar kapanmak üzereydi. Ateşe dayanıklı duvarlar çavlanın içindeki bir ısı algılayıcısı tarafından otomatik olarak harekete geçiriliyordu. Aşağıdan bir alev geçtiğinde, iki metre kalınlığındaki çelik kapılar tünelin girişini terminalin geri kalanından ayırmak üzere kapanıyorlardı. Yaklaşan bir magma dalgası onları orada kapana kıstırmıştı. Aslında magmanın onları öldüreceği falan yoktu — alevlerden kaçmanın fazla bir anlamı yoktu. Ama süper ısınmış hava onları birer sonbahar yaprağından beter kavururdu.

Goblin yakındaki püskürmeden habersiz, tünelin ucunda duruyordu. Holly onun aslında, çavlanın içine uçacak kadar çılgın bir kaçak olmadığını fark etti. O yalnızca sıradan bir aptaldı.

Gösterişli bir atlayış yaparak kendini çavlana bırakan goblin hızla gözden kayboldu. Aslında yeterince hızlı değil. Yedi metre uzunluğundaki bir lav fıskiyesi pusuda bekleyen bir yılan gibi birden üstüne atlayıp onu yakıp kül etti.

Holly boş yere üzülerek zaman harcamadı. Yeteri kadar kendi sorunu vardı zaten. LEP tulumlarının fazladan ısıyı dağıtan ısıl halkaları vardı ama bu yeterli değildi. Birkaç saniye içinde çevreyi kuru bir sıcak dalgası saracak ve ısı duvarları çatlatacak kadar yükselecekti.

Holly yukarı baktı. Tünelin tavanında eskiden kalma, bir dizi güçlendirilmiş, su soğutucu depo duruyordu. Holly silahını maksimum güce ayarladı ve depoların tam ortalarına ateş etmeye başladı. Şimdi nazik olmanın zamanı değildi.

Depolar çöküp parçalandıkça dışarı küf kokulu havanın yanı sıra, birkaç damla soğuk su fışkırdı. îşe yaramayacaktı. Yüzyıllar önce kurumuş olmalıydılar ve goblinler asla yerlerine yenilerini koyma zahmetine girmemişlerdi. Ama geriye, dokunulmamış bir tane kalmıştı. Bu siyah renkli dikdörtgen, LEP’in standart yeşil modellerinin arasında uyumsuz duruyordu. Holly deponun tam altında durup ateş etti.

Çavlandan kocaman bir sıcak dalgası geldiği anda, tam üç bin litre soğutuculuğu artırılmış su Holly’nin başından aşağı boşaldı. Aynı anda hem yanıyor, hem de donuyor olmak garip bir duyguydu. Holly omzunda oluşan

kabarcıklarının suyun basıncıyla patladıklarını düşündü. Yüzbaşı Short dizlerinin üzerine düşmüş, akciğerleri havadan yoksun kalmıştı. Ama soluk alamazdı, bunu şu anda yapamazdı. Ye de miğferinin deposunu açmak için elini bile kaldıramazdı.

Ona sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre sonra kükreme durdu ve Holly gözlerini açıp kendini buharla kaplı bir tünelin içinde buldu. Siperliğindeki sileceği çalıştırıp doğruldu. Sular sürtünmeye dayanıklı tulumunun üzerinden akıp gidiyordu. Miğferinin kilitlerini açıp tünelin havasını içine çekti. Hava hâlâ sıcaktı ama en azından solunabilirdi.

Holly'nin arkasındaki dayanıklı kapılar kayarak açıldı ve aralıktan Yüzbaşı Bela Kelp'le LEP'in hızlı-müdehale takımı belirdi.

"İyi bir manevraydı, Yüzbaşı."

Tüm dikkatini az önce buharlaşan goblinin silahına yoğunlaştırmış olan Holly yanıt vermedi. Bu, tüfeklerin en acımasızıydı, neredeyse yarım metre uzunluğundaydı ve namlusunun üzerine ışıklı bir teleskop iliştirilmişti. Holly'nin ilk düşüncesi, B'wa Kell'in kendi silahlarını ürettikleri olmuştu. Ama şu an gerçeğin aslında çok daha tehlikeli olduğunu fark etti. Yüzbaşı Short tüfeği yarı erimiş kayanın üzerinden aldı. Silahı Kanun Güçlerinin Tarihçesi dersinden anımsadı. Bu eski bir Yumuşakburun lazerdi. Yumuşakburunlar uzun süre önce yasaklanmışlardı. Ama işin en kötüsü bu değildi. Tüfek, peri güç kaynağı yerine insanlara ait bir AAA alkali pille çalışıyordu.

"Bela," diye seslendi Holly. "Gel de, şuna bir bak.

"D'Arvit," diye soludu Kelp, miğferindeki telsize uzanarak. "Yarbay Root'la görüşmem için bana öncelikli bir hat verin. A Sınıfı bir kaçakçılık olayı var. Evet A Sınıfı. Teknik elemanlardan oluşan bir ekip istiyorum. Foaly'yi de alırı. Bu çeyrek-dairenin olduğu gibi kapatılmasını istiyorum..."

Bela emirler yağdırmayı sürdürdü ama söyledikleri derinden gelen bir vızıltı gibi Holly'nin kulaklarında yavaş yavaş yok olup gitti. B'wa Keli, Çamur Adamlarla ticaret yapıyordu. İnsanlar ve goblinler yasaklanmış silahları yeniden gündeme getirmek için el ele vermişlerdi. Ve silahlar buradaysa, Çamur Adamların gelmesi de an meselesiydi.

Yardım tam zamanında yetişmişti. Otuz dakika içinde E3 7 çevresinde titreşen o kadar çok sayıda halojen projektör birikmişti ki çavlan Golem World filminin galasını andırıyordu.

Foaly diz çökmüş, yürüyen merdivenin yanında baygın yatan goblini muayene ediyordu. Sentor sayesinde insanlar Peri Halkının yeraltındaki gizli barınaklarını henüz keşfedememişlerdi. Foaly alevleri önceden tahmin etmekten, hafıza silme teknolojisine kadar, her önemli gelişmeye imza atmış olan, gerçek bir teknik dehaydı. Oysa her buluşu onu biraz daha az saygılı ve daha sinir bozucu yapmıştı. Ama Recon'daki bir kadın subaya zaafı olduğu yolunda söylentiler vardı. Aslında, Recon'daki tek kadın subaya.

"İyi iş, Holly," dedi Foaly, elini goblinin yansıtıcılı giysisine sürterek. "Az önce bir kebapla savaştın."

"Devam et, Foaly, dikkatleri B'wa Kell'in, algılayıcılarını alt ettiği gerçeğinden başka yöne çevirmeye çalış."

Foaly miğerlerden birini denedi. "B'wa Keli değil. Asla olamaz. Bu iş için fazla salaklar. Goblinlerin akılları böyle şeylere ermez. Bunlar insan yapımı."

Holly burnundan soludu. "Peki bunu nereden biliyorsun? Dikiş izlerinden mi anladın?"

"Hayır," diye cevapladı Foaly, başlığı yavaşça Holly'ye doğru atarak.

Holly etiketini okudu. "Alman Malı."

"Bunun ateşe dayanıklı bir giysi olduğunu tahmin etmeliydim. Kumaşı giyeni hem iç, hem de dış ısıya karşı koruyor. Bu ciddi bir konu, Holly. Burada birkaç tasarımcının elinden çıkmış gömleklerden ya da bir kutu çikolatadan söz etmiyoruz. Bazı insanlar, B'wa Keli ile ciddi bir kaçakçılık işi yapıyor."

Teknik ekip mahkûmun yanma gidebilsin diye, Foaly yoldan çekildi. Teknikçiler baygın yatan gobline damardan bir uyuşturucu verip onu fişlediler. Uyuşturucunun içinde yatıştırıcı özelliğe sahip mikro-kapsüller ve küçük bir patlayıcı vardı. LEP fişlediği bir suçlunun yasadışı bir işe bulaştığını fark edecek olursa onu bilgisayar aracılığıyla vurabilirdi.

"Bu işin arkasında kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Holly.

Foaly gözlerini devirdi. "Bırak, tahmin etmeye çalışayım. Yüzbaşı Short'un azılı düşmanı, Artemis Fowl." "Tabii, başka kim olabilir ki?"

"Bu yalnızca bir tahmin. Peri Halkı yıllar boyunca binlerce Çamur Adamla temasa geçti."

"Öyle mi?" diye sertçe karşılık verdi Holly. "Peki bunlardan kaçının hafızası silinmedi?"

Foaly sorunun yanıtını düşünürmüş gibi yapıp dikkatini dağıtabilecek beyin sinyallerinin yönünü değiştirmeye yarayan, alüminyum şapkasını başına sıkıca oturttu. “Üç,” diye mırıldandı, en sonunda.

“Anlamadım?”

“Üç, tamam mı?”

“Haklısın. Fowl ve evcil gorilleri. Bu işin arkasında Artemis var. Dedi dersin.”

“Öyle olmasını çok isterdin, değil mi? En sonunda, öcünü almak için tam aradığın fırsat. Geçen defa LEP, Artemis’e karşı çıkmaya kalkıştığında olanları hatırlıyorsun, değil mi?”

“Hatırlıyorum. Ama bu geçen defaydı.”

Foaly sırıttı. “Artık on üç yaşında olduğunu hatırlatmak isterim.”

Holly’nin eli vızıltı değneğinin üzerine düştü. “Kaç yaşında olduğu umurumda bile değil. Ona bununla bir kez vurursam, bebek gibi uyur.”

Foaly başıyla girişi işaret etti. “Senin yerinde olsam cephanemi boş yere harcamazdım. Ona ihtiyacın olacak.” Holl, Foaly’nin bakışlarını izledi. Yarbay Julius Root güvenli bölgenin öbür yanına geçiyordu. Çevresine baktıkça Pancar lakabına uygun olarak gitgide kızarıyordu.

“Yarbay,” diye söze girdi Holly. “Bunu görmeniz gerek.”

Root’un bakışı Holly’yi susturdu. “Aklından neler geçiyordu?”

“Anlayamadım, efendim?”

“Bana yalan söyleme. Olay boyunca harekât merkezindeydim. Miğferindeki kameranın çektiği görüntülerden her şeyi izledim.”

“Ah.”

“Ah, bu olayı kapatmaya yetmiyor, Yüzbaşı!” Root’un kısacık kesilmiş kır saçları heyecandan titriyordu, “Bunun bir gözlem görevi olması gerekiyordu. Eğitimli popolarının üzerinde oturmuş, onları yardıma çağırmanı bekleyen pek çok destek mangası vardı. Ama hayır, Yüzbaşı Short, B’wa Keli ile tek başına başa çıkmaya karar verdi.”

“Bir adamım vurulmuştu, efendim. Seçme şansım yoktu.”

“Verbil orada ne yapıyordu ki, zaten?”

Holly ilk kez bakışlarını yere çevirdi. “Onu ısıl ölçümü yapması için göndermiştim, efendim. Yalnızca kuralları uygulamaya çalışıyordum.”

Root başını salladı. “Sağlık görevlileriyle konuştum. Verbil iyileşecek ama uçuş günleri sona erdi. Bir mahkeme olacak, tabii.”

“Evet, efendim. Anlaşıldı.”

“Eminim ki yalnızca bir formalitedir ama Konseyi bilirsin.”

Holly Konseyi çok iyi biliyordu. Tarihte art arda iki kez sorgulanacak, ilk LEP memuru olacaktı.

“Pekala, bu A Sınıfı hakkında duyduklarım ne?”

Tüm kaçakçılıklar sınıflandırılırdı. A sınıfı, tehlikeli insan teknolojisinin koduydu. Örneğin, güç kaynakları gibi.

“Bu taraftan, efendim.”

Holly onları, bakım bölgesinin arka tarafına, girişi kısıtlandırılmış, pleksiglas bir kubbenin yükseldiği, mekik hangarına götürdü. Üzerleri donmuş kanatçıklara bastırdı.

' “Görüyor musunuz. Bu ciddi bir konu.”

Root kanıtı inceledi. Mekiğin kargo bölümünde, AAA pillerle dolu sandıklar vardı. Holly içlerinden bir paket aldı.

“Kalem piller,” dedi. “İnsanların sıkça kullandıkları bir güç kaynağı. Üstünkörü, verimsiz ve bir çevre düşmanı. Burada tam on iki sandık dolusu var. Kim bilir tünelde kaç tane vardır?”

Root pek etkilenmemişti. “Korkudan titremediğim için kusura bakma. Birkaç goblin insanlara ait bir atariyle oynamışlar hepsi bu. Ne olmuş yani?”

Foaly goblinin Yumuşakburun lazer silahım fark etmişti. “Yo, olamaz!” dedi silahı inceleyerek.

“Kesinlikle olabilir,” diye ona katıldı Holly.

Yarbay konuşmanın dışında bırakılmış olmaktan hiç hoşlanmamıştı.

“Yo, olamaz mı? Umarım aşırı duygusal davranıyorsunuzdur. ”

“Hayır, şef,” diye yanıt verdi Foaly, bir kez de olsa ciddi bir sesle. “Bu olay ölümüne ciddi. B’wa Keli, eski Yumuşakburun lazerleri çalıştırmak için insanlara ait piller kullanıyor. Pil başına ortalama altı atış yapabilirler. Ama her goblinin ceplerini bu pillerle doldurursanız, bu çok sayıda atış manasına gelir.”

“Yumuşakburun lazerler mi? Bunlar uzun yıllar önce yasaklanmışlardı. Hepsi de işlenip geri dönüştürülmemiş miydi?”

Foaly başını salladı. “Sözüm ona. Bölümüm eritme işlemini denetlemişti. Önem verdiğimizden değil. Başta ömrü beş yıldan az olan, güneş enerjisiyle çalışan tek bir pille besleniyorlardı. Anlaşılan, biri, birkaçını geri dönüşüm deposundan gizlice çıkarmayı başarmış olmalı.”

“Bu pillerden görüldüğü kadarıyla birkaçını değil, birçoğunu çıkarmış olmalı. Bir bu eksikti, Yumuşakburunlu goblinler.”

Yumuşakburun teknolojisinin ardında yatan kuram patlayıcının üzerine bir engelleyici yerleştirmekti, böylelikle lazer daha yavaş hareket eder ve doğrudan hedefin içine işlerdi. İlk başlarda, tünel kazmak için geliştirilmiş olan bu silah kısa süre içinde açgözlü silah üreticilerince uyarlanmıştı.

Yumuşakburunlar kısa süre içinde yasaklanmıştı çünkü bu silahlar öldürmek için tasarlanmışlardı, aciz bırakmak için değil. Zaman zaman, bir çete üyesinin eline bir tanesi geçerdi. Oysa bu, ufak çaplı bir karaborsa ticaretine benzemiyordu. Birisi büyük bir şey planlamış gibi görünüyordu:

“Buradaki en rahatsız edici şey ne, biliyor musunuz?” diye sordu Foaly.

“Hayır,” dedi Root, aldatıcı bir sakinlikle. “Bana en rahatsız edici şeyin ne olduğunu söyle.”

Foaly silahı tersine çevirdi. “Silahın insan piliyle çalışmak üzere uyarlanmış olması. Çok akıllıca. Bir goblinin bunu kendi başına çözmesi olanaksız.”

“Peki ama bir Yumuşakburun neden uyarlansın ki?” diye sordu yarbay. “Neden eski güneş pilleri kullanılmasın?”

“Güneş enerjisiyle çalışan piller çok ender bulunur. Altın değerindedirler. Antikacılar onları her türlü eski oyuncağı çalıştırmak için kullanırlar. Ve benim algılayıcılarıma yakalanmadan bir güç kaynağı fabrikası kurmak olanaksızdır. Onları insanlardan çalmak en kolayı.”

Root o alışıldık mantar purolarından birini yaktı. “Bana hepsinin bu kadar olduğunu söyleyin. Bana başka bir şey olmadığını söyleyin.”

Holly’nin bakışları hangarın sonuna kaydı. Root, Holly’nin bakışlarını izledi ve sandıkları hızla geçerek, rıhtımda duran eğreti mekiği fark etti. Kumandanın bakışları gemiye kenetlendi.

“Peki bu kahrolası şey ne, Foaly?”

Sentor elini geminin dış kabuğunda gezdirdi. “Şaşırtıcı. İnanılmaz. Hurdaları bir araya getirip bir mekik yapmışlar. Bu şeyin yerden havalanmasına şaşarım.” Yarbay mantar purosunu sertçe ısırdı. “Goblinlere hayranlığın bittiğinde, belki bana B’wa Kell’in bu şeyi nasıl ele geçirdiğini açıklayabilirsin, Foaly. Eski teknolojiyle üretilmiş mekiklerin ortadan kaldırılmış olduklarını düşünüyordum.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Bu şeyin bazı parçalarını ben kendim kullanımdan kaldırdım. Bu geminin sancak tarafındaki ek motor bir

zamanlar El’deydi, ta ki Yüzbaşı Short, onu geçen yıl patlatmcaya kadar. Yok etme emrini imzaladığımı hatırlıyorum.”

Root, Holly’ye buz gibi bir bakış fırlattı.

“Yani şu an elimizde, maden eritme kazanlarından kaçırılmış mekik parçalarıyla Yumuşakburun lazerler var. Bu mekiğin buraya nasıl getirildiğini bul. Onu parçalarına ayır, birer birer. Her bir metal tel izinin ve DNA’sının çıkarılması için lazer ışınlarından geçirilmesini istiyorum. Tüm seri numaralarını merkez işlem birimine yükle. Ortak noktaları var mı diye bak.”

Foaly başıyla onayladı. “İyi fikir. Bu iş için birini görevlendireceğim.”

“Hayır, Foaly. Bu işi sen yap. Bu öncelikli bir iş. Bu yüzden komplo kuramlarına birkaç gün ara ver ve bana bu hurdaları satanın, içimizden hangimiz olduğunu bul.” “Ama Julius,” diye karşı çıktı Foaly. “Bu domuzlara uygun bir iş.”

Root ona bir adım yaklaştı. “Birincisi, beni Julius diye çağırma, vatandaş. Ve ikincisi, bence bu daha çok eşeklere uygun bir iş.”

Foaly kumandanın şakağında seğiren damarı fark etti. “Konu anlaşıldı,” dedi kemerindeki avuçiçi bilgisayarını yerinden çıkartarak. “Hemen işe girişiyorum.”

“İyi olur. Pekala, Yüzbaşı Short, B’wa Keli tutuklunuz ne diyor?”

Holly omuz silkti. “Pek bir şey söylemiyor, hâlâ baygın. Uyandığında, bir ay boyunca kurum öksürecek. Her neyse, B’wa Kell’in nasıl çalıştığını bilirsiniz. Askerlere bir şey söylenmez. Bu adam yalnızca bir emireri. Kitabın başka perileri hipnotize etmemizi yasaklıyor olması çok yazık.” “Hımm,” dedi Root, yüzü bir baboon poposu gibi kıpkırmızıydı.” Atlantis Antlaşmasının gerçeği söyleten ilaçları yasaklamış olması daha da büyük bir yazıktı. Aksi halde bu mahkûma, sarhoş bir Çamur Adam gibi şarkı söylemeye başlayıncaya kadar serum aşılardık.” Kumandan kalbi patlamasın diye, biraz yatışmak için birkaç kez derin derin soludu. “Bu pillerin nereden geldiklerini ve Yeraltı Biriminde bunlardan başka olup olmadığını hemen şimdi bulmamız gerek.”

Holly derin bir soluk aldı. “Bir fikrim var, efendim.” “Sakın söyleme,” diye homurdandı Root. “Artemis Fowl, değil mi?”

“Başka kim olabilir ki? Geri döneceğini biliyordum. Bunu biliyordum.”

“Kuraları biliyorsun, Holly. Geçen yıl bizi yendi. Oyun sona erdi. Kitapta yazan bu.”

“Evet, efendim ama bu farklı bir oyun. Yeni bir oyun, yeni kurallar. Fowl, B’wa Kell’in pil gereksinimini karşılıyorsa en azından bunu araştırmamız gerekir.” Root bunu dikkate aldı. Bu işin arkasında Fowl varsa işler çok kısa sürede çok karmaşık duruma gelebilirdi.

“Fowl’u kendi evinde sorgulamak düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum. Ama onu buraya da getiremeyiz. Yeraltındaki basınç onu öldürür.”

Holly karşı çıktı. “Onu güvenli bir ortamda tutarsak bir şey olmaz. Şehirdeki basınç eşitlenmiş durumda. Mekiklerin içleri de öyle.”

“Pekala, tamam,” dedi kumandan, en sonunda. “Onu biraz çene çalmak için buraya getir. Büyük olanı da getir.”

“Kâhya’yı mı?”

“Evet, Kâhya’yı.” Root duraksadı. “Ama unutma, birkaç araştırma yapacağız, Holly, hepsi bu. Bu olayı bir hesaplaşma olarak kullanmanı istemiyorum.”

“Hayır, efendim. Yalnızca iş.”

“Bana bu konuda söz verir misin?”

“Evet, efendim. Emin olabilirsiniz.”

Root purosunun izmaritini topuğuyla ezdi. “Bugünlük başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum, Artemis Fowl’un bile.”

“Anlaşıldı.”

“Yani,” diye ekledi kumandan, “çok gerekmediği sürece.

BÖLÜM III: YERALTINA İNMEK

ST BARTLEBY’S GENÇ BEYEFENDİLER OKULU

KAHYA, Artemis doğduğu günden beri onun hizmetindeydi. Patronunun dünyaya gözlerini açtığı ilk gece, Kâhya, Sisters of Mercy Doğumevinde nöbet tutmuştu.

On yılı aşkın bir süredir, Kâhya genç mirasçının öğretmenliğini, akıl hocalığını ve koruyuculuğunu yapıyordu. Şimdiye kadar asla bir haftadan uzun süre birbirlerinden ayrı kalmamışlardı. Aslında bunun onu rahatsız etmemesi gerektirdiğini biliyordu. Bir koruma sorumlu olduğu insana duygusal açıdan bağlanmamalıydı. Bu durum karar verme yetkisini etkilerdi. Ama Kâhya yalnız kaldığında, Fowl’lerin vârisini, sahip olamadığı bir oğul ya da erkek kardeşi olarak düşünmeden edemezdi.

Kâhya, Bentley Red Label Arnage’yi okulun olduğu caddeye park etti. Avrasyalı bu okul dönemin başından beri oldukça irileşmişti. Artemis’in yatılı okula başlamasıyla birlikte, spor salonunda daha fazla zaman harcamaya başlamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, Kâhya ağırlık kaldırmaktan sıkılmıştı ama kolej yetkilileri ona Artemis’in odasında bir ranza yatak vermeyi kesinlikle reddetmişlerdi. Ve bahçıvan, koruma görevlisinin golf sahasının kenarındaki gizli sığınağını fark edince, Kâhya’nm okula girmesi tamamen yasaklanmıştı.

Artemis okulun kapısından sıvışırken, Doktor Po’nun söyledikleri hâlâ akimın bir köşesindeydi.

“Bir sorun mu var, efendim?” dedi Kâhya, patronunun sıkıntısını fark ederek.

Artemis, Bentley’nin şarap rengi deri koltuğuna kurulup soğutucudan bir şişe su aldı. “Sayılır, Kâhya. Saçmalayan bir psiko-şarlatan daha.”

Kâhya sesini yükseltmedi. “Onunla konuşmamı ister misin?”

“Boş ver onu şimdi. Fowl Star’dan ne haber?”

“Bu sabah, malikâneye bir e-posta geldi. MPEG uzantılı bir dosya.”

Artemis kaşlarını çattı. Cep telefonundan MPEG uzantılı video dosyalarını açamıyordu.

Kâhya torpidodan bir dizüstü bilgisayar çıkarttı. “Dosyayı görmek için sabırsızlanacağını düşündüm, bu yüzden dosyayı buraya kaydettim.”

Bilgisayarı omzunun üzerinden arkaya uzattı. Artemis küçük aleti çalıştırıp renkli, düz ekranının kapağını açtı. Başta şarjının bitmiş olduğunu sandı ama sonra karlarla kaplı bir araziye baktığını anladı. Bu yalnızca çukurların ve kümelerin incecik gölgeleri dışında, beyaz üzerine beyaz bir görüntüydü.

Artemis bağırsaklarının burulduğunu hissetti. Böylesine zararsız bir resmin bir felaket habercisi olması garipti.

Kamera yukarı çevrildi ve kasvetli, alacakaranlık bir gökyüzü belirdi. Sonra uzaklarda, siyah renkli, eğik bir nesne. Kameraman karlara doğru ilerlerken, bilgisayarın hoparlörlerinden ritmik bir çatırtı yükseldi. Nesne netleşti. Bu, bir sandalyeye oturmuş, yok hayır, bağlanmış bir adamdı. Artemis’in bardağındaki buz tıngırdadı. Elleri titriyordu.

Adamın üzerinde, bir zamanlar şık sayılabilecek bir takım elbisenin paçavraları vardı. Mahkûmun yüzü, şimşekleri andıran yara izleriyle dağlanmıştı ve bacaklarından biri yokmuş gibi duruyordu. Bu tam belli olmuyordu. Artemis bir maraton koşucusu gibi solumaya başladı.

Adamın boynunda bir tabela asılıydı. Bu sicim ve kartondan yapılmış bir şeydi. Tabelanın üzerinde, kalın kara harflerle: *Zdravstvutye, syn* yazılıydı. Kamera birkaç saniye boyunca yazıya odaklandı, sonra görüntü kayboldu.

“Hepsi bu mu?”

Kâhya, başıyla onayladı. “Yalnızca adam ve tabela. Hepsi bu.”

“*Zdravstvutye, syn*,” diye mırıldandı Artemis, kusursuz bir vurgulamayla. Babası ortadan kaybolduğunda beri, kendi kendine bu dili öğreniyordu.

“Tercüme etmemi ister misin?” diye sordu Rusça bilen Kâhya. Rusça’yı seksenli yılların sonlarında bir casusluk birimiyle geçirdiği beş yılda öğrenmişti. Ama vurgulaması, genç patronununki kadar iyi değildi.

“Hayır, ne demek olduğunu biliyorum,” diye cevapladı Artemis. “*Zdravstvutye, syn*: Merhaba, oğlum.”

Kâhya, Bentley’i iki şeritli yola doğru sürdü. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Sonunda, Kâhya dayanamayıp, sordu;

“Sence o mu, Artemis? Sence o adam, baban olabilir mi?”

Artemis MPEG dosyasını başa sardı ve gizemli adamın yüzü belirdiğinde, resmi dondurdu. Ekranı elledi ve resmin çevresinde gökkuşağını andıran eğri büğrü çizgiler oluştu.

“Sanırım, Kâhya. Ama görüntü çok bozuk. Emin olamıyorum.”

Kâhya genç patronunun ne kadar heyecanlandığını anlamıştı. O da Fowl Star’da bir yakınını kaybetmişti. Binbaşı olan amcası, kaderinde yazılı bu gemi yolculuğunda, Artemis’in babasını korumakla görevlendirilmişti. Ne yazık ki Binbaşı’nın cesedi Tchersky morguna bulunmuştu.

Artemis soğukkanlılığını yeniden kazandı. “Bu işin izini sürmeliyim, Kâhya.”

“Sırada ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Bir fidye talebi. Bu yalnızca dikkatimi çekmek için yapılmış bir şey. Peri Halkının altınlarının bir bölümünü paraya çevirmem gerek. Hemen Zürich’i arayıp Lars’la temasa geç.”

Kâhya hızlı şeride geçti.

“Artemis, ben bu konularda biraz deneyim kazandım.”

Artemis, Kâhya’nın sözünü kesmedi. Artemis doğmadan önce Kâhya’nın oldukça yoğun bir iş yaşantısı olmuştu.

“Adam kaçıranların yöntemleri görgü tanıklarını ortadan kaldırmaktır. Ardından da fidyeyi bölüşmemek için birbirlerini ortadan kaldırmaya çalışırlar.”

“Yani demek istediğin?”

“Demek istediğim, fideyi ödemek, babanın güvenliğini kesinlikle sağlamaz. Tabii ki bu adama gerçekten babansa. Onu kaçıranlar önce paranı alıp sonra da hepimizi öldürebilirler.”

Artemis ekranı inceledi. “Haklısın, tabii ki. Bir plan yapmam gerekecek.”

Kâhya yutkundu. Artemis’in en son planını anımsadı. Az kalsın ikisini birden öldürüp gezegeni, türler arası bir savaşa sürükleyecekti. Kâhya kolay kolay korkacak biri değildi ama Artemis Fowl’un gözlerindeki kıvılcımlar tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

E_1 ÇAVLAN TERMİNALİ : TARA, İRLANDA

Yüzbaşı Holly Short çift mesai yapmaya karar verdi ve doğrudan yeryüzüne çıktı. Tara terminalinden kalkan ilk mekiğe binmeden önce, sadece bir besin-kalıbı ve bir enerji içeceği almak için kısa bir mola verdi.

Tara'daki memurlardan biri ona güçlük çıkarıyordu. Güvenlik biriminin başı, Yüzbaşı Short'un E1'den öncelikli bir yumurta almak için tüm çavlan trafiğini durdurmasına ve bununla da kalmayıp dönüş yolculuğu için koca bir mekiğe el koymaya kalkışmasına çok sinirlenmişti.

"Neden sisteminizi bir kez daha gözden geçirmiyorsunuz?" dedi Holly, sıktığı dişlerinin arasından. "Eminim ki izin Polis Plaza'dan şimdiye kadar gelmiştir." Saldırgan gnome avuçiçi bilgisayarım gözden geçirdi. "Hayır, bayan. Hiçbir şey yok."

"Bakın, Beyefendi..."

"Adım, Kumandan Terryl."

"Kumandan Terryl. Burada önemli bir görev için bulunuyorum. Ulusal güvenlik. Önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm varışları iptal etmenizi istiyorum."

Terryl baygınlık numarası yaptı. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca mı? Sen deli misin, küçük kız? Atlantis'ten gelen üç mekiğim var. Onlara ne söylememi istiyorsun? LEP'in gizli maskaralıkları yüzünden turlar iptal edildi dememi mi? Şu an turist sezonundayız. Durup dururken hiçbir şeyi kapatamam. Asla, kesinlikle."

Holly omuz silkti. "Pekala. Öyleyse bırakalım da turistler aşağı indireceğim iki insanla karşılaşsınlar. Gerçek bir cümbüş olacak. Bundan emin olabilirsin."

"İki insan mı?" dedi güvenlik şefi. "Terminalin içinde mi? Keçileri mi kaçırdın?"

Holly'nin sabrı ve zamanı tükenmek üzereydi. "Şunu görüyor musun?" diye sordu başlığındaki rütbeleri işaret ederek. "Ben LEP'im. Bir yüzbaşıyım. Hiçbir geçici- polis gnome emirlerime karşı gelemez."

Terryl yaklaşık yetmiş santimlik boyuyla, tüm heybetini göstermek istermişçesine dimdik durdu. "Evet, seni duydum. Çılgın yüzbaşı kız. Geçen yıl burayı epeyce birbirine katmıştın, öyle değil mi? Yaptığın bu pisliği temizlemek için külçelerimi uzun süre vergiye yatırmam gerekecek."

"Merkeze sorsana, seni bürokratik geri zekâlı."

"Beni istediğin gibi çağırabilirsin, küçük hanım, burada kurallarımız var ve aşağıdan onay gelmeden, onları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir

şey yok. Özellikle de senin gibi davranış bozukluğu olan, silah delisi küçük bir kız için.”

“Öyleyse, Polis Plaza’yı ara.”

Terryl burun kıvırdı. “Magma alevleri, gösteriş yapmaya henüz başladılar. Hat almak zor olur. Belki sonra yeniden denerim, devriyemi tamamladıktan sonra. Sen bu arada gidiş salonunda kendine bir koltuk ayarla.” Holly’nin eli vızıltı değneğine uzandı.

“Ne yaptığının farkındasın, değil mi?”

“Ne?” diye vırakladı gnome.

“LEP’in harekâtını engelliyorsun.”

“Ben hiçbir şey engellemiyorum...”

“Ve benim gerekli gördüğüm durumda, engelleri ortadan kaldırmak için her türlü gücü kullanma yetkim var.” “Beni tehdit etme, küçük bayan.”

Holly değneğini çıkarıp ustaca döndürdü. “Seni tehdit etmiyorum. Yalnızca, polislerin çalışma yöntemi konusunda sana bilgi veriyorum. İşime engel olmayı sürdürürsen, engeli yani bu durumda seni ortadan kaldırıp komuta zincirinde sıradakine geçerim.”

Terryl ikna olmamıştı. “Buna cesaret edemezsin.

Holly sırıttı. “Ben çılgın yüzbaşı kızım. Unuttun mu?”

Gnome, Holly’nin söylediklerini dikkate aldı. Memurun onu vızıldatacağını pek sanmıyordu ama dişi elflerin ne yapacağı hiç belli olmazdı.

“Pekala,” dedi bilgisayardan bir sayfanın çıktısını alarak. “Bu yirmi dört saatlik bir vize. Ama bu süre içinde geri gelmezsen, döndüğünde seni tutuklamak zorunda kalırım. Sonra tehditleri savurma sırası bana gelecek.” Holly sayfayı kaptı. “Her neyse. Şimdi unutma, geri döndüğümde Gelişlerin boş olmasını sağla.

İRLANDA, ST BARTLEBY'DEN FOWL MALİKÂNESİNE DÖNÜŞ

Artemis, Kâhya’dan fikir alıyordu. Bu, bir plan yapmaya çalıştığında sıkça kullandığı bir yöntemdi. Ne de olsa, bir harekâtın yönünü değiştirmek söz konusu olduğunda korumasından daha deneyimlisi yoktu.

“Bu MPEG dosyasının izini sürebilir miyiz?”

“Hayır, Artemis. Bunu denedim. E-postaya, sistemi çökerten bir virüs yerleştirmişler. Orijinal dosya yok olmadan tek yapabildiğim filmi diskete kaydetmek oldu.”

“Peki ya, MPEG’nin kendisi? Yıldızlardan coğrafi bir konum belirlemesi yapabilir miyiz?”

Kâhya gülümsedi. Genç Artemis bir asker gibi düşünmeye başlıyordu.

“Hiç şansımız yok. NASA’da görevli bir arkadaşıma resmi gönderdim. Onu bilgisayara yükleme zahmetine bile girmedi. Yeterince tanım yokmuş.”

Artemis bir dakika sessiz kaldı.

“Rusya’ya ne kadar sürede varabiliriz?”

Kâhya parmaklarını direksiyonun üzerinde tıkırdattı. “Bu, değişir.”

“Neye göre değişir?”

“Nasıl gittiğimize bağlı, yasal mı, yasa dışı mı?” “Hangisi daha hızlı?”

Kâhya güldü. Bu pek sık yapmadığı bir şeydi. “Yasa dışı genellikle daha hızlıdır. Ama her iki yol da oldukça uzun sürecek. Havadan gidemeyiz, orası kesin. Mafya her piste adamlarını yerleştirmiştir.”

“Bunun Mafya’nın işi olduğuna emin miyiz?”

Kâhya dikiz aynasından baktı. “Korkarım ki öyle. Her kaçırma olayı Mafya’nın elinden geçer. Babanı sıradan bir suçlu bile kaçırmış olsa, haber duyulur duyulmaz onu Mafya’nın eline teslim etmek zorunda kalmıştır.”

Artemis başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden denizden gitmek zorundayız ve bu da en azından bir hafta sürecek. Yolculuk konusunda biraz

yardım alabiliriz. Mafya bizden, böyle bir şey beklemeyecektir. Kimlik durumumuz ne?”

“Sorun yok. Rus uyruğuyla giriş yapabileceğimizi düşündüm. Böylece daha az dikkat çekeriz. Hazır pasaportlarım ve vizelerim var.”

“Da*****. Kim olacağız peki?”

***da: Rusça evet.**

“Stefan Bashkir ve Amcası Constantin’e ne dersin?” “Harika. Satranç dehası ve refakatçisi,” Daha önceki araştırmaları sırasında defalarca bu kimliğe girmişlerdi. Bir keresinde, bir satranç ustası olan bir kontrol memuru öykülerine inanmamıştı, ta ki Artemis onu altı hamlede yeninceye kadar. O zamandan beri bu yöntem, Bashkir Manevrası olarak biliniyordu.

“Ne kadar zamanda yola çıkabiliriz?”

“Hemen. Bayan Fowl ile Juliet bu hafta Nice’teler. Bu bize sekiz gün kazandırıyor. Okula bir mektup yollar bir şeyler uydururuz.”

“Eminim ki St Bartleby’s benden bir süreliğine kurtulacağına sevinecektir.”

“Fowl Malikânesinden doğruca havaalanına gidebiliriz. Lear jetimiz hazır. Hiç olmazsa İskandinavya’ya kadar uçar, oradan da bir gemiye binmeyi deneriz. Ama önce malikâneden bir şeyler almam gerekiyor.”

Artemis, hizmetkârın tam olarak ne tür şeyler almak istediğini hayal edebiliyordu. Sivri ve patlayıcı şeyler. “Pekala. Ne kadar acele edersek, o kadar iyi olur. Bu adamları, onları aradığımızdan haberleri olmadan, bulmamız gerek. Yolda, e-postaları gözden geçirebiliriz.”

Kâhya, Fowl Malikânesinin yoluna saptı.

“Biliyor musun, Artemis,” dedi Kâhya, aynadan bakarak. “Rus Mafyasının karşısındayız. Bu adamlarla daha önce de iş ilişkilerim oldu. Pazarlık etmezler. Olay kanlı bitebilir. Bu gangsterlerle boy ölçüşürsek, insanlar zarar görecektir. Büyük bir olasılıkla da bu insanlar bizleriz.”

Artemis cama yansıyan görüntüsüne bakarak, dalgın dalgın başıyla onayladı. Bir plana ihtiyacı vardı. Cüretli ve dahice bir şeye. Daha önce hiç kalkışılmamış bir şeye. Artemis boş yere kaygılanmıyordu. Beyni şimdiye kadar onu asla yarı yolda bırakmamıştı.

TARA MEKİK İSTASYONU

Tara’daki peri mekik istasyonu çok etkileyici bir yerdi. On bin metreküp büyüklüğündeki terminal McGraney çiftliğinin ortasındaki yabani otlarla kaplı bir tepenin altında gizliydi.

McGraneyler yüzyıllardır peri kalelerinin sınırlarına saygı göstermişler ve yine yüzyıllardır yüzlerine gülen şanslarının tadını çıkarmışlardı. Hastalıkları bir gecede esrarengiz bir şekilde geçmişti. Sürekli olarak topraklarından değeri biçilemeyen sanat eserleri çıkmış ve deli dana hastalığı hayvanlarına bulaşmamıştı.

Vize sorununu halleden Holly en sonunda güvenlik kapısından çıkıp ışın kamuflajının içine daldı. Bu yolculuk için yanma, güvenli bir çift Koboi DoubleDex almayı başarmıştı. Bu kanatlar uydu-şarjlı, güneş enerjisiyle beslenen bir pille çalışıyordu ve devrimci bir tasarıma sahiptiler. İki çift kanat ya da donatısı vardı; biri süzülmek için sabit olanlardı; daha küçük

olan diğerleri de manevra içindi. Holly, DoubleDex'i denemek için deli oluyordu ama şimdiye kadar yalnızca birkaç çifti, Koboi Laboratuarlarından çıkarabilmeyi başarmışlardı. Foaly onları ortalığa çıkartmaya pek hevesli değildi, ne de olsa kendisi tasarımı değillerdi. Mesleki kıskançlık işte. Holly onun laboratuarda olmamasından yararlanıp raftan bir takım yürütebilmişti.

Holly filtresiz yüzey havasının ciğerlerine dolmasına izin vererek, yerden on beş metre yükseldi. Havayı kirletici maddelerle dolu olsa da geri dönüşümlü tünel havasında daha iyiydi. Holly birkaç dakika boyunca yaşadığı anın tadını çıkardı, sonra dikkatini asıl görevine yoğunlaştırdı: Artemis Fowl'un kaçırılmasına.

Evinden kaçırılamazdı. Fowl Malikânesi kesinlikle olmazdı. Bir konuta iziniz girmekle kendini yasal olarak büyük tehlikeye atmış olurdu. Teknik olarak Fowl onu geçen yıl kaçırmakla davet etmiş sayılsa bile bu savunmanıza dayanarak, hiçbir avukat davanızı kabul etmezdi. Her neyse, malikâne gerçek bir kaleydi ve LEP'in tüm Düzeltme timini görmüş geçirmişti. Daha iyisi can sağlığıydı.

Ayrıca ortada, Artemis'in kendisini bekliyor olması gibi bir pürüz de vardı, özellikle de eğer B'wa Keli ile uğraşıyorsa. Bir tuzağın tam ortasına düşme düşüncesi Holly'ye pek cazip gelmiyordu. Bir kez Fowl Malikânesi'nde esir düşmüştü zaten. Hiç kuşkusuz, hücresindeki eşyalar hâlâ oldukları gibi duruyordu.

Holly bilgisayarın yön belirleme sistemini çalıştırıp miğferinin siperliğinden Fowl Malikânesini seçti. Evin üçboyutlu planının yanında açık, kırmızı renkte bir ışık yanıp sönmeye başladı. Bina LEP tarafından yasak bölge ilan edilmişti. Holly homurdandı. Şimdi, yeraltında Artemis Fowl'un adını duymamış bir Recon memuru kalmış olabilir diye, görsel bir uyarı izlemeye zorunda kalacaktı.

Ekranda Onbaşı Lili Frond'un yüzü belirdi. Bu görev için tabii ki Lili'yi seçmişlerdi. O LEP'in çekici yüzüydü. Karşı cinsin zayıflığını savunan zihniyet Polis Plaza'da varlığını sürdürüyordu. Bir elf kralının soyundan gelmiş olmasının, Frond'un LEP'teki puanlarını yükselttiği söylentiler arasındaydı.

"Fowl Malikânesini seçtiniz," dedi Frond'un görüntüsü, gözkapaklarmı kırpıştırarak. "Burası, tehlikeli bölge olarak ilan edilmiş bir bina. İzinsiz giriş kesinlikle yasaktır. Üzerinden geçmeye bile kalkışmayın. Artemis Fowl Peri Halkı için gerçek bir tehdit unsuru sayılmaktadır."

Frond'un yanında Fowl'un bir resmi belirdi. Kaşlarını çatışı dijital olarak belirginleştirilmişti.

"Kâhya olarak bilinen suç ortağına, hiçbir şekilde yaklaşmayın. Genellikle silahlı ve sürekli olarak tehlikelidir."

Kâhya'nın kocaman yüzü öbür ikisinin görüntülerinin yanında belirdi. Silahlı ve tehlikeli demek, ona haksızlık sayılırdı. Kâhya tarih boyunca bir trolle boy ölçüşüp onu yenmeyi başaran tek insandı.

Holly koordinatları uçuş bilgisayarına gönderip kanatların rotayı belirlemelerini sağladı. Kırlar altından hızla geçiyordu. Son ziyaretinden bu yana Çamur Adamların istilası artmış gibi görünüyordu. Düzinelerce konutun parsellememiş olduğu bir hektarlık bir alan, sularına fabrikaların zehirli suları karışmayan, bir millik bir nehir bile kalmamıştı.

Sonunda güneş ufuk çizgisinin ardında kayboldu ve Holly siperliğindeki filtreleri yukarı kaldırdı. Artık zaman ondan yanaydı. Bir plan yapmak için önünde bütün bir gece vardı. Holly kulağında çınlayan, Foaly'nin o alaylı yorumlarını özlediğini fark etti. Sentorun gözlemleri sinir bozucu olsalar da genellikle doğruydular ve birçok fırsatta da Holly'yi kurtarmayı başarmışlardı. Holly bir hat almaya çalıştı ama alevler hâlâ çok yüksekti ve telsiz yayını alamıyordu. Yalnızca parazit vardı.

Fowl Malikânesi uzakta bir hayal gibi belirdi, çevresini saran alana tam anlamıyla hükmediyor gibiydi. Holly ısı-ölçer çubuğuyla binayı taradı ama böceklerden ve küçük kemirgenlerden başka bir canlı türüne rastlamadı. Yalnızca Örümceklerle fareler vardı. Evde kimse yoktu. Bu onun için uygundu. Holly özellikle tüyler ürpertici bir taş gargoyleun başına konup beklemeye koyuldu.

FOWL MALİKÂNESİ, DUBLİN, İRLANDA

İlk Fowl şatosu on beşinci yüzyılda Lord Hugh Fowl tarafından, dört bir yandan kırlık alanı görecek şekilde inşa ettirilmişti. Normadiyalıların taktiği şuydu: asla düşmanlarının gizlice sana yaklaşmalarına izin verme. Şatonun şekli malikâneye dönüşene kadar yüzyıllar boyunca büyük ölçüde değiştirilmişti ama güvenliğe verilen önem hep aynıydı. Malikânenin çevresi bir metre kalınlığındaki duvarlarla çevriliydi ve gerçek bir sanat eseri olan bir güvenlik sistemiyle donatılmıştı.

Kâhya yoldan çıkıp uzaktan kumada ile binanın giriş kapılarını açtı. Arkasına dönüp patronunun düşünceli yüzüne baktı. Bazen, tüm bağlantılarına, aracılarına ve emrindekilere karşın, Artemis Fowl'un şimdiye kadar gördüğü en yalnız çocuk olduğunu düşünüyordu.

"Yanımıza bu peri silahlarından birkaçını alabiliriz," dedi Kâhya.

Kâhya geçen yılki kuşatma sırasında, Bir numaralı LEP Değiştirme timinin silahlarına el koymuştu.

Artemis başıyla onayladı. "İyi fikir ama nükleer pillerini çıkart, silahları eski oyun ve kitaplarla aynı çantaya koy. Yakalanırsak, oyuncak olduklarını söyleriz."

"Evet, efendim. İyi fikir."

Bentley Red Label evin garajını caddeye bağlayan yola girince güvenlik ışıkları yandı. Ana binada bir sürü ışık açıktı. Bunlar yalnızca zamanlayıcılara bağlı, rasgele yanıp sönen ışıklardı.

Kâhya emniyet kemerini çözdü ve eğilerek, arabadan çıktı.

"Özel bir şeye ihtiyacın var mı, Artemis?"

Artemis başıyla onayladı. "Mutfaktan biraz havyar getir. Dönem başına on bin sterlin aldıkları halde Bartleby'deki yemeklerin iğrençliğine inanamazsın."

Kâhya bir kez daha gülümsedi. Canı havyar çeken, on üç yaşında bir çocuktu. Buna asla alışamıyordu.

Yeni tadilatı yapılmış girişe doğru ilerlerken, Kâhya'nın dudaklarındaki gülümseme dondu. Kalbinde bir ürperti hissetti. Bu duyguyu iyi biliyordu. Annesi ona, mezarından çıkan bir ölü var derdi. Altıncı his dedikleri bu önsezi olmalıydı. Bir yerlerde bir tehlike vardı. Görünmüyordu ama yine de buralarda bir yerdeydi.

Holly arabanın gökyüzünü yaran farlarını bir mil öteden seçti. Bu yerin görüş açısı iyi değildi. Otomobilin ön camı görüş alanına girmişti ama camlar koyuydu ve arkasındaki gölgeler karanlıktı. Holly, Fowl'un arabasını görür görmez, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Bentley cadde boyunca yılan gibi kıvrılarak, söğüt ve at kestanesi ağaçlarının arasından ilerledi. Holly içgüdüsel olarak başını eğdi, oysa kalkanı sayesinde insan gözüyle asla görülemezdi. Ama Artemis Fowl'un hizmet kârıyla hiçbir şey belli olmazdı. Geçen yıl Artemis gasp ettiği bir peri miğferinden Kâhya'ya LEP değiştirme komandolarından oluşan koca ekibin yerini saptayıp onları etkisiz duruma getirecek bir mercek yapmıştı.

Şu an, Kâhya’nın o merceği taktığını pek sanmıyordu ama Bela Kelp ve adamlarının öğrendiği gibi Artemis’i ya da hizmetkârını küçümsemeye gelmezdi.

Holly, Neutrino’sunu önerilen şok düzeyinin biraz üzerine ayarladı. Kâhya’nın birkaç beyin hücresi kızarabilirdi ama Holly bunun için üzülecek değildi.

Araba garaj yoluna girince lastikleri çakılların üzerinde çatırdadı. Kâhya dışarı çıktı. Holly arka dişlerinin gıcırdadığını hissetti. Bir zamanlar, bir trolle ölümcül bir çarpışma sonrasında, Kâhya’yı tedavi etmiş ve hayatını kurtarmıştı. Aynı şeyi bir daha yapar mıydı, bundan emin değildi.

LEPrecon Yüzbaşısı Holly Short soluğunu tutarak DoubleDex takımını yavaş bir inişe geçirdi. Sessizce inip binanın katlarını seke seke geçti ve silahını Kâhya’nın göğsüne doğrulttu. Bu gözleri güneşten kamaşmış bir cücenin bile asla kaçıramayacağı bir hedefti.

Hizmetkâr onun varlığını fark etmiş olamazdı. Bu olanaksızdı. Ama yine de Kâhya’yı duraksatan bir şey vardı. Durdu ve havayı kokladı. Bu Çamur Adam tıpkı bir köpek gibiydi. Hayır bir köpek değil, bir kurt gibi. Hem de kocaman ve silahlı bir kurt.

Holly başlığının merceğini Kâhya’nın silahına odaklayıp fotoğrafını bilgisayarının veritabanına gönderdi. Birkaç saniye sonra, silahın üçboyutlu döner bir resmi siperliğinin köşesinde belirdi.

“Sig Sauer,” dedi Foaly’nin kaydedilmiş sesi. “Dokuz milimetre boyunda. Şarjöründe on üç mermi var. Büyük kurşunlar. İçlerinden biri isabet ederse, başını uçurabilir; bunu büyü bile iyileştiremez. Bunun dışında, her şey yolunda gidiyor olmalı, kısa süre önce yerüstüne uygun olarak tasarladığım mikro-lifli tulumunu giymeyi unutmadığını varsayarsak tabii. Bir Recon subayı olarak, büyük olasılıkla unutmamış sındır.”

Holly kaşlarını çattı. Foaly haklı olduğunda, daha da sinir bozucu oluyordu. Holly yerüstü kıyafetini giyme zahmetine bile girmeden, ilk boş mekiğe adayıp gelmişti.

Şu an Holly’nin gözleri, Kâhya’nınkilerle aynı düzeydeydi, üstelik de yerden bir metre yükseklikte uçuyordu. Siperliğinin kilitlerini açınca, çıkan havalı ıslığı duyunca yüzünü buruşturdu.

Kâhya da çıkan gazın sesini duymuş, Sig Sauer’ını, sesin geldiği yöne doğrultmuştu.

“Peri,” dedi. “Orada olduğunu biliyorum. Kalkanını kaldır yoksa ateş etmeye başlayacağım.”

Holly’nin aklındaki taktiksel üstünlüğün bu olduğu söylenemezdi. Siperliğini yukarı kaldırmıştı ve hizmetkârın parmağı tabancasının incecik tetiğini gıcırdatıyordu. Holly derin bir soluk alıp kalkanını Çaldırdı.

“Selam, Kâhya,” dedi sakin bir sesle.

Kâhya, Sig Sauer’ının horozunu kaldırdı. “Selam, Yüzbaşı. Yavaşça yere in ve sakın o numaralarından birini denemeye...”

“Silahını bırak,” dedi Holly, hipnoza özgü büyülü bir ses tonuyla.

Kâhya direndi, silahın namusu elinin içinde titriyordu.

“Bırak onu, Kâhya. Beni beynini kızartmama zorlama.”

Kâhya’nın gözkapağındaki damarlardan biri seğirdi.

Garip, diye düşündü Holly. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

Kâhya konuşmak için ağzını açtı. Artemis’i uyarmak için. Holly biraz daha üsteledi, büyü hizmetkârın başından dolup taşıyordu.

“Onu bırak, dedim!”

Korumanın yanağından bir ter damlası aktı.

“BIRAK ONU!”

Kâhya yavaş yavaş ve istemeyerek dediğini yaptı,.

Holly gülümsedi. “Aferin, Çamur Adam. Şimdi, arabaya geri dön ve hiçbir şey olmamış gibi davran.”

Hizmetkârın bacakları beyninin emirlerini hiçe sayarak, söz dinlediler.

Holly kalkanını açtı. Bu çok eğlenceli olacaktı.

Artemis dizüstü bilgisayarında bir elektronik posta hazırlıyordu.

Sevgili Müdür Guiney... diye başlıyordu...

Rehber danışmanınızın küçük Arty’me yapmış olduğu patavatsız sorgulama yüzünden onu okulunuzdan alıp gerçek profesyoneller denetiminde tedavi görmek üzere, İsviçre’deki Mont Gaspard Kliniğine gönderiyorum. Bu konuda yasal yollara başvurmayı düşünüyorum. Benimle temasa geçmeyi denemeyin, çünkü bu beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramayacaktır ve sinirlendiğimde, genellikle avukatlarımı ararım.

Saygılarımla,

Angeline Fowl

Artemis mesajı gönderdi ve küçük bir sırıtışa hakkı olduğunu düşündü. Bu elektronik mektubu okurken, Okul Müdürü Guiney'nin yüzünü görmek hoş olurdu. Ne yazık ki müdürün odasına yerleştirdiği minik kameraya yalnızca bir millik bir alandan erişilebiliyordu.

Kâhya şoför kapısını açtıktan kısa bir süre sonra koltuğa oturdu.

Artemis telefonunu katlayıp cüzdanına yerleştirdi. "Yüzbaşı Short'tu, değil mi? Neden titreşmeyi bir kenara bırakıp, görünür tayfa geçmiyorsun?"

Holly noktalar halinde göründü. Elinde parlayan bir silah vardı. Silahın nereye çevrilmiş olduğunu tahmin edin.

"Bu gerçekten de şart mı?"

Holly burnundan gürültüyle soludu. "Pekala. Bakalım elimizde neler var. Adam kaçırma, bedene zarar verme, haraç kesme, cinayet için komplo kurma. Bence gerekli."

"Yapmayın, Yüzbaşı Short," dedi Artemis, gülümseyerek. "Çok genç ve bencildim. İster inanın, ister inanmayın ama o tehlikeli girişim konusunda ciddi kuşkularım var."

"Altını geri vermeye yetecek kuşkular mı bunlar?"

"Hayır," diye itiraf etti Artemis. "O kadar da değil." "Burada olduğumu nereden bildin?"

Artemis parmaklarını şaklattı. "Birçok ipucu vardı. Birincisi, Kâhya her zamanki bomba kontrolünü yapmak için arabanın altına bakmadı. İkincisi, evden almaya gittiği şeyleri hiçbirini almadan döndü. Üçüncüsü, kapı birkaç saniye boyunca açık kaldı, bu iyi bir korumanın asla yapmayacağı bir şeydir. Ve dördüncüsü, sen araca girince, hafif bir duman dikkatimi çekti. Gerçekten çok basitti." Holly kaşlarını çattı. "Çok dikkatli bir Çamur Çocuksun, öyle değil mi?"

"Olmaya çalışıyorum. Şimdi, Yüzbaşı Short, bana neden burada olduğunu söyleme nezaketini gösterirsen, sevinirim."

"Sanki bilmiyormuş sun gibi."

Artemis bir an düşündü. "İlginç. Ortada bir şeylerin döndüğünü tahmin ediyorum. Hiç kuşkusuz bir şeyler için sorumlu tutuluyorum." Artemis kaşını azıcık yukarı kaldırdı. Bu, Artemis Fowl için çok yoğun bir duygu ifadesiydi. "Peri Halkıyla ticaret yapan insanlar olmasın sakın."

"Çok etkileyici," dedi Holly. "Sanki her ikimiz de bu işin arkasında senin olduğunu bilmezmişiz gibi. Ve gerçeği senin ağzından almayı başaramasak bile, bilgisayarındaki dosyaların bunu kanıtlayacaklarından

eminim.” Artemis dizüstü bilgisayarının kapağını kapadı. “Yüzbaşı. Aramızdaki sevginin kaybolmadığını farkındayım ama şu için an buna zamanım yok. İşlerimi yoluna koymam için bana birkaç gün vermen gerek.”

“Bunu yapamam, Fowl. Yeraltında seninle konuşmayı bekleyen birkaç kişi var.”

Artemis omuz silkti. “Sanırım, tüm bu yaptıklarımdan sonra, sizden saygı bekleyemem.”

“Doğru bekleyemezsin.”

“Pekala, öyleyse,” diye iç geçirdi Artemis. “Sanırım seçme şansım yok.”

Holly gülümsedi. “Doğru, Fowl, yok.”

“Gidelim mi?” Artemis uysal bir ses tonuyla konuşuyordu ama beyni durmadan düşünceler üretiyordu. Belki de perilerle işbirliği yapmak, o kadar da kötü bir düşünce değildi. Ne de olsa onların bazı yetenekleri vardı.

“Neden olmasın?” Holly Kâhya’ya döndü. “Güneye doğru sür. Arka yollardan git.”

“Sanırım Tara’ya gidiyoruz. El’in girişinin tam olarak nereden olduğunu hep merak etmişimdir.”

“Merak etmeye devam et, Çamur Çocuk,” diye mırıldandı Holly. “Şimdi, uyu. Bütün bu tümdengelimler beni tüketiyor.”

BÖLÜM IV: FOWL ADİLDİR

4 NUMARALI GÖZALTI HÜCRESİ, POLİS PLAZA, HAVEN ŞEHRİ, YERALTI BİRİMİ

ARTEMİS LEP'in sorgulama odasında uyandı. Dünyanın herhangi bir polis soruşturma odasında olabilirdi. Burada da aynı rahatsız mobilyalar, aynı modası geçmiş çalışma yöntemi vardı.

Root bir anda konuya girdi. "Pekala, Fowl, öt bakalım."

Artemis kafasını toparlamak için bir süre durdu. Holly ve Root karşısında, üzeri plastikten, alçak bir masada oturmuşlardı. Yüksek mumlu bir ampul tam yüzüne doğru çevrilmişti.

"Olamaz, Yarbay. Hepsi bu mu? Daha fazlasını ummuştum."

"Ah, daha fazlası var. Ama senin gibi suçlular için değil."

Artemis ellerinin sandalyeye zincirlenmiş olduğunu fark etti.

"Umarım, geçen yıl olanlarla ilgili kızgın değilsinizdir, hâlâ? Ne de olsa, ben kazandım. Yani Kitabınıza göre, öyle olmuş olması gerekiyor."

Root purosunun ucu Artemis'in burnuna girinceye kadar öne eğildi. "Bu tamamen farklı bir olay, Çamur Çocuk. Bu yüzden masum rolü oynamaya kalkışma." Artemis telaşlanmamıştı. "Sen hangisisin? İyi Polis mi, Kötü Polis mi?"

Root kahkahalarla gülerken purosunun ucu havada şekiller çizdi. "İyi Polis, Kötü Polis! Sana bunu söylemek istemezdim, Dorothy ama artık Kansas'ta değilsin." Yarbay Oz Büyücüsü'nden alıntı yapmaya bayılırdı. Kuzenlerinden üçü o filmde oynamışlardı.

Gölgelerin arasından bir görüntü belirdi. Bir kuyruğu, dört bacağı, iki kolu vardı ve elinde bir çift lavabo pompasını andıran bir şeyler tutuyordu.

"Pekala, Çamur Çocuk" dedi görüntü. "Gevşemeye çalışırsan, canın fazla yanmaz."

Foaly emme vantuzlarını Artemis'in gözlerine taktı ve oğlan hemencecik kendinden geçti.

“Lastik contaların içinde yatıştırıcı ilaç var” diye açıkladı sentor. “Gözeneklerden içeri sızıyor. Asla hissedilmezler. Kolaysa evrenin en zeki yaratığı olduğum gerçeğini kabul etmeyin.”

“Şey, bilmiyorum,” dedi Root, masumca. “Bu Koboi denilen pixie’nin zehir gibi bir zekâsı var.”

Foaly toynağını öfkeyle yere vurdu. “Koboi mi? Koboi mi? Onun şu kanatları resmen gülünç. Bana soracak olursanız, bu günlerde Koboi teknolojisinden çok fazla yararlanıyoruz. LEP’in tüm işini tek bir şirkete vermek pek akıllıca bir şey değil.”

“Senin şirketinin dışında, tabii ki.”

Ben ciddiyim, Julius. Opal Koboi’yi üniversite yıllarından tanırım. Pek dengeli biri değildir. Tüm yeni Neutrino’larda Koboi çipleri var. Bu laboratuarlar iflas edecek olursa, Polis Plaza’da DNA toplarından ve birkaç kasa dolusu elektronik şok silahından başka bir şey kalmaz.”

Root burnundan soludu. Koboi silahlı kuvvetlerdeki her türlü ateşli silah ve aracın performansını arttırdı. Güçlerini üç kat yükseltip ısı yayma oranlarını yarıya indirdi. Sonuçlar senin laboratuarının geçen yılki istatistiksel sonuçlarından daha iyi, Foaly.”

Foaly bir çift optik-lifli kabloyu yeniden bilgisayara bağladı.

“Evet, şey, Konsey bana yeterli bir bütçe verseydi...” Sızlanmayı bırak, Foaly. Bu makine için uygun görülen bütçeyi gördüm. Tıkanmış lağımları açmaktan başka işlere de yarasa, iyi olur.”

“Bu bir Retimager, bu bebekle özel olarak ilgilenmeyi düşünüyorum.”

“Peki, bu bebek tam olarak neye yarıyor?”

Foaly hücre duvardaki plazma ekranı çalıştırdı.

“Bu koyu renkli daireleri görüyor musunuz? Bunlar insan retinaları. Her görüntü tıpkı bir fotoğrafın negatifi gibi küçük izler bırakır. Bilgisayara istediğimiz resmi yükleyip eşleştirme yapabiliriz.”

Root un hayranlıktan bayıldığı söylenemezdi. “Yararlı bir şey.”

“Evet, gerçekten de yararlı. İzle.”

Foaly bir goblinin fotoğrafını indirip Retimager’in veritabanındaki fotoğraflarla karşılaştırdı.

“Eşleşen her nokta için bir vuruş elde ediyoruz. Yaklaşık iki yüz vuruş normal sayılıyor. Başın genel biçimi, yüz hatları ve saire. Vuruşlarda kayda değer bir artış varsa, Artemis bu goblini daha önce görmüş demektir.”

Ekranda yüz seksen altı sayısı yanıp sönmeye başladı. “Goblin konusu olumsuz. Bir de Yumuşakburun deneyelim.”

Sayı yine iki yüzün altındaydı.

“Bir olumsuz daha. Affedersin Yüzbaşı ama Fowl masum görünüyor. Ne bir goblin gördü, ne de B’wa Keli ile ticaret yaptı.”

“Hafızasını silmiş olabilirler.”

Foaly vantuzları Artemis’in gözlerinden çıkarttı. “Bu bebeğin en iyi yanı da bu. Hafıza silicileri işe yaramıyor. Retimager gerçek fiziksel kanıtla çalışıyor. Silmek için retinaları kazıman gerekir.”

“İnsanın bilgisayarından bir şey çıktı mı?”

“Bir sürü şey,” diye yanıt verdi Foaly. Ama hiçbir suç unsuru yok. Goblinler ya da pillerle ilgili tek bir not bile yok.”

Root köşeli çenesini kaşıdı. “Peki ya iri yarı olan? O aracı olabilir.”

“Onu da Retimager’den geçirdim bile. Hiçbir şey yok. Kabul et artık, LEP bu kez yanlış Çamur Adamları seçti. Hafızalarını silip onları evlerine gönderin.

Holly başıyla onayladı. Ama Yarbay başını sallamadı.

Bekle bir dakika, düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Holly. "Artemis Fowl’un burnunu işimizden ne kadar çabuk çıkartırsak, o kadar iyi olur.”

Belki de olmaz. Hazır bur adalarken...”

Holly’nin şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. “Yarbay, Fowl u benim kadar yakından tanımıyorsunuz. Ona yarım şans verirseniz, goblinlerden daha büyük bir sorun olacaktır.”

Belki de bu Çamur Adam sorunumuz konusunda bize yardımcı olabilir.”

“İtiraz etmek zorundayım, Yarbay. Bu insanlara güven olmaz.”

Root’un yüzü karanlıkta kor gibi parlayabilirdi. “Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun, Yüzbaşı? Bu Çamur Çocuğa yağ çekme düşüncesi, sence hoşuma mı gidiyor? Hayır. Artemis Fowl’den yardım isteyeceğime, kokuşmuş bir solucanı canlı canlı yemeği yeğlerdim. Ama biri, B’wa Kell’in silahlarına güç kaynağı sağlıyor ve bunun kim olduğunu bulmam gerek. Bu yüzden programa sadık kal, Holly. Bu işten, senin o küçük intikamından daha önemli şeyler kazanabiliriz.”

Holly dilini ısırdı. Yarbaya karşı gelemezdi, özellikle de kendisi için tüm bu yaptıklarından sonra ama durum ne olursa olsun, Artemis Fowl’den

yardım istemek yanlış bir hareketti. İnsanın sorunlarına bir çözüm bulacağı konusunda hiç kuşkusu yoktu ama ne pahasına?

Root derin bir iç çekti. “Pekala, Foaly, onu ayılt. Ve ona bir çevirici ayarla. Çamur Adam dilinde konuşmak başımı ağrıtıyor.”

Artemis göz altlarındaki şişmiş deriyi ovuşturdu.

“Vantuzların içinde sakinleştirici vardı demek?” dedi Foaly’ye bakarak. “Mikro-iğneler mi?”

Foaly etkilenmişti. “Bir Çamur Çocuğa göre çok zeki sayılırsın.”

Artemis kulağının üzerine yerleştirilmiş olan ay şeklindeki yumruyu elledi.

“Çevrici mi?”

Foaly başıyla Yarbayı işaret etti. “Farklı dillerde konuşmak bazılarına baş ağrısı veriyor.”

Artemis okul kravatını düzeltti. “Anlıyorum. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Senden yardım istediğimizi de nereden çıkarttın, insan?” diye hırladı Root, purosunun çevresinden.

Oğlan sırıttı. “İçimde bir his var, Yarbay. Benden bir şey istemiyor olsaydınız, yatağımda kendime gelirdim, üstelik de karşılaşmamız hakkında hiçbir şey hatırlamadan.”

Foaly gülümsemesini kıllı eliyle örtmeye çalıştı.

“Bir hücrede uyanmadığın için şanslı sayılırsın, dedi Holly.

“Hâlâ kızgın mısın, Yüzbaşı Short? Eski defterleri kapatsak olmaz mı, artık?”

Holly’nin ters bakışı Artemis’e gereken yanıtı vermişti.

Artemis iç geçirdi. “Pekala. Tahmin edeyim. Yeraltı Birimiyle ticaret yapan insanlar var. Ve Kâhya’nın bu tacirleri izleyip yakalamasını istiyorsunuz. Yaklaştım mı?

Periler bir süre sessiz kaldılar. Bu sözleri bir anda Fowl’un ağzından duymak, onları gerçekle yüzleştirmiş ti.

“Yaklaştın,” diye kabul etti Root. “Pekala, Foaly, Çamur Çocuğu hemen bilgilendir.”

Danışman LEP’in merkez bilgisayarından bir dosya indirdi. Plazma ekranda Ağ Haberleri’nden bir dizi kupür belirdi. Muhabir bir okyanus dalgası büyüklüğünde bir perçemi olan, orta yaşlı bir elfti.

“Haven şehir merkezi,” diye mırıldandı muhabir. “LEP bir kaçakçılık olayım daha ortaya çıkardı. Bu kez söz konusu olan, beş yüz gram altın değerinde olduğu tahmin edilen, Hollywood lazer diskleri. B’wa Keli goblin üçlüsünden kuşkulanılıyor.”

“Gittikçe kötüleşiyor,” dedi sertçe Root.

Artemis gülümsedi. “Bundan daha beteri de mi var?” Muhabir bir kez daha ekranda belirdi. Bu kez, arkasındaki deponun pencerelerinden dalga dalga alevler yükseliyordu. Perçemi biraz yanmıştı sanki.

“Bu gece, B’wa Keli, Doğu Yakasını gizlice ele geçirmek için Koboi Laboratuarları tarafından kullanılan bir depoyu ateşe verdi. Görünen o ki yetenekli pixie üçlüye haraç vermeyi reddetmiş.”

Alevlerin yerini bir başka haber almıştı, bu kez ekranda öfkeli bir kalabalık vardı.

“Bugün Polis Plaza’nın önünde, LEP’in goblinlerle başa çıkamamasını protesto eden halkla, polisler arasında bir tartışma çıktı. Son zamanlarda, çok sayıda köklü şirket B’wa Kell’in haraçları yüzünden iş yerlerini kapatmak zorunda kaldı. Bu durumdan en çok zarar görenlerden biri de yalnızca geçen ay içinde altı kez sabotaja uğrayan, Koboi Laboratuarları oldu.”

Foaly görüntüyü dondurdu. Halk mutlu görünmüyordu.

“Anlaman gereken şey, Fowl, goblinlerin aptal oldukları. Onları aşağıladığımı sanma. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek. Beyinleri, bir fareninki kadar.” Artemis başıyla onayladı. “Öyleyse, onları kim örgütlüyor?”

Root purosunu dişlerinin arasında ezdi. “Bilmiyoruz. Ama durum gittikçe kötüleşiyor. B’wa Keli işe ufak tefek suçlarla başladı, oysa şu an polise savaş açmış durumda. Geçen gece yer üstünden yapılacak bir pil teslimatının önünü kestik. Bu piller kullanımı yasaklanmış Yumuşakburun adlı lazer silahlarına güç kaynağı olarak kullanılıyor.” “Yüzbaşı Short da anlaşmanın karşı tarafında bir Çamur Adamın olabileceğinden kuşkulandı.”

“Haksız mıyım yani?” diye mırıldandı Holly.

Artemis, Holly’nin yorumunu duymazdan geldi. “Goblinlerin toptancıları soymadıklarını nereden biliyorsunuz? Ne de olsa bu piller pek koruma altında değildirler.” Foaly kıkırdadı. “Hayır, goblinlerin ne denli aptal olduklarını anladığını sanmıyorum. Sana bir örnek vereyim. B’wa Keli generallerinden biri ve üstelik bu, onların en üst düzey perileri, sahte

bir kredi kartıyla alışveriş yapıp alındıya kendi imzasını atmaya çalışırken yakalandı. Hayır, bu işin arkasındaki her kim varsa, anlaşmaların berbat olmaması için bir insana gereksinimi var.” “Yani siz benim bu aracı insanı bulmamı istiyorsunuz,” dedi Artemis. “Ve daha da önemlisi, ne bildiğini öğrenmemi.”

Artemis bir yandan konuşurken, bir yandan da hızla düşünüyordu. Tüm bu olayı kendi yararına kullanabilirdi. Peri Halkının güçleri gangsterlerle pazarlık konusunda, çok değerli bir kozdu. Planın ilk tohumları Artemis’in beyninde filizlenmeye başlamıştı bile.

Root isteksizce başını salladı. “İşte hepsi bu. LEPrecon ajanlarını yer üstüne gönderme tehlikesini göze alamam. Goblinlerin onlara ne tür bir teknoloji pazarladıklarını kim bilebilir ki. Adamlarımın tuzağa düşmelerine neden olabilirim. Sizler birer insan olarak göze batmadan aralarına karışabilirsiniz.”

“Kâhya mı göze batmayacak?” dedi Artemis, gülümseyerek. “Hiç sanmam.”

“En azından dört bacağı, bir de kuyruğu yok,” dedi Foaly.

“Anlaşıldı. Bu dünyada, düzenbaz tüccarınızı yakalayacak biri varsa, o da hiç kuşkusuz Kâhya’dır. Ama...” İşte yine başlıyoruz, diye düşündü Holly. Artemis hiçbir şeyi karşılıksız yapmazdı.

“Ama?” diye üsteledi Root.

“Ama yardım etmemi istiyorsanız bunun karşılığında sizden bir isteğim olacak.”

“Ne gibi bir istek?”

“Rusya’ya gitmem gerek,” diye cevapladı Artemis. “Daha doğrusu Kuzey Kutbu dairesine. Ve bir kurtarma girişimi için yardıma ihtiyacım var.”

Root kaşlarını çatı. “Kuzey Rusya bizim için pek uygun değil. Radyasyon yüzünden kalkanlarımız çalışmıyor.”

“Bunlar benim koşullarım,” dedi Artemis. “Kurtarmayı planladığım kişi babam. Tek bildiğim şey, geç kalmış olduğum. Bu yüzden pazarlık etmeye gerçekten zamanım yok.”

Çamur Çocuk içten davranıyor gibiydi. Holly’nin yüreği bile bir an için yumuşadı. Ama Artemis Fowl’la hiçbir şey belli olmazdı -bu yeni planının parçası olabilirdi. Root hayati bir karar verdi.

“Anlaştık,” dedi elini uzatarak.

El sıkıştılar. Bir peri ve bir insan. Bu tarihi bir andı.

“Pekala,” dedi Root. “Foaly, artık büyük insanı uyandır ve goblin mekiğini çabucak gözden geçir.”

“Ya ben?” diye sordu Holly. “Pis işime geri mi döneyim?”

Root Yarbay olmasaydı hiç kuşkusuz bu sözlere kıkır kıkır gülerdi. “Ah hayır, Yüzbaşı. Sen elimizdeki en iyi mekik pilotusun. Paris’e gidiyorsun.”

BÖLÜM V: BABASININ KIZI

KOBOİ LABORATUARLARI, DOĞU KIYISI, HAVEN ŞEHRİ YERALTI BİRİMİ

KOBOİ Laboratuarları, Haven'ın Doğu Kıyısındaki kayalıkların içine inşa edilmişti. Beş tarafı yarım millik granitle çevrili ve girişi yalnızca ön kapıdan sağlanan, sekiz katlı bir binaydı. Yönetim güvenlik önlemlerini arttırmıştı, bu konuda onları kim suçlayabilirdi ki? Ne de olsa, B'wa Kell'in kundakçılık saldırıları özellikle Koboi'yi hedef almıştı. Konsey şirkete özel silah izinleri verecek kadar ileri gitmişti -Koboi iflas edecek olursa, Haven Şehrinin güvenlik sistemi de onunla birlikte iflas ederdi.

Koboi Laboratuarlarına zorla girmeye kalkışan her B'wa Kell goblini davetsiz konukları havaya uçurmadan önce, inceden inceye araştıran DNA-kodlu bir şok topuyla karşılaşacaktı. Binada tek bir kör nokta, gizlenecek tek bir yer yoktu. Sistem tamamen güvenilirdi.

Ama bu durum goblinleri hiç rahatsız etmiyordu. Laboratuarların savunma sistemi yanlış zamanda gizlice içeri girmeye çalışan LEP elemanlarını uzaklaştırmak üzere, özel olarak tasarlanmıştı. Goblin üçlüsünü maddi açıdan destekleyen kişi, Opal Koboi'nin ta kendisiydi. Koboi'ye yapılan saldırılar yalnızca dikkatleri kişisel iş ilişkilerinden farklı bir yöne çevirmek içindi: küçük pixie pil harekâtının ve B'wa Kell'in giderek artan eylemlerinin arkasındaki beyindi. Ya da beyinlerden biri diyelim. Peki ama sınırsız bir servete sahip olan biri neden bir goblin tünel çetesiyle ortak olmak istemişti ki?

Doğduğu günden beri Opal Koboi'den çok fazla bir şey beklenmemişti. Pricipality Hill'de zengin bir pixie ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Anne ve babasının tek dileği genç Opal'in özel bir okula giderek eften püften bir Sanat diploması alması, sonra da kendisine uygun bir müdür yardımcısıyla evlenmesiydi.

İşin aslı, babası Ferall Koboi'nin hayalindeki kız çocuğu orta derecede bir zekâya sahip, oldukça güzel ve elbette ki halinden memnun olmalıydı.

Ama Opal, Ferall'in arzu ettiği kişilik özelliklerine sahip değildi. Henüz on aylıkken yardımsız yürümeye başlamıştı, bir buçuk yaşına geldiğinde beş yüz sözcüklük bir dağarcığa sahipti. İkinci doğum gününden önce ilk sabit diskini söküp yeniden takmıştı.

Opal erken gelişti, büyüdükçe dikbaşlı ve güzel bir kız oldu. Bu tehlikeli bir bileşimdi. Ferall onu sayısız kez karşısına oturtup iş hayatını erkek pixielere bırakması gerektiğini anlatmıştı.. Sonunda Opal babasıyla görüşmeyi reddetti. Şeytani kini endişe vericiydi.

Ferall endişelenmekte haklıydı. Opal'in üniversitede ilk yaptığı iş Sanat Tarihi eğitimini bir kenara bırakıp erkeklerin çoğunlukta olduğu Üstat Mühendisler Birliğine geçmek oldu. Ve diplomasını eline alır almaz, babasına bire bir rakip bir dükkan açtı. Arkasından patentler geldi. Enerji verimliliğini iki katma çıkaran bir motor susturucusu, üç boyutlu bir eğlence sistemi ve tabii ki uzmanlığı olan DoubleDex kanatları.

Opal babasının işini batırdıktan sonra, değeri düşmüş hisse senetlerini satın almaya başladı ve şirketleri Koboi Laboratuarları adı altında birleştirdi. Beş yıl içerisinde Koboi Laboratuarları tüm şirketlerden fazla sayıda savunma sözleşmesi imzalamayı başardı. On yıl içinde, Opal Koboi yaşayan tüm perilerden fazla sayıda patent aldı, Foaly hariç.

Ama bu yeterli değildi. Opal Koboi monarşiden bu yana, bir tek peri tarafından bile elde edilmemiş bir gücün peşindeydi. Neyse ki bu özel arzusunu yerine getirmekte kendisine yardımcı olabilecek birini tanıyordu. Bu üniversite yıllarından tanıdığı, hayalleri kırılmış bir LEP memuruydu. Briar Cudgeon adında biri...

Briar'ın LEP'i küçük düşürmek için geçerli bir nedeni vardı; ne de olsa, Julius Root onu herkesin önünde rezil etmiş ve bu konuda cezalandırılmamıştı. Bununla da kalmamış, Artemis Fowl Olayında neden olduğu felaketler yüzünden binbaşı rütbesi de elinden alınmıştı...

Haven'in en şık restoranlarından birinde, Cudgeon'ın içkisine bir gerçeklik hapı atmak Opal için hiç de zor olmamıştı. Opal sapkın Cudgeon'ın LEP'i devirmekle ilgili planını neşe içinde dinlemişti. Bu oldukça ustaca bir plandı. Tek gereksinim duyduğu bir ortaktı. Bu da büyük altın rezervleri ve emrinde güvenli bir tesisi olan bir ortaktı. Opal ona her ikisini de sağlamaktan dolayı mutluydu.

Cudgeon tesise girdiğinde, Opal uçan koltuğunda bir kedi gibi kıvrılmış, Polis Plaza da olanları gizlice dinliyordu. Mühendisleri sistemin

performansını arttırırken, Opal de LEP’in bilgisayar ağına casus kameralar yerleştirmişti. Bu kameralar Polis Plaza’nın kendi güvenlik kameralarıyla tıpatıp aynı frekansta çalışıyor üstelik de güçlerini LEP’in optik liflerinden sızan ısıdan elde ediyorlardı. Fark edilmeleri olanaksızdı.

“Şey?” dedi sordu Cudgeon, alışılmış kabalığıyla.

Koboi arkasını dönme zahmetine bile girmedi. Gelen Briar olmalıydı. Özel çalışma odasına girmek için gereken çip yalnızca onda vardı. Parmak boğumunun altına dikiliydi.

“En son pil siparişimizi kaybettik. LEP’in her zamanki kazıklarından biri daha. Şanssızlık oldu.”

D’Arvit! diye küfretti Cudgeon. “Her neyse, fark etmez. Elimizde yeterli bir stok var'. Ve LEP için bunlar yalnızca sıradan piller, nasılsa.”

Opal derin bir soluk aldı. “Goblinler silahlıydı...” “Ciddi olamazsın.”

“Üzerlerinde Yumuş ak bur unlar vardı.”

Cudgeon yumruğunu masaya geçirdi. “Salaklalar! Bu silahları kullanmamaları konusunda onları uyarmıştım. Şimdi Julius bir şeylerin döndüğünü anlayacak.”

“Anlayabilir,” dedi Opal, sakin bir sesle. “Ama bizi durduracak gücü yok. Onlar olayı çözünceye kadar iş işten geçmiş olacak.”

Cudgeon gülümsemedi. Bir yılı aşkın süredir hiç gülümsememişti. Aksine kaş çatışı daha da belirginleşmişti.

“Güzel. Zamanım yakında doluyor... Aslında belki de kendi pillerimizi kendimiz yapmalıydık,” diye yüksek sesle düşündü.

“Hayır. Yalnızca bir fabrika kurmak bile, bizi iki yıl geriletirdi, üstelik Foaly’nin onu fark etmeyeceği de kesin değildi. Başka şansımız yoktu.”

Koboi ortağıyla yüz yüze gelmek için döndü. “Felaket görünüyorsun. Sana verdiğim şu merhemi kullandın mı?”

Cudgeon başını yavaşça okşadı. Korkunç kabarcıklarla doluydu. “İşe yaramıyor içinde kortizon var. Kortizona alerjim var.”

Cudgeon’ın durumu hiç de alışıldık değildi, hatta eşine rastlanmayacak türdendi. Geçen yıl Fowl Malikânesinin kuşatılması sırasında, Yarbay Root tarafından ilaçla bayıltılmıştı. Ne yazık ki bu uyuşturucu eski kumandan vekilinin denediği yasaklanmış bellek-hızlandırıcı maddeyle bir arada kullanılınca olumsuz bir etki yaratmıştı. Cudgeon erimiş katranı andıran bir alın ve sarkık bir gözle öylesine kalakalmıştı. Çirkin ve rütbesi elinden alınmış; bu pek iyi bir bileşim sayılmazdı.

“Bu çıbanlarını aldırman gerek. Seni bu halde görmeye katlanamıyorum.”

Bazen Opal Koboi kiminle konuştuğunu unutuyordu. Briar Cudgeon sıradan bir emireri değildi. Cudgeon sakince geleneksel Redboy silahını çekip uçan koltuğun koluna iki el ateş etti. Koltuğun mekanizması benekli plastik yer döşemesinin üzerinde hızla dönüp Opal’i sabit disklerin dizili olduğu masanın karşısında boylu boyunca yere sererek durdu.

LEP’in yüzkarası elf Opal’i sivri çenesinden yakaladı. “Kendini bana bakmaya alıştırsan iyi olur, sevgili Opal. Çünkü kısa süre sonra, bu yüz, gezegenin altındaki ve üzerindeki tüm ekranlara yansıyacak.

Küçük pixie parmaklarını kıvırıp yumruğunu sıktı. Asiliğe, hele hele şiddete hiç alışkın değildi. Ama böylesi zamanlarda, Cudgeon’ın gözlerindeki deliliği fark edebiliyordu. İlaçlar ona büyüsünden ve görünüşünden fazlasına mal olmuştu. Aklına da mal olmuştu.

Sonra birden bire Cudgeon kendine gelip sanki hiçbir şey olmamışçasına Opal’e kalkması için nazikçe yardım etmeye çalıştı.

“Şimdi, tatlım, gelişme raporu. B’wa Keli kan dökmeye niyetli.”

Opal kedi giysisinin önünü düzeltti. “Yüzbaşı Short insan Artemis Fowl’a E37’ye kadar eşlik ediyor.”

“Fowl burada mı?” diye bağırdı Cudgeon. “Elbette! Ondan kuşkulanacaklarını düşünmüştüm. Bu harika! İnsan kölemiz onunla ilgilenir -Carrere hipnotize edildi. Neyse ki bu güce hâlâ sahibim.”

Koboi dudaklarına kan kırmızısı rujunu sürdü. “Carrere yakalanırsa sorun çıkabilir.”

“Merak etme,” diye onu temin etti Cudgeon. “Mösyö Carrere o kadar çok kez hipnotize edildi ki formatlanmış bir disketten bile daha boş. İstese bile hiçbir şey anlatamaz. Bizim pis işlerimizi tamamladıktan sonra, Fransız polisi onu yumuşacık bir hücreye kapatacak.” Opal kıkırdadı. Hiç gülümsemeyen biri için Cudgeon’ın harika bir mizah anlayışı vardı.

BÖLÜM VI: FOTOĞRAF FIRSATI

E37 ÇAVLANI, HAVEN ŞEHRİ, YERALTI BİRİMİ

ZIT müttefikler yukarı çıkmak için E37 goblin mekiğine bindiler. Holly durumdan hiçte memnun değildi. Her şeyden önce, Holly'ye bir numaralı halk düşmanı Artemis Fowl'la birlikte çalışması emredilmişti. Ve ikinci olarak da bu goblin mekiği üflesen parçalanacaktı.

Holly sivri kulaklarından birine bir iletişim donanımı taktı. "Hey, Foaly? Orada mısın?"

"Buradayım, Yüzbaşı."

"Bana, bu çarpık antika ile neden uçtuğumu, bir kez daha hatırlatsana."

LEPrecon pilotları çavlanın duvarlarına hızla çarpma eğilimlerinden dolayı, kuşku duydukları mekiklere çarpık derlerdi.

"Bu antika çarpıkla uçma nedenin, Yüzbaşı, goblinlerin bu mekiği istasyonun içinde inşa etmiş olmaları ve orijinal giriş rampalarından üçünün yıllarca önce ortadan kaldırılmış olmaları. Buraya yeni bir düzenek kurmak günler sürer. Bu yüzden, korkarım ki bu goblin gemisinden başka çaren yok."

Holly kendini pilot koltuğuna bağladı. Fırlatma düğmeleri neredeyse elinde kalacak gibiydi. Bir an için Yüzbaşı Short doğal neşeli mizacına yeniden kavuştu. Akademideyken çok başarılı bir pilottu. Sınıfının birincisiydi. En son sınavda Filo Komutanı Vinyâya, karnesine şöyle yazmıştı: *Harp Okulu Öğrencisi Short, bir mekiği dişlerinizin arasındaki yarığın içinden uçurabilecek yetenektedir.* Bu biraz iğneleyici bir iltifattı. İlk mekik uçurma denemesinde Holly kontrolünü kaybetmiş ve mekiği Vinyâya'nın burnunun dibine düşürmüştü.

Kısacası, Holly beş saniye süreyle mutlu oldu. Sonra aklına yolcularının kimler olduğu geldi.

Bana söyleyebilir misin, acaba?" diye sordu Artemis, yardımcı pilot koltuğuna yerleşmeye çalışarak, "Rusya'daki terminal, Murmansk'a ne kadar uzaklıkta?"

Siviller sarı çizginin arkasına,” diye homurdandı Holly, Artemis’in sorusunu duymazdan gelerek.

Artemis diretti. “Bu benim için önemli. Bir kurtarma harekâtı planlamaya çalışıyorum.”

Holly dudaklarını sıkarak gülümsedi. “Burada öylesine komik bir durum var ki bu konuda bir şiir yazabilirim. Adam kaçıran biri, kaçırılan birini kurtarmak için yardım istiyor.”

Artemis şakaklarını ovuşturdu. “Holly, ben bir suçluyum, en iyi yaptığım şey de bu. Seni kaçırdığım zaman, tek düşündüğüm şey fidyeydi. Asla, hayatını tehlikeye atmak istemedim.”

“Ah, gerçekten mi?” dedi Holly. “Biyolojik bombalar ve troller dışında.”

“Doğru,” diye kabul etti Artemis. “Kimi zaman planlar kâğıttan gerçek yaşama yumuşak bir geçiş yapamıyorlar.” Artemis manikürlü tırnaklarındaki hayali kirleri temizlemek için bir an duraksadı. Ben olgunlaştım, Yüzbaşı. Burada önemli olan babam. Mafya ile yüz yüze gelmeden, tüm bilgileri bir araya getirmem gerek.”

Holly yumuşadı. Babasız büyümek kolay iş değildi. Bunu biliyordu. Kendi babası Holly henüz altmış yaşındayken ölmüştü. Aradan yirmi yıl geçmişti.

“Pekala, Çamur Çocuk, dikkatli dinle. Yalnızca bir kez anlatacağım.”

Artemis dik oturdu. Kâhya pilot kabinine girerken, başını eğdi. Bir savaş öyküsü dinleyeceğini sezmişti.

“Son iki yüzyıl içinde insan teknolojisindeki ilerlemeler yüzünden LEP tam altmış terminalini kapatmak zorunda kaldı. Kuzey Rusya’dan altmışlı yıllarda çekildik. Kola yarımadasının tamamı nükleer bir yıkım. Peri Halkı radyasyona dayanıklı değildir. Ona karşı direnemeyiz. İşin aslı, kapatacak çok fazla şey yoktu. Yalnızca Üçüncü Derece bir terminalle, birkaç gizli projektör. Peri Halkı Kuzey Kutbuna pek meraklı değildir. Orası bizim için fazla soğuk. Herkes orayı terk ettiği için mutluydu. Bu yüzden sorunun yanıtı: Murmansk'ın yaklaşık yirmi kilometre kuzeyinde, hemen hemen hiç denecek kadar az yer-üstü hizmeti olan, tek bir çalışanı bile olmayan bir terminal var

Foaly’nin İnterkomdan yükselen sesi Holly’nin insanlarla yapılmaması gereken konuşmasını yarıda kesti. “Pekala, Yüzbaşı. Tünelin içinde açık bir yolun var. Geçen alevden kalma küller olabilir, bu yüzden yavaş git.” Holly

ağız mikrofonunu aşağı çekti. “Anlaşıldı, Foaly. Döndüğümde radyasyon giysileri hazır olsun. Zamanımız çok kısıtlı.”

Foaly kıkırdadı. “Fırlatıcıları çok sert kullanma, Holly. İnerken gerek Artemis’in, gerekse Kâhya’nın hipnotize edilmiş olduklarını göz önüne alacak olursak, bu teknik olarak, onların çavlanlardaki ilk yolculuğu sayılır. Onları korkutmak istemeyiz.”

Holly jikleyi gereğinden oldukça fazla açtı. “Tabii ki,” diye homurdandı. “Onları korkutmak istemeyiz.”

Artemis fren kemerlerini sıkıca bağlamaya karar verdi. Sonradan bunun iyi bir fikir olduğunu anlayacaktı.

Yüzbaşı Short eğreti mekiği mıknatıslı giriş raylarına doğru ateşledi. Mekiğin sallanan kanalarından mazgallara doğru çifte kıvılcım dalgaları yayıldı. Holly otomatik pilot ayarlarını yaptı, yoksa pilot kabinin içi Çamur Adamların kusmuklarından geçilmezdi.

Holly’nin parmakları türbo düğmelerin çevresinde dolaştı. “Pekala. Tamam, bu kovanın neler yapabileceğini-görelim, bakalım.”

“Bir rekor denemesi yapmaya kalkışma, Holly,” dedi Foaly, hoparlörden. “Bu gemi hız yapmak üzere inşa edilmedi. Bundan daha aerodinamik olan cüceler gördüm.”

Holly homurdandı. Yavaş uçmanın ne anlamı vardı ki? Her ne ise, hiç anlamı yoktu. Üstelik yol boyunca birkaç Çamur Adamı korkutmayı da başarırsanız, bu yanınıza kâr kalırdı.

Ana çavlanın içinde bir servis tüneli açıldı. Artemis’in soluğu kesildi. Bu insanı büyüleyen bir manzaraydı. Bu çavlandan aşağı Everest Tepesini atabilirdiniz ve tek bir yeri bile kenarlara değmeden aşağı düşerdi. Dünya’nın çekirdeğinden, cehennem alevlerini andıran, kırmızı renkte, derin bir kor yükseldi ve kasılan kayaların sürekli çatırtısı mekiği şiddetli bir rüzgâr gibi tokatladı.

Holly dört motoru birden ateşleyip mekiği dipsiz uçuruma doğru yuvarladı. Endişeleri pilot kabinin içinde dönüp duran pus girdapları gibi bir anda buharlaşıp uçuverdi. Yine uçan bir çocuk olmuştu. Frene basmadan ne kadar derine dalış yaparsanız, o kadar dayanıklı sayılırdınız. Değiştirme memuru Bom Arbles’ın ani ölümü bile, LEP pilotlarının merkez dalışlarını engelleyememişti. Rekor Holly’e aitti. Kanatları aşağı indirmeden, Dünya’nın merkezinden beş yüz metre derine inmeyi başarmıştı. Bu ona iki

hafta geçici olarak görevden uzaklaştırma ve yüklü bir para cezasına mal olmuştu.

Ama bugün olmazdı. Çarpıklarla rekor denemesi yapılamazdı. Yerçekiminin etkisi yanaklarının derisini hafifçe dalgalandırırken, Holly kumanda kolunu geriye çekip mekiğin burnunu dikey konuma getirdi. Her iki insanın de rahat bir iç geçirmeleri ona bir parça bile keyif vermedi.

“Pekala, Foaly, artık rahatça konuşabiliriz. Yer üstünde durum ne?”

Foaly’nin bir klavyeyi tıkırdattığını duyabiliyordu. “Üzgünüm, Holly. Yüzey donatımlarımızın hiçbirinde bir yükseltme havuzu bulamıyorum. Geçen alevden geriye çok yüksek oranda radyasyon kalmış. Tek başınasın.”

Holly pilot kabinindeki iki soluk benizli insana göz attı.

Tek başıma, diye düşündü. Keşke öyle olsaydım.

PARİS, FRANSA

B’wa Kell’in silahlanması konusunda Cudgeon’a yardım eden insan Artemis değilse, kimdi peki? Zalim bir diktatör mü? Belki de uçsuz bucaksız bir pil stokundan yararlanma hakkına sahip, hayal kırıklığına uğramış bir general mi? Yo, hayır. Tam olarak öyle değildi.

B’wa Kell’e pil satmaktan sorumlu olan kişi Luc Carrere’ydi. Bunu asla, yüzüne bakarak tahmin edemezdiniz. İşin aslı, kendi bile bunun farkında değildi. Luc başarısız çalışmalarıyla tanınan, sıradan bir Fransız özel dedektifti. ÖD arasında Luc’un bir mozarella fıçısı içindeki golf topunu bile bulamayacağı konuşulurdu.

Cudgeon, Luc’dan üç nedenden dolayı yararlanmaya karar vermişti. Birincisi, Foaly’nin dosyalarında Carrere’in kurnaz pazarlıklar konusunda uzman olduğu yazılıydı. Soruşturma konusundaki beceriksizliğine karşın, Luc müşterinin satın almak istediği her türlü malı ele geçirme konusunda ustaydı. İkincisi, adam çok açgözlüydü ve kolay paranın cazibesine asla karşı koyamamıştı. Ve üçüncüsü, Luc aptaldı. Ve her küçük perinin bildiği gibi güçsüz zihinler çok daha kolaylıkla hipnotize edilebilir.

Carrere’i Foaly’nin veritabanında bulmuş olması, Cudgeon’ı neredeyse gülümsetmeye yetmişti. Elbette ki

Briar bu zincirin halkalarından birinin bir insan olmamasını yeğlerdi. Ama yalnızca goblinlerden oluşan bir zincir, aptal bir zincirdir.

Bir Çamur Adamla temasa geçmek, Cudgeon'a oldukça zor gelmişti. Briar her ne kadar deli olsa da insanların yeraltındaki yeni pazar hakkında bir şey duyduklarında olacakları çok iyi biliyordu. Tıpkı kırmızı popolu, etobur bir karınca ordusu gibi Dünya'nın çekirdeğine akın ederlerdi. Cudgeon insanlarla yüz yüze tanışamaya henüz hazır değildi. LEP'in gücünü arkasına alıncaya kadar hazır olmayacaktı.

Bu yüzden Cudgeon, Carrere'e küçük bir paket gönderdi. Birinci sınıf, kalkanlı bir goblin postası...

Luc Carrere bir Temmuz akşamı büro olarak da kullandığı dairesinden içeri girdiğinde, masasının üzerinde duran küçük paketi gördü. Paket bir FedEx postasından başka bir şey değildi. Ya da bir FedEx postasına çok benzeyen bir şeydi.

Luc yapışkan bandı açtı. Kutunun içinde yüz euroluk banknotlardan oluşan bir para destesinin ortasında duran, küçük, yassı bir âlet vardı. Sanki ışığı emiyormuş gibi duran, siyah renkte, garip bir metalden yapılmış, taşınabilir bir CD çalara benzer bir şeydi bu. Luc bağırarak resepsiyonu arayıp sekreterine hiç bir telefon bağlamamasını emredecekti. Bir resepsiyonu ve bir de sekreteri olsaydı tabii ki,. Onun yerine ÖD yağ lekeleriyle dolu gömleğinin içine para tıkıştırmaya başladı. Sanki paralar bir anda yok olacakmış gibi.

Birden bire aygıt bir istiridye gibi açıldı ve ortaya bir mikro-ekranla hoparlörler çıktı. Ekranda bulanık bir yüz belirdi. Luc kenarları kıpkırmızı bir çift gözden başka bir şey göremese de gördükleri tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

Çok ilginçti ama ekrandaki yüz konuşmaya başlar başlamaz, Luc'un tüm endişeleri bir yılanın gömlek değiştirmesi gibi sessizce kayıp gitmişti. Neden endişelensindi ki? Açıkça görünüyordu ki bu adam bir dosttu: Sesi ne kadar da tatlıydı. Tek başınayken bile meleklerden oluşan bir koro gibiydi.

"Luc Carrere?"

Luc az kalsın ağlayacaktı. Şiir gibiydi.

"Oui*****. Benim."

"Bonsoir******. Parayı görüyor musun, Luc? Hepsi senin." Cudgeon yerin altmış mil atından, neredeyse gülümsedi. Beklediğinden de kolay olmuştu. Beyninde kalan azıcık gücün insanı hipnotize etmek için yeterli olacağını

sanmamış tı. Ama bu kendine özgü Çamur Adam şalgam tarlasının içine düşmüş, aç bir domuzun irade gücüne sahipmiş gibi görünüyordu.

***Oui: Fransızca evet.**

**** Bonsoir: Fransızca iyi akşamlar.**

Luc her iki avcunda birer deste para tutuyordu. “Bu para. Benim mi? Ne yapmam gerekiyor?”

"Hiçbir şey. Para senin, istediğini yap."

Luc Carrere havadan para kazanılmadığını çok iyi biliyordu ama bu ses... bu ses, mikro-hoparlörden yansıyan gerçeğin ta kendisiydi.

“Daha fazlası da var. Çok daha fazlası.”

Luc yaptığı işi yarıda kesti, o anda yüz euroluk bir banknotu öpüyordu. “Daha fazla mı? Ne kadar daha fazla?”

Gözleri kor gibi parıldıyorlardı, “istediğin kadar, Luc. Ama onu elde etmek için bana bir iyilik yapman gerekecek.”

Luc’un bakışları ekrana kenetlenmişti. “Elbette. Ne tür bir iyilik?”

Hoparlörden yayılan ses, kaynak suyu kadar berraktı. “Basit bir şey, yasadışı bile değil. Pile ihtiyacım var, Luc. Binlerce pile. Hatta milyonlarca. Sence bu kadarını bulabilir misin?”

Luc iki saniye boyunca düşündü. Banknotlar çenesini gıdıklıyordu. Nehirden Orta Doğu’ya, sürekli olarak, gemiler dolusu madeni eşya ve pil taşıyan bir aracı tanıyordu. Luc bu siparişlerin bir bölümünün başka yöne çevrilebileceğine emindi.

“Piller. Oui, certainment*****, bunu yapabilirim.”

Ve bu, birkaç ay boyunca, böyle sürüp gitmişti. Luc Carrere ele geçirdiği her pil için aracısıyla temasa geçmişti. Bu hoş bir anlaşmaydı. Luc sandıklar dolusu pili dairesine taşıyordu ve o günün sabahına piller gitmiş oluyordu. Yerlerinde gıcır gıcır bir deste para duruyordu. Elbette ki eurolar eski bir Koboi yazıcısında basılan sahte paralardı ama Luc farkı anlayamıyordu. Hazine dışındaki hiç kimse onların farkını anlayamazdı.

***certainment: Fransızca tabii ki.**

Arada sırada, ekrandaki sesin özel bir isteği oluyordu. Yangına dayanıklı giysiler gibi. Ama durun bir dakika, Luc oyunculardan biriydi artık. Her şey ona bir telefon görüşmesi kadar yakındı. Altı ay içerisinde, Luc Carrere tek odalı bir daireden, St. Germain’deki şık bir apartman katına taşınmıştı. Doğal olarak, Emniyet Genel Müdürlüğü ve İnterpol ona karşı ayrı ayrı davalar açmaya hazırlanıyordu. Ama Luc bunun farkında değildi.

Tek bildiği şey, yanlışlarla dolu yaşamında ilk kez şansın yüzüne gülmüş olduğuydu.

Bir sabah, yeni mermer masasının üzerinde bir başka paket vardı. Paket bu kez daha büyük ve daha hantaldı. Ama Luc telaşlanmadı. Herhalde içinde daha fazla para vardı.

Luc paketi açınca, içinden alüminyum bir kutu ile ikinci bir haberleşme cihazı çıktı. Gözler kendisini bekliyordu.

"Bonjour, Luc. Ça va*****?"

"Bien,******" diye yanıt verdi, Luc, daha ilk heceden hipnotize olmuştu.

Ça va: Fransızca naber?

Bien: Fransızca iyi.

"Bugün senin için özel bir görevim var. Bunu başarırsan, bir daha asla para konusunu dert etmezsin. Aracın kutunun içinde."

"Nedir bu?" diye heyecanla sordu ÖD. Alet bir silaha benziyordu ve Luc'ü hipnotize etmiş olmasına karşın, Cudgeon'ın bu Paris'liyi tam anlamıyla etkisi altına alacak kadar büyüsü yoktu. ÖD sahtekâr olabilirdi ama katil değildi.

"Bu özel bir kamera, Luc, hepsi bu. Tetiğe benzeyen bu şeye asılırsan, fotoğraf çeker," dedi Cudgeon.

"Ya," dedi Luc, kızarmış gözlerle.

"Birkaç arkadaşım, seni ziyarete gelecek. Ve onların fotoğraflarını çekmeni istiyorum. Bu yalnızca bir oyun."

"Arkadaşlarını nasıl tanıyacağım?" diye sordu Luc. "Beni çok sayıda insan ziyaret eder."

"Sana pilleri soracaklar. Pilleri sorarlarsa, fotoğraflarını çekebilirsin."

"Elbette. Harika." Ve bu harikaydı da. Çünkü bu ses ona asla yanlış bir şey yaptırmazdı. Bu ses onun dostuydu.

E37 MEKİK İSTASYONU

Holly çarpığı çavlanın en son bölümünden içeri soktu. Mekiğin ucundaki bir mesafe algılayıcısı iniş ışıklarını açtı.

"Hımm," diye mırıldandı Holly.

Artemis gözlerini kısarak, kuvars ön camdan dışarı baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Yalnızca bu ışıklar açılmamalıydı. Geçen yüzyıldan bu zaman kadar bu terminalde hiçbir güç kaynağı olmadı."

“Goblin dostlarımız olmalı.”

Holly kaşlarını çattı. “Sanmam. Bir ampulü değiştirmek için bile yarım düzine gobline gerek vardır. Bir mekik istasyonunu elektrik kablolarıyla döşemek beceri gerektirir.”

“Entrika gittikçe dallanıp budaklanıyor,” dedi Artemis. Sakalı olsaydı, kesin sıvazlardı. “Bir hainin kokusunu alıyorum. Pekala, tüm bu teknolojiye giriş yetkisi olup da onu satmak için geçerli bir nedeni olan kim olabilir?”

Holly mekiğin burnunu iniş merkezine yöneltti. “Yakında öğreniriz. Sen bana canlı bir tüccar bul yeter, hipnotize olur olmaz bülbül gibi öter.”,

İskelenin lastik contası teknenin dış kabuğuna hava geçirmeyecek şekilde yapışınca, mekik bir tıslamayla durdu.

Harekete geçmeye hazır olan Kâhya henüz kemer ikaz ışığı bile sönmeden koltuğundan fırladı.

“Sakın kimseyi öldürme,” diye uyardı Holly. “LEP bu şekilde çalışmaktan hoşlanmaz. Ölü Çamur Adamlar ortaklarını gammazlamazlar.”

Holly duvardaki ekrana bir plan yansıttı. Bu, Paris’in tarihi mahallelerini gösteriyordu. “Pekala,” dedi Holly, Seine nehrinin üzerindeki büyük köprüyü işaret ederek. “Şu an buradayız. Bu köprünün altında. Notre-Dame’dan altmış metre uzakta. Katedralden bahsediyorum futbol takımından değil. İskelemiz köprünün ayağı görünümünde. Sana onay verinceye kadar girişte dur. Dikkatli olmamız gerek. Bir grup Parislinin seni tuğla bir duvarın içinden çıkarken görmeleri, isteyeceğimiz en son şey.” “Bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Artemis. ‘Emir böyle,” dedi Holly, kaşlarını atarak. “Görünüşe bakılırsa, bu bir tuzak olabilir. Terminal kapısına ne tür bir silahın doğrultulmuş olduğunu kim bilebilir? Neyse ki Sizler gözden çıkarılabilecek türdensiniz. Tatile çıkmış İrlandalı turist rolü size birebir uyuyor.”

“Neyse ki. Elimizde ne ipuçları var?”

Holly bilgisayara bir disk yerleştirdi. “Foaly Retimager’ini tutsak gobline yapıştırdı. Anlaşılan bu insanı önceden görmüş.”

Yüzbaşı ekrana farklı yüzler yansıttı. “Foaly İnterpol kayıtlarından bir eşleştirme yaptı. Bu Luc Carrere. Barodan kovulan avukatlar, ÖD olurlar.”

Holly yazıcıdan bir kart bastırdı. “Burada bir adres var. Carrere kısa bir süre önce şık ve lüks bir daireye taşınmış. Pek bir şey çıkmayabilir ama en azından bir başlangıç noktamız var. Onu etkisiz duruma getirip şunu

göstermenizi istiyorum.” Holly korumaya dalgıç saatine benzer bir şey uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu hizmetkâr.

“Yalnızca bir iletişim ekranı. Bunu Carrere’in yüzüne tutarsan, onu buradan bile hipnotize edip gerçeği öğrenebiliriz. İçinde Foaly’nin oyuncaklarından biri de var: kişisel bir kalkan. Bir güvenlik ağı. Bu, çok seveceğiniz bir ilk örnek. Onu deneme şerefi senin olacak. Ekrana dokununca, içindeki mikro-reaktör iki metre çapında, üç aşamalı bir ışık çemberi üretecektir. Katı maddelere karşı dayanıklı değil ama lazer patlamaları ya da şiddetli sarsıntılarda işe yarar.”

“Hımmm,” dedi kuşkuluca Kâhya. “Yer üstünde pek fazla lazer patlaması olmaz.”

“Hey, istemiyorsan kullanma. Umurumda değil. , Kâhya küçük aleti inceledi. “Bir metrelik yarıçap mı? Peki ya dışarı taşan uzantılar ne olacak?”

Holly hizmetkârın karnına şakayla karışık vurdu. “Sana önerim, koca adam, bir top gibi kıvrıl.”

“Bunu hatırlamaya çalışacağım,” dedi Kâhya, kayışı bileğine sıkıca sararak. “Ben yokken, siz ikiniz, birbirinizi öldürmemeye çalışın.”

Artemis şaşırmıştı. Bu pek sık olan bir şey değildi.

Sen yokken mi? Benim burada kalmamı beklemiyorsun, herhalde?”

Kâhya alnına vurdu. “Merak etme, her şeyi iris kamerasından izleyeceksin.”

Artemis yardımcı pilot koltuğuna yeniden oturmadan önce bir süre öfkeyle burnundan soludu. “Biliyorum. Tek yapacağım, seni yavaşlatmak olur ve sonuç olarak da babamı bulma işlemini de yavaşlatmış olurum.”

“Tabii ısrar edecek olursan...”

Hayır. Çocukluk etmenin zamanı değil.”

Kâhya nazikçe gülümsedi. Çocukluk etmek, kesinlikle Artemis’e özgü bir davranış değildi.

“Ne kadar zamanım var?”

Holly omuz silkti. “Ne kadar sürerse o kadar. Elbette ki ne kadar kısa sürerse, herkes için o kadar iyi olur.” Artemis’e baktı. “Özellikle de babası için.”

Her şey bir yana, Kâhya kendini iyi hissediyordu. Bu yaşamın en doğal haliydi. Avlanmak. Kolunun altındaki yarı-otomatik koca silahla tam

anlamıyla Taş Devrinde sayılmazdı. Ama ilke aynıydı: en güçlü olan hayatta kalırdı. Ve en güçlünün kendisi olduğu konusunda Kâhya'nın hiç kuşkusu yoktu.

Kâhya, Holly'nin talimatlarına uyarak, bir servis merdivenine doğru gidip hızla girişe doğru tırmandı. Yukarıdaki ışık, kırmızıdan, yeşile dönüp de kamuflajlı giriş kapısı sessizce kayarak açılıncaya kadar, metal kapının yanında bekledi. Koruma dikkatlice dışarı çıktı. Köprü ıssızmış gibi görünse de üzerindeki koyu renkli, pahalı takım elbiseyle yoldan geçenleri bir sokak serserisi olduğuna inandıramazdı.

Kâhya tıraşlı başının üzerinde esen hafif meltemi hissetti. Sabah havası iyi gelmişti, özellikle de yeraltında birkaç saat kaldıktan sonra. Doğdukları çevre insanlar tarafından ele geçirilen perilerin, neler duyduklarını kolayca anlayabiliyordu. Kâhya'nın gördüğü kadarıyla, Peri Halkı kendilerine ait olanları geri istemeye karar verecek olsa, mücadele fazla uzun sürmezdi. Ama insanların şansına, periler barışçıydılar ve mülk uğruna savaşmaya hazır değillerdi.

Sahil boştu. Kâhya nehir kıyısındaki gezinti yolundan batıdaki St Germain mahallesine doğru ilerledi.

Sağından yüz kişilik bir turist grubuna şehir turu yaptıran, bir nehir gemisi geçti. Kâhya hemen yüzünü kocaman eliyle gizledi. Turistlerden bazılarının ellerinde kendisine doğrultulmuş fotoğraf makineleri olabilirdi.

Koruma taş basamaklardan üst yola çıktı. Arkasında Notre-Dame'ın sivri uçlu tepesi gökyüzüne doğru yükseliyor, solunda ise Eyfel Kulesinin o ünlü profili bulutları deliyordu. Kâhya kendinden emin adımlarla, anayola doğru hızla ilerlerken durup kendisine bakan birkaç Fransız bayana başıyla selam verdi. Fransız Gizli Servisi için çok tehlikeli bir görevi tamamladıktan sonra, kendine gelmek için bir ay burada kaldığı için Paris'in bu bölgesini iyi tanıyordu .

Kâhya, Jacob Sokağına doğru uzun adımlarla ilerledi. Daracık sokak, bu saatte bile araba ve kamyonlarla tıkış tıkıştı. Öfkeden kudurmuş şoförler araçlarının pencerelerinden sarkmış, kornalarını bağırttırıyorlardı. Motosikletler tamponların aralarından sıyrılıyor ve güzel kızlar hızlı adımlarla yürüyorlardı. Kâhya gülümsedi. Paris. Burasının nasıl bir yer olduğunu unutmuştu.

Carrere'in dairesi Bonaparte Sokağında, kilisenin tam karşısındaydı. St Germain'deki dairelerin kiraları çok sayıda Parisli'nin bir yılda

kazandığından daha fazlaydı. Kâhya, Bonaparte Cafe'de dışarıdaki masalardan birinde oturup kendine bir kahveyle bir kruvasan ısmarladı. Hesaplamalarına göre burası Mösyö Carrere'in balkonunu izlemek için en uygun yerdi.

Kâhya uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Bir saatten kısa süre içinde tıknaz Parisli, balkonda belirdi ve birkaç dakika boyunca balkonun süslü demirlerine yaslandı. Kendini önden ve profilden sergilemesi Kâhya'ya çok yardımcı oldu.

Holly'nin sesi Kâhya'nın kulağının içinde yankılandı. "Adamımız bu. Yalnız mı?"

Bilmiyorum," diye mırıldandı koruma, elinin içine doğru. Boğazına yapıştırılmış, ten renkli mikrofon her türlü titreşimi alıp Holly'ye iletiyordu.

"Bir saniye."

Kâhya bir klavyenin tuşlarına vurulduğunu duydu ve birden bire gözündeki iris kamerasından kıvılcımlar çıktı. Gözlerinden biri bambaşka bir tayfa çevrildi.

"Isıya duyarlı," diye bildirdi Holly. "Sıcak kırmızıya eşittir. Soğuk da maviye. Pek güçlü bir sistem değil ama mercek dış duvarın içine işleyebilir."

Kâhya apartmana yeni bir gözle baktı. Odada üç kırmızı nesne vardı. Biri, Carrere'in pembe bedeninin tam ortasında, koyu kızıl renkte atan, yüreğiydi. Öbürü bir su ısıtıcısı ya da bir kahve makinesi olabilirdi, üçüncüsü de bir televizyon.

"Pekala. Tehlike yok, içeri giriyorum."

"Olumlu. Dikkatli ol. Durum biraz fazlaca uygun."

"Anlaşıldı."

Kâhya kaldırım taşlı yoldan karşıya geçip dört katlı apartmana yöneldi. Binada dahili bir güvenlik sistemi vardı ama bina on dokuzuncu yüzyıldan kalmaydı ve gereken yere atılan güçlü bir omuz sürgüyü yuvasından çıkartabilirdi.

"İçerideyim."

Üst kattan gürültü geliyordu. Biri merdivenlerden aşağı iniyordu. Kâhya çok fazla umursamadı. Ama yine de elini ceketinin cebine götürüp parmaklarını tabancasına dayadı. Büyük olasılıkla onu kullanmaya gerek kalmayacaktı. En sert gençler bile, Kâhya'dan kaçınmaya dikkat ederlerdi.

Bu acımasız gözlerinden kaynaklanıyor olmalıydı. İki metrenin üzerinde olmasının da etkisi vardı, tabii.

Bir grup genç, köşeden döndü.

“Excusez-moi*****,” dedi Kâhya, nazikçe yol vererek.

**** Excusez-moi: Fransızca özür dilerim.***

Kızlar kıkırdadı. Erkekler ters ters baktılar. Hatta içlerinden tek-kaşlı, rugby oyuncusu tipli biri bir yorumda bulunmayı bile düşündü. Kâhya ona göz kırptı. Özel bir göz kırpmaydı, hem neşeli, hem de bir o kadar ürkütücüydü. Hiçbir yorum yapılmadı.

Kâhya dördüncü kata sorunsuz çıktı. Carrere’in dairesi katın en sonundaydı. İki duvar dolusu penceresi vardı. Burası çok pahalı bir daireydi.

Kâhya tam kapıyı kırıp içeri girme olasılıklarını düşünürken, kapının açık olduğunu fark etti. Açık kapılar genellikle iki anlama gelebilirdi: bir, içeride kapıyı kapatacak canlı biri kalmamıştı; iki, onu bekliyorlardı. Bu seçeneklerden hiçbiri hoşuna gitmedi.

Kâhya dikkatlice içeri girdi. Evin duvarlarında açık kasalar diziliydi. Kauçuk köpük ambalajların içinden, pil paketleri ve yangına dayanıklı giysiler sarkıyordu. Yerlerde kalın desteler halinde paralar vardı.

“Dost musun?” Soruyu soran Carrere’ydi. Kucağında bir çeşit silahla kocaman bir koltuğa yayılmıştı.

Kâhya yavaşça yaklaştı. Savaşmanın önemli kurallarından biri her düşmanın ciddiye alınmasıdır.

“Sakin ol.”

Parisli silahı kaldırdı. Sapı daha küçük eller için tasarlanmıştı. Bir çocuk, ya da bir peri için. "Sana, dost musun, diye sordum.”

Kâhya kendi silahının horozunu kaldırdı. “Ateş etmene gerek yok.”

“Kıpırdama” diye emretti Carrere. “Sana ateş etmeyeceğim, yalnızca fotoğrafını çekeceğim, o da belki. Ses bana öyle söyledi.”

Kâhya’nın kulaklığında Holly’nin sesi duyuldu. Yaklaş ona. Gözlerini görmem gerek.”

Kâhya tabancasını kılıfına koyup bir adım ilerledi. “Gördün mü bak, kimseye bir zarar gelmesi gerekmiyor.

“Resmi büyüteceğim,” dedi Holly, “Bu biraz canını yakabilir.”

Kâhya’nın gözündeki küçük kamera vızıldadı ve birden bire hizmetkârın görüşü dört kat arttı -büyüme harikaydı, hele bir de

beraberindeki şiddetli acı olmasa. Kâhya gözlerini kırpıştırarak, akan yaşlara engel olmaya çalıştı.

Aşağıdaki goblin mekiğinin içinde Holly, Luc ün gözbebeklerini inceliyordu. “Hipnotize edilmiş, dedi Holly. “Hem de birçok kez. İrisinin ne denli çizildiğini görüyor musun? Bir insanı bu kadar çok kez hipnotize edersen, kör olabilir.”

Artemis resmi inceledi. “Onu yeniden hipnotize etmek, tehlikeli olur mu?”

Holly omuz silkti. “Fark etmez. Büyünün o kadar etkisinde ki. Bu kendine özgü insan, yalnızca emirleri yerine getiriyor. Beyni hiçbir şeyden habersiz.

Artemis mikrofonu eline aldı. “Kâhya! Çık oradan, hemen şimdi.”

Kâhya olduğu yerde kaldı. Ani bir hareket, son hareketi olabilirdi.

“Kâhya,” dedi Holly. “Beni dikkate dinle. Sana doğrultulmuş olan tabanca yüksek kalibreli, düşük frekanslı bir silah. Ona Zıpzıp deriz. Tünel çatışmaları için geliştirilmişti. Carrere tetiği çekerse, geniş bir lazer kavisi bir şeye çarpma kadar duvarlardan sekecek.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Kâhya.

“Ne dedin?” diye sordu Carrere.

Hiçbir şey. Yalnızca fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmam.”

Luc’un açgözlü kişiliği su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Kolundaki saat hoşuma gitti. Pahalı bir şeymiş gibi görünüyor. Rolex mi?”

İşine yaramaz, dedi Kâhya, iletişim ekranını ona kaptırmak istemiyordu. Ucuz bir saat. Hiç değeri yok.”

“Bana saati ver.”

Kâhya kolundaki aygıtın kayışını açtı. “Sana bu saati verirsem, belki bana bu piller hakkında bir şeyler anlatırsın.”

Sen osun! Gülümse,” diye çığlık attı Carrere ve tombul başparmağını silahın küçük tetiğine dayayıp var gücüyle çekti.

Kâhyaya göre zaman sanki yavaşlamış gibiydi. Sanki kendi kişisel zamanını durdurmuş gibiydi. Bir askere özgü beyni tüm olanları adeta emip olasılıkları inceliyordu. Carrere’in parmağı çok ileri gitmişti. Bir saniye içinde yüksek kalibreli bir lazer patlaması hızla üzerine doğru gelecek ve her ikisi birden ölünceye kadar, odanın içinde zıplamayı sürdürecekti. Böylesi durumlarda kendi silahı işe yaramazdı. Elindeki tek şey Güvenlik

ağıydı ama iki metre çapında bir alan yeterli olmayacaktı. Özellikle, iki iri yarı insan için.

Bu yüzden kalan bir saliselik bir süre içinde Kâhya yeni bir strateji belirledi. Bu alan kendisine doğru gelen şiddetli dalgaları engelleyebiliyorsa, belki de onları silahtan çıktıkları an durdurmayı başarabilirdi. Kâhya Güvenlik ağının ekranına dokundu ve aygıtı Carrere e doğru fırlattı.

Saniyenin binde biri kadar sonra, küresel bir kalkan Carrere’in silahından çıkan ışının çevresini sardı: 360 derecelik bir korumayla. Bu görülmeğe değer bir manzaraydı. Bir hava kabarcığının içindeki bir havai fişek gösterisine benziyordu. Kalkan havada uçuyor, ışık selleri kürenin kıvrımlı yüzeyine çarpıyordu.

Gördükleri Carrere’i büyülemişti, Kâhya bu durumdan yararlanıp silahını elinden kaptı.

“Motorları çalıştır,” diye homurdandı, koruma boğazındaki mikrofona doğru. “Emniyet görevlileri, birkaç dakika içinde burada olur. Foaly’nin Güvenlik ağı sese engel olamadı.”

“Anlaşıldı, tamam. Mösyö Carrere den ne haber?

Kâhya yerdeki buruşmuş İran halısını ayağıyla itti. “Luc ve ben biraz sohbet edeceğiz.”

Carrere ilk kez çevresinde olan bitenlerin farkında gibiydi.

“Sen de kimsin?” diye mırıldandı. “Neler oluyor?”

Kâhya adamın gömleğini yırtıp açtı ve avcunu ÖD in kalbine götürdü. Sırada, Japon eğitmeni, Madame Ko’dan öğrendiği küçük numara vardı. Merak etmeyin,

Bay Carrere. Ben doktorum. Bir kaza oldu ama önemli bir şeyiniz yok.”

Bir kaza mı? Ben kaza maza hatırlamıyorum.”

‘‘Sarsıntıdan olmalı. Bu çok doğal. Yaşamsal işlevlerinizi gözden geçireceğim.”

Kâhya baş parmağını Luc’un boynuna dayayıp atardamarının yerini saptadı. “Beyin sarsıntısı geçirdiniz mi diye kontrol etmek için size birkaç soru soracağım.”

Luc tartışmadı. Kim, Mikelanj’ın heykelleri gibi kaslara sahip, iki metrenin üzerinde bir Avrasyalı ile tartışırdı ki?

“Adınız, Luc Carrere mi?”

“Evet.”

Kâhya, Carrere'in nabzını aldı. Önce kalp atışlarından, sonra da şah damarından. Kazaya rağmen nabzı düzenliydi.

Özel dedektif misiniz?"

Sadece dedektif denilmesini yeğlerim."

Nabızda artış yoktu. Adam gerçeği söylüyordu.

"Esrarengiz bir alıcıya, pil sattınız mı hiç?"

Hayır, satmadım," diye karşı çıktı Luc. "Ne biçim bir doktorsun, sen?"

Adamın nabzı tepeye vurdu. Yalan söylüyordu.

"Soruları yanıtlayın, Mösyö Carrere," dedi Kâhya, sertçe. Son bir tane daha, hiç goblinlerle alışveriş yaptınız mı?"[F]

Luc un içi rahatlamıştı. Polis perilerle ilgili soru sormazdı. "Kimsin sen? Bir deli mi? Goblinler mi? Neden söz ettiğini anlamıyorum.

Kâhya gözlerini kapatıp baş parmağının ve avucunun altındaki atışlara yoğunlaştı. Luc un nabzı yavaşlamıştı. Doğruyu söylüyordu. Asla, goblinlerle doğrudan alışverişe girmemişti. Anlaşılan, B'wa Keli o kadar da aptal değildi.

Kâhya doğrulup Zıpzıp'ı cebine attı. Alt sokaktan gelen sirenleri duyabiliyordu.

"Hey, Doktor," diye karşı çıktı Luc. "Beni bu durumda bırakıp gidemezsin."

Kâhya ona soğuk bir bakış attı. "Sizi yanımda götürürdüm ama polis dairenizin neden, sahte olduklarından kuşkulandığım banknotlarla dolu olduğunu öğrenmek isteyecektir.",

Devasa adam koridorda gözden kaybolurken, Luc ün tek yapabildiği, ağzını ardına kadar açıp onu izlemek oldu. Kaçması gerektiğini biliyordu ama Luc Carrere, bin dokuz yüz yetmişlerde katıldığı spor derslerinden bu yana hiç koşmamıştı ve her nedense, bacakları birden bire pelteleşmiş ti. Uzun yıllar hapiste kalma düşüncesi, insana bunu yapabilirdi.

BÖLÜM VII: NOKTALARI BİRLEŞTİRMEK

POLİS PLAZA

ROOT parmağını Holly'ye doğru salladı.

"Tebrikler, Yüzbaşı. LEP teknolojisinin bir bölümünü kaybetmeyi başardın."

Holly azarlanmayı bekliyordu. "Bu yalnızca benim hatam değil, efendim. İnsan hipnotize edilmişti ve bana mekikten ayrılmamamı emretmiştiniz. Olayın kontrolü elimde değildi."

"On üzerinden on," diye yorumda, bulundu Foaly. "İyi bir cevap. Neyse ki Güvenlik ağı da olay yerine gönderdiğim öbür şeyler gibi kendi kendini yok edebiliyor."

"Sen sus, sivil," diye Foaly'yi tersledi kumandan. Ama LEP memurunun azarında kin yoktu. Rahatlamıştı; diğer hepsi gibi. İnsan tehlikesi denetim altına alınmıştı, üstelik de kimse ölmeden.

Sivil heyetlere ayrılmış bir konferans salonda toplanmışlardı. Genellikle, böylesine önemli toplantılar Harekat Merkezinde yapılırdı ama LEP savunmasının beynini Artemis'e göstermeye henüz hazır değildi.

Root masanın üzerindeki interkom düğmesine bastı. "Bela orada mısın?"

"Evet, efendim."

"Pekala. Şimdi dinle, alarm durumuna geçmeni istiyorum. Ekipleri derinlerdeki tünellere gönder ve birkaç goblin çetesinin kökünü kurutmaya çalış. Hâlâ yanıtlanmamış bir sürü soru var: öncelikle B'wa Kell'i kim ve ne amaçla örgütlüyor?"

Artemis hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Pazarlığın onu ilgilendiren bölümü ne kadar çabuk biterse, o kadar kısa sürede Kuzey Kutbunda olabilirdi. Ama bu Paris senaryosunun tamamı ona şüpheli görünüyordu.

"Acaba başka birileri de bu durumun fazlasıyla düzenli olduğunu düşünüyor mu? Hepinizin olmasını istediği şey oldu. Yukarıda, hipnotize

edilmiş başka insanların olabileceği gerçeği de cabası.”

Root bir Çamur Çocuğun ona ders vermesinden hoşlanmamıştı. Özelikle de bu Çamur Çocuğun.

“Bak, Fowl, senden istediğimizi yaptın. Paris bağlantısı kopartıldı. Artık bu çavlandan yasadışı bir mal geçirilemeyecek, bundan emin olabilirsin. Hatta, işler durumda olsun ya da olmasın tüm çavlanlardaki güvenlik önlemlerini iki katına çıkardık. Asıl önemli olan, insanlarla ticaret yapan her kimse, onlara Peri Halkından söz etmemiş olması. Tabii ki önemli bir soruşturma açılacak ama bu, içişlerimizin sorunu. Bu yüzden, genç zihnini bu işlerle yorma. Sen büyümene bak.”

Artemis yanıt vermeye - fırsat bulamadan Foaly söze karıştı. “Rusya ile ilgili,” dedi aceleyle, Artemis ile kumandanın arasına girerek. “Bir ipucu buldum.”

“Elektronik postanın izini mi sürdün?” diye sordu Artemis, dikkatini bir anda Foaly’ye çevirerek.

“Aynen,” diye onayladı Foaly, ders verir gibi konuşmaya başlamıştı.

“Hani girişi engellenmişti. İzi sürülemezdi.”

Foaly kıkır kıkır güldü. “Girişi mi engellenmiş? Güldürme beni. Siz Çamur Adamlar ve şu iletişim sistemleriniz. Tanrı aşkına, hâlâ kablo kullanıyorsunuz. Gönderilmiş bir şey varsa, onun izini sürebilirim.”

“Peki öyleyse, izini nereye kadar sürdün?”

“Her bilgisayarın parmak izi kadar kendine özgü bir imzası vardır,” diye konuşmasını sürdürdü Foaly. “Bilgisayar ağlarının da öyle. Elektrik tesisatının yaşına göre, mikro-izler bırakırlar. Her şey molekülerdir ve eğer cigabaytlarca veriyi, küçük bir kabloya yüklersen, kablonun bir bölümü yavaş yavaş erir.”

Kâhya sabırsızlanıyordu. “Dinle, Foaly. Zamanımız çok değerli. Bay Fowl’un hayatta kalıp kalamayacağı henüz belli değil. Bu yüzden, ben bir şeyleri kırıp dökmeye başlamadan önce konuya gir.”

Foaly’nin ilk tepkisi gülmek oldu. İnsan dalga geçiyor olmalıydı. Sonra, Kâhya’nın, Bela Kelp’in Değiştirme ekibine neler yaptığını anımsadı ve doğrudan sadede gelmeye karar verdi.

“Pekala, Çamur Adam. Şaşkınlıktan bayılmamaya çalış.”

Böylece neredeyse hemen hemen sadede geldi. “MPEG dosyasını filtrelerimden geçirdim. İçindeki uranyum tortusu, kuzey Rusya’yı işaret ediyor.”

“İşte bu inanılmaz.”

“Henüz bitirmedim,” dedi Foaly. “İzle ve gör.”

Foaly duvardaki ekrana Kuzey Kutbu Dairesinin uydudan alınmış bir görüntüsünü yansıttı. Tuşlara her basışında işaretli alanın boyutları ufaldı.

“Uranyum, Severmorsk demektir. Ya da elli mil yakınındaki bir yer. Bakır teller eski bir iletişim ağına ait. Yirminci yüzyılın başından kalma, yıllar boyunca eğreti tamir görmüş olmalı. Bu özelliklere tek uyan yer Murmansk. Noktaları birleştirmek işte bu kadar basit.” Artemis sandalyenin ucuna oturdu.

“Bu ağın içinde, tam iki yüz seksen dört bin toprak hattı var.” Foaly gülmek için konuşmasını kesti. “Toprak hatları. Vahşiler sizi.”

Kâhya parmaklarını gürültüyle çatırdattı.

“Ah, demek iki yüz seksen dört bin toprak hattı. MPEG dosyamızla, eşleştirme yapmak için bir program yazdım. İki olası eşleşme var. Birincisi, Adliye Sarayına kayıtlı.”

“Olamaz. Öbürü?”

“Öbür hat, Lenin Prospekt’ten Mikhael Vassikin adına kayıtlı.”

Artemis midesinin bulandığım hissetti. “Peki Mikhael Vassikin hakkında neler biliyoruz?”

Foaly parmaklarını bir konser piyanisti gibi salladı. “Kendi istihbarat arşivimin içinde bir araştırma yaptım. Çamur Adamların sözde istihbarat ofisleriyle ile ilgili kayıtları tutmayı severim. Bu arada seninle ilgili de birkaç bilgi var, Kâhya.”

Hizmetkâr masummuş gibi görünmeye çalışsa da yüz kasları bunu pek başaramadı.

“Mikhael Vassikin, şu an Mafya için çalışan, eski bir KGB ajanı. Görevinin resmi adı holigan. O bir tetikçiydi. Pek üst düzey değil ama sokak süprüntüsü de sayılmaz. Vassikin’in patronu, Britva adında bir Murmansklı. Grubun en önemli gelir kaynağını, Avrupalı işadamlarını kaçırmak oluşturuyor. Son beş yıl içinde, altı Aman ve bir İsveçli kaçırdılar.”

“İçlerinden kaçı canlı olarak ele geçirildi?” diye fısıldayarak sordu Artemis.

Foaly istatistiklerine göz attı. “Hiç biri,” dedi. “Ve iki olayda da arabulucular ortadan kayboldu. Toplam sekiz milyon dolarlık fidye verildi.”

Oturduğu küçük peri sandalyesinde, Kâhya’nın huzuru kaçtı. “Tamam, bu kadar konuşmak yeter. Sanırım, Bay Vassikin’in arkadaşım, Bay Yumruk’la tanışma zamanı geldi.”

Aşırı duygusal davranıyor, diye düşündü Artemis. Ama ben bile duygularımı daha iyi dile getiremezdim.

“Evet, eski dostum. Bence de yeter. Ama senin adının da kayıp arabulucular listesinde yer almasını istemiyorum. Bu adamlar zeki. Bu yüzden, bizim onlardan daha zeki olmamız gerekiyor. Bizler atalarımızın sahip olmadıkları üstünlüklere sahibiz. Kaçıranın kim olduğunu biliyoruz, nerede yaşadığını biliyoruz ve en önemlisi, elimizde peri büyülerimiz var.” Artemis, Yarbay Root a bir bakış attı. “Peri büyülerimiz var, öyle değil mi?”

“En azından sizinle gelecek olan bir periniz var,” diye yanıt verdi yarbay. “Adamlarımdan hiçbirini Rusya’ya gitmek konusunda zorlayamam. Ama yedekleri kullanabilirim.” Kumandan, Holly’ye baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Tabii ki gidiyorum,” dedi Holly. “Ben, elinizdeki en iyi mekik pilotuyum.”

KOBOİ LABORATUARLARI

Koboi Laboratuarlarının bodrum katında bir atış poligonu vardı. Opal onu özel sipariş üzerine yaptırmıştı. Ses geçirmez poligonun içinde, üç boyutlu jiroskoplara takılı bir fırlatma sistemi, vardı. İçine yirmi metre yükseklikten bir fil bile atsanız, yeraltındaki hiçbir sismograf küçük bir titreşimden fazlasını kaydetmezdi.

Bu atış poligonu gerçek harekât başlamadan, B’wa Kell’in Yumuşakburun lazer silahlarıyla biraz eğitim yapabilmeleri için inşa edilmişti. Ama Briar Cudgeon simülatörlerin başında herkesten fazla zaman harcıyordu. Boş zamanlarının her anını, güçlü rakibi, Yarbay Julius Root’la sanal savaşlar yaparak geçiriyormuş gibiydi.

Opal onu değerli Yumuşakburun Redboyuyla üç boyutlu bir ekrana yansıttığı, Root’un eski bir alıştırma filmine ateş ederken bulmuştu. Bu gerçekten çok dokunaklıydı; Opal bu konuda konuşmak bile istemedi.

Cudgeon kulaklarındaki tıpaları çıkarttı. “Evet. Kim öldü?”

Opal ona bir video kaset uzattı. “Bu, az önce casus kameralardan geldi. Carrere her zamanki beceriksizliğini kanıtladı. Herkes sağ kurtuldu ama

senin de tahmin ettiğin gibi Root alarm durumuna geçti. Şimdi de yarbay kuzey Rusya'ya, yani Kuzey Kutbu Dairesine kadar insanlara eşlik etmeye karar verdi."

"Kuzey Rusya'nın neresi olduğunu biliyorum," diye onu tersledi Cudgeon. Kabarcıklarla dolu başını düşünceli düşünceli sıvazlamak için bir süre durdu. "Bu durumdan yararlanabiliriz. Artık yarbayı ortadan kaldırmak için harika bir fırsatımız var. Julius aradan çıkarsa, LEP başsız bir kokuşmuş solucana döner. Özellikle de yüzeyle iletişimleri kopukken. İletişimleri kesinlikle kopuk, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Opal. "Çavlandaki algılayıcılara telsiz mesajlarına engel olan bir aygıt bağlı. Yüzey vericilerinde oluşacak her türlü parazitin magma alevlerinden kaynaklandığı sanacaklar."

Harika, ' dedi Cudgeon, dudaklarında, sevinç olarak tanımlanabilecek bir seğirtiyle. "Şimdi, LEP'in tüm silahlarını etkisiz kılmanı istiyorum. Julius'a hiç üstünlük vermenin gereği yok."

Koboi Laboratuarları LEP silahları ve taşıma araçlarının performansını arttırdığında, her aletin içine küçük bir nokta lehimlenmişti. Koboi iletişim çanağından, uygun frekansta bir sinyal yayıldığında cıva-gliserin karışımı bu lehim patlayacaktı. B'wa Keli tam donanımlı Yumuşakburun lazerlerle kuşanmışken, LEP in silahları işe yaramayacaktı.

"Olmuş bil," dedi Opal. "Root'un geri dönmeyeceğinden emin misin? Tüm planımızı mahvedebilir." Cudgeon, Redboyunu üniformasının bacağına sürüp parlattı. "Endişelenme, tatlım. Julius geri dönmeyecek. Artık nereye gittiğini öğrendiğime göre, ona küçük bir karşılama töreni hazırlayacağım. Eminim ki pullu dostlarımız ona bir iyilik yapmak için can atıyorlardır."

Asıl komik olan, Briar Cudgeon'ın goblinlerden hoşlanmıyor olmasıydı. İşin aslı, onlardan nefret ediyordu. Sürüngen halleri tüylerini diken diken ediyordu. O gaz yakıcı nefesleri, gözkapaksız gözleri ve ağızlarından sürekli ok gibi fırlayan çatallı dilleri.

Ama onlar Cudgeon'a gereksinim duyduğu bir şeyi sağlıyorlardı: kas gücünü.

B'wa üçlüsü yüzyıllardır Haven'in sınırlarında gizlice dolaşıp çalamadıklarını gasp etmiş ve polis koruması olmayan sokaklarda yürümeye cesaret eden kadar aptal turistleri, soyup soğana çevirmişlerdi. Ama toplumsal açıdan gerçek bir tehlike unsuru oluşturmuyorlardı.

Aşırıya kaçtıkları zamanlarda Yarbay Root suçluları gizlendikleri yerden çıkartmak için tünellere bir ekip gönderirdi.

Bir akşam, Briar Cudgeon kılık değiştirip adı çıkmış bir B’wa Keli barı olan, İkinci Ten’e gelmiş ve içi altın külçeleriyle dolu evrak çantasını barın üzerine fırlatarak, “Üçlüyle görüşmek istiyorum,” demişti.

Kulübün fedaileri Cudgeon’ın üstünü arayıp gözlerini bağlamışlardı. Yüzündeki yapışkan bandı çıkarttıklarında duvarı yosun kaplı, nemli bir depodaydı. Karşısındaki masada yaşlıca üç goblin oturmuştu. Cudgeon onları fotoğraflarından tanımıştı. Scalene, Sputa ve Phlebum. Üçlünün deneyimli kafa takımı.

Armağan edilen altın ve onları daha da fazlasının beklediği sözü, goblinlerin meraklarını uyandırmaya yetmişti. Cudgeon ilk konuşmasını önceden dikkatle planlamıştı.

“Sayın Generaller, benimle görüşmeyi kabul etmiş olmanız beni onurlandırdı.”

Goblinlerin yaşlı, kırışmış göğüsleri gururla kabardı. Generaller mi?'

Cudgeon’ın bundan sonraki konuşmaları da bir o kadar hoş ve aldatıcıydı. B’wa Kell’in örgütlenmesine “yardımcı” olabilir, verimliliklerini arttırabilir ve en önemlisi onları silahlandırabilirdi. Sonra zamanı geldiğinde ayaklanıp Konsey’i ve onların uşakları olan, LEP’i devireceklerdi. Cudgeon, Genel İdareci olduğunda ilk iş olarak Howler’s Tepesinde yatan tüm goblin mahkûmları serbest bırakacağına söz verdi. Konuşmasını ufak tefek hipnotizma numaralarıyla süslemenin zararı yoktu.

Bu goblinlerin asla reddedemeyecekleri bir teklifti. Altın, silahlar, kardeşlerinin özgürlüğü ve de nefret ettikleri LEP’i ezme fırsatı. Cudgeon’ın kendilerine de LEP’e ihanet ettiği kadar kolayca ihanet edebileceği B’wa Kell’in hiç aklına gelmemişti. Kokuşmuş solucanlar kadar aptal ve onlardan iki kat daha dar görüşlüydüler.

Cudgeon General Scalene’le Koboi Laboratuarlarının gizli bir odasında buluştu. Luc’un hiçbir düşmanını ortadan kaldıramamasına çok öfkelenmişti. Ama her zaman bir B Planı vardı... B’wa Keli her zaman için birilerini öldürmeye can atardı. Kim olduğu önemli değildi.

Goblin heyecan içindeydi. Kana susamıştı. Tıpkı bozuk bir soba gibi mavi alevler püskürüyordu. “Savaşmaya ne zaman başlıyoruz, Cudgeon? Bize zamanını söyle.” Elf mesafeli davrandı. Bu sersem yaratıkların artık gerekli olmayacakları günün hayalini kurdu.

“Yakında, General Scalene. Çok yakında. Ama önce yardımınıza ihtiyacım olacak. Yarbay Root ile ilgili bir konuda.”

Goblin gözlerini kıstı. “Root mu? Hani şu herkesin nefret ettiği. Onu öldürebilir miyiz? Kafatasını patlatıp beynini kızartabilir miyiz?”

Cudgeon bağışlayıcı bir ifadeyle gülümsedi. “Elbette, General. Tüm bunları yapabilirsiniz. Root öldükten sona şehir kolaylıkla fethedilecektir.”

Goblin artık yerinde duramıyor, heyecan içinde sallanıyordu. “Nerede o? Root nerede?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Cudgeon. “Ama altı saat sonra nerede olacağını biliyorum.”

“Nerede? Söyle bana, elf!”

Cudgeon koca bir kutuyu güçlükle kaldırıp masanın üzerine koydu. İçinde dört çift Koboi DoubleDex vardı. “93. Çavlanda. Alnı bunları ve en iyi vurucu ekibinizi oraya gönderin. Onlara sıkıca giyinmelerini söyleyin.”

E93 ÇAVLANI

Julius Root her zaman birinci sınıf yolculuk yapardı. Şu anda, Atlantis büyükelçisinin mekiğine el koymuştu. Bu tamamı deri ve altından yapılma bir mekikti. Bir cücenin poposundan bile yumuşak koltukları ve en şiddetli sarsıntılara bile dayanabilen tamponları vardı. Atlantis büyükelçisinin, mekiğin anahtarını ona çok büyük bir zevkle verdiği söylenemezdi. Ama parmakları kalçasının üzerindeki üç namlulu silahın üzerinde trampet çalarken, kumandana karşı gelmek zordu. Yani anlayacağınız, insanlar ve onlara eşlik eden iki elf E93’ü oldukça rahat şartlarda tırmanıyorlardı.

Artemis kendine soğutucudan su doldurdu. “Suyun tadı farklı,” diye belirtti. “Kötü değil ama farklı.” “Aradığın sözcük, temiz,” dedi Holly. “Onu Çamur Adamlardan arındırmak için kaç filtreden geçirdiğimize inanamazsın.”

“Tartışma yok, Yüzbaşı Short” diye uyardı Root. “Artık aynı cephede savaşıyoruz. Sorunsuz bir görev olmasını istiyorum. Korunma olmaksızın beş dakikadan fazla hayatta kalamayız.”

Holly başının üzerindeki dolabı gürültüyle açtı. “Fowl, öne ve ortaya.”

Artemis dudaklarında şaşkın bir gülümsemeyle emre uydu.

Holly dolabın içinden küp şeklinde birkaç paket çıkarttı. “Hangi bedensin, altı falan mı?”

Artemis omuz silkti. Peri Halkının beden ölçüleriyle ilgili pek bir şey bilmiyordu. “Ne? Artemis Fowl bunu bilmiyor mu? Peri Halkı konusunda dünyanın en uzman kişisi olduğunu sanıyordum. Geçen yıl, Kitabı çalan sen değil miydin, yoksa?”

Artemis paketi açtı. Bu aşırı-hafif, kauçuk polimerden yapılmış bir giysiydi.

“Radyasyona karşı etkili,” diye açıkladı Holly. “Elli yıl sonra hâlâ yaşarsan eğer, hücrelerin bana teşekkür edecek.”

Artemis tulumu giysilerinin üzerinden geçirdi. Tulum üzerine ikinci bir ten gibi yapıştı. “Zekice tasarlanmış bir malzeme.”

“Bellekli lasteks. Mantıklı ölçüler içinde kendini şekle göre uyarlıyor. Giyildikten sonra, geri dönüştürülebiliyor.”

Kâhya şıngırdayarak döndü. Üzerinde öylesine çok sayıda peri silahı taşıyordu ki Foaly ona bir Aykemeri vermeye karar vermişti. Kemer üzerindekilerin etkin ağırlığı

m Dünya standartlarının beşte birine indirmeye yarıyordu.

“Peki ya ben?” diye sordu Kâhya, başıyla radyasyon giysisini işaret ederek.

Holly kaşlarını çattı. “Elimizde, o kadar büyük bir tulum yok. Lasteksin de bir esneme sınırı var.”

“Boş ver. Daha önce de Rusya’ya gittim. Radyasyon beni öldürmeyi başaramadı.”

“Henüz başaramadı. Ona biraz zaman tanı.”

Kâhya omuz silkti. “Başka bir şansım var mı?”

Holly gülümsedi. Gülüşünde muzur bir ifade gizliydi. “Ah, ben başka şansın yok demedim ki.”

Holly dolaba uzanıp içinden pompalı bir sprey kutusu çıkarttı. Ve nedense, bu küçük teneke kutu Kâhya’yı füzelerle dolu bir yeraltı sığınağından daha fazla korkuttu.

“Şimdi kıpırdama,” dedi Holly, gramofona benzer bir ağızlığı korumaya doğrultarak. “Bu evsiz bir cüceden bile daha kötü kokabilir ama en azından cildin karanlıkta parlamayacaktır. ”

BÖLÜM VIII: RUSYA'YA ELDİVENLERLE

LENİN PROSPEKT, MURMANSK

MİKHAEL Vassikin sabırsızlanıyordu. Son iki yıldır, Britva'nın ricası üzerine bebek bakıcılığı yapıyordu. Aslında tam olarak bir rica sayılmazdı. Rica sözcüğü konuyla ilgili bir seçme şansınız olduğunu gösterir. Oysa Britva ile tartışamazdınız. Ona sessizce karşı bile koyamazdınız. Yeni müdür *Menidzer* ağzından çıkan söz emir sayılan, eski kafalı biriydi.

Britva'nın talimatı oldukça basitti: onu besle, yıka ve bir yıl içinde komadan çıkmazsa, öldür ve cesedini Kola körfezine at.

Zamanın dolmasına iki hafta kala, İrlandalı yattığı yerden dimdik ayaklanıvermişti. Bir ismi sayıklayarak uyanmıştı. Bu isim, Angeline idi. Kamar öylesine şaşırmıştı ki açmakta olduğu şarap şişesini yere düşürmüştü. Şişe parçalanarak, Ferruci ayakkabısını delmiş ve başparmağının tırnağını çatlatmıştı. Tırnaklar yeniden uzardı ama Kuzey Kutbu Dairesinde Ferruci ayakkabılar bulmak zordu. Mikhael'in rehineyi öldürmesine engel olmak için ortağı onu güzelce azarlamak zorunda kalmıştı.

Bu yüzden şimdi, bekleme oyununu oynuyorlardı. Adam kaçırmak planlı programlı bir işti ve kuralları vardı. Önce bir uyarı notu gönderirdiniz ya da bu kez olduğu gibi bir e-posta. Güvercinin bir yerlerden para bulabilmesi için birkaç gün bekler, sonra da onu fidye talebiyle birlikte vururdunuz.

Mikhael'in Lenin Prospekt'teki dairesine tıkılmış, Britva'nın telefonunu bekliyorlardı. Hava almak için bile dışarı çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Zaten dışarıda da görülecek pek bir şey yoktu. Murmansk, Rusya'nın şu doğrudan beton kalıbından çıkmış kentlerinden biriydi. Lenin Prospekt yalnızca karlarla kaplı olduğunda göze hoş görünürdü.

Kamar yatak odasından çıktı. Keskin hatları, şaşkınlıktan gerilmişti. "Havyar istiyor, inanabiliyor musun? Ona bir çanak dolusu et yemeği verdim, oysa havyar istiyor, nankör *İrlanskii*."

Mikhael gözlerini devirdi. “Onu uyurken daha çok seviyorum.”

Kamar başını sallayıp şöminenin içine tükürdü. “Çarşafların çok sert olduğunu söylüyor. Onu bir çuvala sarmalayıp körfeze yuvarlamadığım için şanslı sayılır —”

Çalan telefon boş yere salladığı tehditlerini böldü.

“İşte bu, dostum,” dedi Vassikin, Kamar’ın omzuna vurarak. “İşler yolunda.”

Vassikin ahizeyi kaldırdı. “Evet?”

“Benim,” dedi eski telefon hatları yüzünden teneke gibi çıkan bir ses.

“Bay Brit –”

“Kapa çeneni, salak! Adımı asla söyleme!”

Mikhael yutkundu. Menidzher, adının yaptığı diğer farklı işlerle anılmasından hoşlanmazdı. Bunun anlamı, kırtasiye işi olmayacak ve kaydedilme olasılığı varsa adı söylenmeyecekti. Yeri belirlenemesin diye, şehirde araba kullanırken telefon açmak gibi bir alışkanlığı vardı. “Üzgünüm, patron.”

“Olman gerekir zaten,” diye sürdürdü konuşmasını Mafya’nın kilit adamı. “Şimdi dinle beni ve konuşma. Söyleyecek hiçbir şeyin yok.”

Vassikin ahizeyi eliyle kapadı. “Her şey yolunda,” diye fısıldadı, Kamar’a onay işareti vererek. “Harika bir iş çıkarıyoruz.”

“Fowller çok zeki bir takım,” diye devam etti Britva. “Ve son gönderdiğimiz e-postanın izini sürmeye yoğunlaştıklarından eminim.”

“Ama ben onun girişini —”

“Ne dedim ben sana?”

“Konuşmamı söylediniz, Bay Brit... efendim.” “Doğru. Bu yüzden fidye mesajını gönder ve Fowl’u düşüş noktasına götür.”

Mikhael’in beti benzi attı. “Düşüş noktasına mı?” “Evet, düşüş noktasına. Seni orada aramak, hiç kimsenin aklına gelmez, emin olabilirsin.”

“Ama —”

“Bak yine konuşuyorsun! Birazcık dirençli ol. Yalnızca birkaç gün için. Alt tarafı hayatından bir yıl gidecek. Bu seni öldürmez.”

Vassikin’in beyni bir mazeret aramak için hızla çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

“Pekala, patron. Nasıl istersen.”

“Güzel. Şimdi beni dinle. Bu senin için büyük bir şans. Görevini başarıyla tamamlarsan, örgütte birkaç basamak birden yükselirsin.”

Vassikin sırıttı. Şampanya ve pahalı arabalarla dolu bir yaşam ona el salıyordu.

“Bu adam gerçekten de genç Fowl’un babasıysa, oğlan parayı ödeyecektir. Parayı alır almaz, her ikisini de Kola’dan aşağı at. Birilerinin sağ kalıp bir kan davası başlatmasını istemiyorum. Bir sorun varsa, beni ara.” “Pekala, patron.”

“Bir şey daha var.”

“Evet?”

“Beni arama.”

Telefon kapandı. Vassikin elindeki ahizeye bir avuç veba virüsüymüş gibi bakakaldı.

“Ne dedi?” diye sordu Kamar.

“İkinci mesajı göndermemiz gerekiyor.”

Kamar’ın yüzünü koca bir gülümseme kapladı. “Harika. Artık işin sonuna varmak üzereyiz.”

“Sonra da paketi, düşüş bölgesine taşımalıymışız.”

Kamar’ın gülümsemesi bir anda kayboluverdi. “Ne? Şimdi mi?”

“Evet. Şimdi,”

Kamar küçük oturma odasını adımladı. “Bu delilik. Hiçbir anlamı yok. Fowl, birkaç günden önce buraya varamaz. İki gün boyunca, bu zehri boş yere solumamıza gerek yok. Ne biçim bir mantık bu?”

Mikhael telefonu uzattı. “İstersen, bunu ona sen söyle. *Menidzher*’in deli diye çağırılmaktan çok hoşlanacağından eminim.”

Kamar döşemeleri eskimiş kanepenin üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı. “Bu iş hiç bitmeyecek mi, acaba?” Ortağı on altı megabaytlık, eski model bilgisayarlarını açtı. “Tam olarak bilmiyorum,” dedi önceden hazırlanmış mesajı gönderirken. “Ama Britva’nın dediklerini yapmazsak, neler olacağını biliyorum.”

Kamar iç geçirdi. “Sanırım, gidip mahkûma bir süre bağırmam gerekecek.”

“Bir işe yarayacak mı?”

“Yaramayacak,” diye itiraf etti Kamar. “Ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.”

E93, KUZEY KUTBU MEKİK İSTASYONU

Kuzey Kutbu İstasyonu asla perilerin turist listesinin başında yer almamıştı. Buzdağları ve kutup ayıları sevimli olabilirdi ama hiçbir şey ciğerlerinizi bu radyasyonlu havayla doldurmaya değmezdi.

Holly mekiği çalışır durumdaki tek iskeleye yanaştırdı. Terminal ıssız bir ambarı andırıyordu. Parazit yayın yapan taşıyıcı kemerler yerlere saçılmıştı ve düşük-düzeyli ısıtma boruları böcek kaynıyordu.

Holly eski bir dolaptan, insanlara ait paltolarla eldivenler çıkarttı.

“Bunları giyin, Çamur Oğlanlar. Burası soğuktur.” Bunu Artemis’e söylemeye gerek yoktu. Terminalin, güneş enerjisiyle çalışan aküleri, uzun süredir kapalı olduğundan dolayı buz duvarları tıpkı kıracağın içindeki bir ceviz gibi çatlatmıştı.

Holly uzaktan Kâhya’ya paltosunu fırlattı. “Biliyor musun, Kâhya? Çok pis kokuyorsun!” dedi gülerek.

Hizmetkâr homurdandı. “Sen ve senin şu radyasyon kremin. Sanırım cildim renk değiştirdi.”

“Bu konuda endişelenme. Elli yıla kalmaz, düzelir.” Kâhya, Kazaklar’a özgü kaim paltoyu boynuna kadar ilikledi. “Neden böyle sarınıp sarmalandığını anlamıyorum. Üzerinde koruma giysin var.”

“Paltolar kamuflaj için” diye açıkladı Holly, yüzüne ve boynuna radyasyon kremi sürerken. Kalkanımızı indirdiğimizde titreşim giysileri bir işe yaramıyor. Ayrıca kemiklerimiz de bir reaktör merkezine dönüşebilir. Bu yüzden, yalnızca bu gece için hepimiz birer insanız.” Artemis kaşlarını çattı. Periler görünmez olamazlarsa, babasını kurtarmak daha da zorlaşacaktı. Geliştirdiği planını uyarlaması gerekiyordu.

“Bu kadar konuşmak yeter,” diye homurdandı Root, sivri kulaklarından aşağı ayı postundan bir şapka geçirerek. “Beş dakika içinde dışarı çıkıyoruz. Herkesin silahlı ve tehlikeli olmasını istiyorum. Senin de Fowl. Tabii ki eğer küçük bileklerin silah kaldırabilecek güçteyse.” Artemis mekiğin cephaneliğinden bir peri tabancası seçti. Pilini yuvasına oturtup ayarım üçe yükseltti.

“Benim için endişelenmeyin, Yarbay. Alıştırma yaptım. Malikânede sakladığımız, çok sayıda LEP silahı var.” Root’un yüzü biraz daha gerildi. “Şey, hareketsiz bir karton hedefle gerçek bir insan arasında çok fark vardır.” Artemis’in dudaklarında, o vampirlere özgü gülümsemesi belirdi.

“Her şey plana uygun olarak gelişirse, silaha gerek kalmaz. İlk aşama çok basit: Vassikin’in dairesinin yakınlarında bir gözlem noktası oluşturacağız. Kâhya bir fırsat yakalayınca, Rus dostumuzu ele geçirecek ve beşimiz birlikte biraz sohbet edeceğiz. Hipnotizmanızın etkisi altındayken, bize gerekli olan her şeyi söyleyeceğinden eminim. Daha sonra, korumaları etkisiz duruma getirip babamı kurtarmak çocuk oyuncağı.”

Root ağzını kaim bir atkıyla örttü. “Peki, ya işler plana uygun olarak gelişmezse?”

Artemis’in gözlerinde soğuk ve kararlı bir bakış vardı. “İşte o zaman, Yarbay, doğaçlama yapmak zorunda kalacağız.”

Holly midesinde bir ürperti hissetti. Ve bunun havanın soğuğuyla bir ilgisi yoktu.

Terminal buzdan bir tepenin, yirmi metre altına gömülüydü. Yerüstüne çıkmak için özel bir asansöre bindiler ve Kuzey Kutbu bölgesindeki bu gecede, tüm dünyanın gözüne bir erişkin ve üç çocuktan farksız göründüler. Her üç çocuğun da giysilerinin altında tıngırdayan zalim silahlar olsa bile.

Holly bileğindeki GPS yer belirleyicisine göz attı. “Rosta bölgesindeyiz, Yarbay. Murmansk’ın yirmi kilometre kuzeyinde.”

“Foaly hava hakkında ne diyor? Varış noktamıza kilometrelerce uzaktayken kendimi bir kar fırtınasının ortasında bulmak istemiyorum.”

“Hiç ümit yok. Hat alamıyorum. Magma alevleri hâlâ alçalmamış olmalı.”

“D’Arvit!” diye küfretti Root. “Pekala, sanırım yola yaya olarak devam etmemiz gerekiyor. Kâhya, buraların uzmanı sensin, yönü sen belirle. Yüzbaşı Short, sen arkayı denetle. Geride kalan insanların popolarını, gönül rahatlığıyla tekmeleyebilirsin.”

Holly Artemis’e göz kırptı. “Bunu hatırlatmanıza gerek yok, efendim.”

“Olmadığına eminim,” diye homurdandı Root, dudaklarında hafifçe oynaşan gülümsemeye benzer bir ifadeyle.

Bu rengârenk grup demiryoluna varıncaya kadar, ay ışığının altında güçlükle yürüdü. Kar birikintilerinden ve çukurlardan korunmak için yataklı vagonlara paralel yürümek zorundaydılar. Yavaş ilerliyorlardı. Kuzeyden esen rüzgâr, giysilerindeki her gözenekten içeri sızıyor ve soğuk hava bedenlerinin açıkta kalan her noktasına, bir milyon elektrikli iğne gibi saldırıyordu.

Aralarında pek bir konuşma geçmiyordu. Üçünün üzerlerinde sarmal-ısıtıcılı giysiler olsa da Kuzey Kutbunun insanlar üzerinde bu tür bir etkisi vardı.

Holly sessizliği bozdu. Bir süredir aklına bir şeyler takılmıştı. “Söylesene, Fowl,” dedi Artemis’in arkasından seslenerek. “Baban da senin gibi mi?

Artemis’in adımları bir an için yavaşladı. “Garip bir soru. Bunun neden soruyorsun?”

“Şey, sen Peri Halkı’nın dostu sayılmazsın. Ya, kurtarmaya çalıştığımız adam bizi ortadan kaldırmayı amaçlıyorsa?”

Uzun sessizliği bozan tek ses takırdayan dişlerden geliyordu. Holly, Artemis’in ağzının bir karış açıldığını fark etti.

“Telaşlanmak için bir neden yok, Yüzbaşı. Yasadışı denilebilecek birkaç girişim dışında, babam... o... asil biridir. Başka bir yaratığa zarar verme düşüncesi, ona itici gelir.” Holly çizmesini yirmi santimetrelik karın içinden hızla çekti. “Pek, sen neden böylesin?”

Artemis’in soluğu, buz tutmuş tabakalar halinde omuzlarına döküldü. “Ben... ben bir hata yaptım.”

Holly gözlerini kısarak, insanın ensesine baktı. Bu sözler gerçekten de Artemis Fowl’un içinden mi geliyordu? İnanılması güçtü. Daha da şaşırtıcı olan şey, Holly’nin nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmemesiydi. Bağışlayıcı elini mi uzatmalıydı, yoksa cezalandırıcı tekmesini mi atmalıydı? Sonuçta, hüküm vermeyi daha sonraya ertelemeye karar verdi, bir süre için.

Esen rüzgârın yumuşatmış olduğu, derin bir dere çukurundan geçtiler. Kâhya bundan hoşlanmamıştı. Askeri hisleri kafatasının içinde trampet çalıyordu. Yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı.

Root ona yetişmek için adımlarım hızlandırdı.

“Bir sorun mu var?”

Kâhya gözlerini kısarak, karlarla örtülü araziye bakıp çevrede ayak izleri aradı. “Olabilir. Burası beklenmedik bir saldırı için uygun bir yer.”

“Olabilir. Geleceğimizi bilen birileri olsaydı eğer.”

“Bu olası mı? Bunu bilen biri olabilir mi?”

Root burnundan hava çıkardı, soluğu önünde koca bulutlar oluşturdu. “İmkânsız. Çavlan tamamen yalıtımlı ve LEP güvenliği gezegenin en sıkı emniyet sistemidir.”

İşte tam o sırada goblin vurucu timi dağın arkasından süzüldü.

Kâhya, Artemis'i yakasından kavrayıp onu sertçe bir kar birikintisinin içine fırlattı. Öbür eliyle silahım çekmişti bile.

"Başını kaldırma, Artemis. Maaşımı hak etmemin zamanı geldi."

Başı bir metre kalınlığındaki karın içine gömülü olmasa, Artemis ona öfkeli bir yanıt verirdi.

Havada dağınık düzende uçan dört goblin vardı. Yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde bir karartı gibiydiler. Gizlenmeye bile çalışmadan, hızla üç yüz metreye yükseldiler. Ne saldırdılar, ne de kaçtılar, öylece hareket etmeden havada kaldılar.

"Goblinler," diye homurdandı Root, Uzakatış neutrino tüfeğini omzuna alarak. "Ne kadar da aptallar. Tek yapmaları gereken, bizi birer birer vurup öldürmekti." Kâhya kendine uygun bir yer bulup dengede kalmak için bacaklarını açtı. "Gözlerinin akını görene kadar bekleyecek miyiz, Yarbay?"

"Goblinlerin gözlerinin akı yoktur," diye yanıt verdi Root. "Ama yine de tabancanı kılıfına koy. Yüzbaşı Short ile ben onları etkisiz hale getireceğiz. Kimsenin ölmesine gerek yok." Kâhya Sig Sauer'ını yavaşça kolunun altındaki cebe koydu. Zaten bu mesafeden hemen hemen etkisiz sayılırdı. Holly ile Root'un ateş hattında neler yapabileceklerini izlemek ilginç olabilirdi. Ne de olsa, Artemis'in yaşamı ellerinde sayılırdı. Tabii ki kendisininki de.

Kâhya iki yana bir göz attı. Holly ve yarbay çeşitli silahların tetiğine basıyor ama sonuç alamıyorlardı. Silahlar yılan yuvasına düşmüş fareler kadar ölüydü.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Root. "Bunları kendim denetlemiştim."

Doğal olarak olayı ilk çözen Artemis oldu. Saçlarındaki karı silkeledi.

"Sabotaj," diye belirtti Artemis, işe yaramaz peri tabancasını yana fırlatarak. "Başka bir şey olamaz. İşte bu yüzden, B'wa Keli Yumuşakburunlara gereksinim duyuyor, bir şekilde peri lazerlerini etkisiz kılmışlar."

Ama ne yarbay, ne de Kâhya onun söylediklerini dinlemiyordu. Şu an, akıllıca sonuçlar çıkarma değil, eyleme geçme zamanıydı. Kuzey Kutbunun soluk parıltısına karşı bir karartı gibi öylece dışarıda oturuyorlardı. Çok

sayıda Yumuşakburun lazer patlaması yanı başlarındaki karın içinde delikler açmaya başlayınca, Artemis'in kuramı da onaylanmış oldu.

Holly miğferinin görsel işlevini çalıştırıp düşmanı zumladı.

"İçlerinden birinin Yumuşakburun lazeri varmış gibi görünüyor, efendim. Uzun namlulu bir şey."

"Gizlenmemiz gerekiyor. Çabuk!"

Kâhya başını salladı. "Bakın. Bir çıkıntı. Dağ sırtının altında."

Hizmetkâr, Artemis'i bir çocuğun bir kedi yavrusunu taşıyacağı rahatlıkla yakasından yakaladı. Karların içinde güçlükle ilerleyip çıkıntının içindeki sığmağa girdiler. Belki bundan bir milyon yıl önce, buzlar ancak bir tabakayı azıcık çökertecek kadar erimiş, sonra da yeniden donmuştu. Sonuçta ortaya çıkan ve çağlar boyunca bozulmadan korunan bu delik, şu an hayatlarını kurtarabilirdi.

Sırtlarını buzdan duvara sıkıca yaslayıp deliğin altına daldılar. Buzdan yapılmış bu gök kubbe her türlü konvansiyonel silaha dayanıklıydı.

Kâhya yukarıdan görülme tehlikesine göze alıp bedenini bir kalkan gibi kullanarak Artemis'i korudu.

"Çok uzaktalar. Onları seçemiyorum. Ya sen, Holly?"

Yüzbaşı Short başını donmuş çıkıntının altından çıkarıp görsel okuyucusunu odakladı.

"Ya, bunlar ne haltlar karıştırıyorlar?"

Holly görüntüler netleşinceye kadar bir süre bekledi. "Çok ilginç," dedi. "Şu an hepsi ateş açtı ama..." "Ama ne, Yüzbaşı?"

Holly merceklerin çalıştığından emin olmak için miğferine yavaşça vurdu. "Görsel okuyucularımda bir sorun olabilir, efendim ama sanki özellikle isabet ettirmiyorlar ya da başımızın çok üzerinden ateş ediyor gibiler."

Kâhya kanının beynine hücum ettiğini hissetti. "Bu bir tuzak!" diye kükredi, arkaya doğru uzanıp Artemis'i yakalayarak. "Herkes dışarı! Herkes dışarı!"

Ve işte tam o anda goblin güçleri aşağı elli ton taş, buz ve kar yuvarladılar.

Az daha başarıyorlardı. Tabii ki az daha, asla gnome ruletinde bir kova mürekkepbalığı kazanmaya yetmemişti. Kâhya olmasa, hiçbiri hayatta kalmayı başaramazdı. Kâhya'ya bir şeyler olmuştu. İçinden açıklanması olanaksız bir güç yükselmişti, tıpkı bir annenin, çocuğunun üzerine düşen

ağacı kaldırmasına yardımcı olan güç gibi. Hizmetkâr, Artemis’le Holly’yi yakalayıp onları göle atılan taşlar gibi fırlatmıştı. Pek onur verici bir yolculuk sayılmazdı ama kuşkusuz kemiklerinizin bir çığ gibi düşen buzun altında toz haline gelmesinden iyiydi. Artemis birkaç dakika içinde ikinci kez, burun üstü bir kar yığınının içine gömülmüştü. Hemen arkasında, Kâhya ve Root buzun üzerinde kayan çizmeleriyle çıkıntının üzerine tırmanmaya çalışıyorlardı. Bir çığ sesi kulaklarını sağır etti. Altlarındaki buz yığını yukarı yükseldi ve parçalandı. Kocaman kayalar ve buz sarkıtları mağaranın girişine mızraklar gibi dizildiler. Kâhya ve Root içeride mahsur kalmışlardı.

Holly ayağa kalkıp hızla kumandana doğru koşmaya başladı. Ama ne yapabilirdi ki? Yeniden buz tabakasının altına mı girmeliydi?

“Uzak dur, Yüzbaşı,” dedi Root, miğferinin mikrofonuna doğru. “Bu bir emirdir!”

“Yarbayım,” diye soludu Holly. “Yaşıyorsunuz.” “Nasıl olduysa,” diye yanıt geldi. “Kâhya baygın durumda ve burada sıkışıp kaldık. Mağara çökmek üzere. Çökmesini yıkıntılar engelliyor. Onları kenara çekip dışarı çıkmaya kalkışırsak...”

En azından hayattaydılar. Kapana kısılmışlardı ama hayattaydılar. Bir plan, bir plan yapmak gerekiyordu.

Holly fazlasıyla sakin olduğunu fark etti. Bu onun mükemmel bir etkin ajan olmasını sağlayan niteliklerden biriydi. Aşırı gergin durumlarda bile Yüzbaşı Short bir harekât plana odaklanabiliyordu, genellikle de en uygulanabilir olanına. Yüzbaşılık sınavında savaş simülatörünün projektörünü patlatarak, başa çıkılamayacak tüm sanal düşmanlarını yenmişti. Teknik olarak, tüm düşmanlarını yok etmişti, böylece jüri heyeti onu geçirmek zorunda kalmıştı.

Holly miğferinin mikrofonuna konuştu, “Yarbay, Kâhya’nın Aykemerini çözüp birbirinize bağlanın. Sizi oradan birlikte çıkartacağım.”

“Anlaşıldı, Holly. Bir pitona ihtiyacın var mı?”

“Bir tane bulabilirseniz, gönderin.”

“Bekle.”

Piton çivisi buzdan parmaklıkların arasından geçerek, Holly’nin çizmelerinin bir metre uzağına düştü. Çivi bağlı olduğu ince ipin uzunluğu boyunca sürüklendi.

Holly ipin dolaşmamış olduğundan emin olduktan sonra, pitonu kendi kemerindeki ip kılıfının içine yerleştirdi. Bu arada Artemis, kendini kar birikintisinin içinden kurtarmıştı.

“Bu plan kesinlikle gülünç,” dedi Artemis, kollarındaki karı temizleyerek. “İkisini birden, buz saçaklarını kırıp ezilmene engel olacak bir hızla çekmeyi düşünmüyorsun herhalde.”

“Onları çekmeyeceğim ki,” diye tersledi Holly.

“Peki kim çekecek öyleyse?”

Yüzbaşı Short rayları işaret etti. Onlara doğru kıvrıla kıvrıla gelen yeşil bir tren vardı.

“O yapacak,” dedi.

Geriye üç goblin kalmıştı. Adları D’Nall, Aymon ve Nyle’dı. Kısa süre önce boşalan teğmen koltuğuna göz dikmiş, üç acemi er. Teğmen Poll çığa fazlaca yaklaşıp beş yüz kiloluk şeffaf buz camına yapışınca, istifasını vermek zorunda kalmıştı.

Menzilin oldukça dışında, üç yüz metre yükseklikte uçuyorlardı. Tabii ki peri silahlarının menzili dışında değillerdi ama LEP silahlan şu an için kullanılamıyordu. Koboi Laboratuarlarının performans artırımı onların icabına bakmıştı:

“Teğmen Poll karanlık işlere bulaşmıştı,” dedi Aymon, ıslık çalarmış gibi. “Bunu başından beri biliyordum. Ama demek istediğim, pis bir yalancı olduğu değil-”

Goblinler birbirlerine fazla bağlanmazlardı. B’wa Kell’de kol gezen gammazlama, ihanet ve intikam olayları göz önüne alınacak olursa, birileriyle samimi olmanın pek bir anlamı yoktu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye sordu öbürlerine göre daha yakışıklı sayılabilecek olan D’Nall. “Belki de içinizden biri aşağı doğru hızlı bir iniş yapabilir.” Aymon burnundan soludu. “Tabii ya. Aşağı inelim de büyük olan bizi öldürsün. Sen bizi salak mı sanıyorsun?” “Büyük olanın işi tamam. Onu kendi ellerimle ortadan kaldırdım. Süper bir vuruştu.”

“Çığa neden olan benim vuruşumdu,” diye karşı çıktı çetenin en küçüğü olan Nyle. “Benim öldürdüklerime hep sen sahip çıkıyorsun.”

“Ne öldürmesi? Senin şimdiye kadar tek öldürdüğün şey, kokuşmuş bir solucandı. Üstelik de kazara.”

“Saçmalama,” diye somurttu Nyle. “O solucanı öldürmeyi amaçlıyordum. Canımı sıkıyordu.”

Aymon bir anda ikisinin arasına indi. “Pekala. Siz ikiniz kendinize gelin, tek yapmamız gereken, kurtulanların üzerine birkaç el ateş etmek.”

“Güzel plan, dahi,” diye dudak büktü D’Nall. “Ama işe yaramayacak.”

“Öyle mi, neden peki?”

D’Nall manikürlü tırnağıyla aşağısını işaret etti. “Çünkü trene biniyorlar.”

Eski bir dizel motorun çektiği, yeşil renkli, dört vagon, kuzey yönünden, kıvrıla kıvrıla geliyordu. Peşinden bir kar fırtınası sürükler gibiydi.

Kurtarıcımız, diye düşündü Holly. Belki de değildi. Açıklayamadığı bir nedenden dolayı tangırdayan lokomotifin yalnızca görüntüsü bile midesinin ekşiyip fokurdamasına neden olmuştu. Ama seçici olmak gibi bir şansı yoktu.

“Bu Mayak Kimyasal Madde Treni,” dedi Artemis. Holly omzundan geriye doğru bir bakış attı. Artemis her zamankinden daha solgun görünüyordu. “Ne?” “Çevreciler, ona dalga geçmek için Yeşil Makine diyorlar. Mayak Kimya Holding’e, geri dönüştürülecek, kullanılmış uranyum ve plütonyum bileşimleri taşır. Motorda gizlenmiş tek bir şoför var. Koruma yok. Bu alet doluyken, nükleer bir denizaltından bile daha tehlikelidir.”

“Peki sen tüm bunları nereden biliyorsun ...” Artemis omuz silkti. “Bu tür şeyleri aklımda tutmayı severim. Ne de olsa, radyasyon tüm dünyayı ilgilendiren bir sorun.”

Holly artık onu hissedebiliyordu. Uranyumun asma bıyıkları radyasyon kremini ardından yanaklarım kemirmeye başlamıştı bile. Bu tren zehir demekti. Ama kumandanı canlı olarak oradan kurtarmanın tek yolu da buydu.

“İşler gittikçe kötüleşiyor,” diye mırıldandı Holly.

Tren iyice yaklaşmıştı, doğal olarak. Saatte yaklaşık on kilometrelik bir hızla ilerliyordu. Yalnız başına olsa Holly hiç zorlanmayacaktı ama aşağıdaki iki adam ve neredeyse hiçbir işe yaramaz sayılabilecek bir Çamur Çocukla bu lokomotife binmek oldukça büyük bir başarı gerektirecekti.

Holly goblinleri kontrol etmek için bir saniye daha harcadı. Üç yüz metrede hareketsiz duruyorlardı. Goblinler doğaçlama konusunda başarılı değillerdi. Bu tren planda yoktu; yeni bir strateji belirlemek en az bir

dakikalarını alacaktı. Ölen arkadaşlarının yarattığı büyük boşluk da daha fazla düşünmelerine neden olabilirdi.

Holly vagonlardan yayılan ve kremin içindeki en küçük boşluktan içeri sızarak, gözlerini yakan radyasyonu hissedebiliyordu. Büyüsünün tükenmesi an meselesiydi. Sonrasında, ödünç alacağı zamanla yaşamak zorunda kalacaktı.

Şu an bunu düşünmeye zamanı yoktu. Öncelik kumandanındı. Onu oradan, canlı olarak çıkarması gerekiyordu. B'wa Keli, LEP'e karşı bir harekât düzenleyebilecek cesareti gösteriyorsa yeraltında oldukça önemli bir şeyler dönüyor demekti. Bu olay her ne ise, karşı atağa öncülük etmesi için Julius Root'a gerek duyulacaktı. Holly, Artemis'e döndü.

"Pekala, Çamur Çocuk. Tek bir şansımız var. Ne yakalayabilirsen, ona tutun."

Artemis ürperdiğini göstermemeye çalıştı.

"Korkma, Artemis. Başarabilirsin."

Artemis dikleşti. "Hava çok soğuk, peri. İnsanlar soğukta ürperirler."

"Seninki heyecandan," dedi LEP yüzbaşısı ve koşmaya başladı. Pitonun kablosu, bir zıpkın ipi gibi arkasından sarkıyordu. Yaklaşık bir olta boyunda olsa da bu kablo dövüşen iki fili bile kolayca taşıyabilirdi. Artemis, Holly'nin peşinden olabildiğince hızla koşmaya başladı. Ayağındaki mokasenlerle koşmak zordu.

Ayakları karın içinde gömüler gömüle, raylara paralel koştular. Peşlerinden gelen tren önden bir hava akımı püskürterek, giderek onlara yaklaştı.

Artemis ayak uydurmaya çalışıyordu. Bunlar ona göre değildi, koşmak ve terlemek. Tanrı aşkına, bu bir savaştı. O asker değil di ki. O planlamacıydı, işin beyniydi. Gerçek çatışma kargaşasını Kâhya ve onun gibilere bırakılmalıydı. Ama bu kez hizmetkârı fiziksel işleri üstelenmek için orada değildi. Ve bu trene binmeyi beceremezlerse, bir daha da asla olamayacaktı.

Artemis nefes nefese kalmıştı, yüzünün önünde kristalleşen soluğu görüşünü engelliyordu. Tren şu an onlarla aynı hizadaydı, çelik tekerleklerinden havaya buz parçaları ve kıvılcımlar püskürtüyordu.

"İkinci vagon," dedi Holly, soluk soluğa. "Bir kızak demiri var. Ayağını bastığın yere dikkat et."

Kızak demiri mi? Artemis arkasına baktı. İkinci vagon hızla yaklaşıyordu. Ama gürültü net görmesini zorlaştırıyordu. Böyle bir şey olabilir miydi? Korkunçtu. Kesinlikle dayanılmazdı. Orada, aşağıda çelik kapılar vardı. Bu daracık geçit zar zor ayakta durabilecek genişlikteydi.

Holly trene kolayca binerek, vagonun duvarına yaslandı. Yaptığı harekette iç bir çaba sarf etmemiş gibi görünmüştü. Basit bir sıçrayışla insanı ezip toz haline getirebilecek o tekerleklerden kurtulmuştu.

“Hadi, Fowl,” diye bağırdı Holly. “Atla.”

Artemis denedi, gerçekten denedi. Ama mokaseninin ucu vagona takıldı. Öne doğru tökezleyip dengesini sağlamak için fırıldak gibi yerinde döndü. Acı dolu bir ölüm, hızla ona doğru yaklaşıyordu.

“Ne kadar da sakar,” diye mırıldandı Holly, hayatta en az sevdiği Çamur Çocuğu yakasından kavrayarak. Hız Artemis’i öne savurdu ve tıpkı bir çizgi film kahramanı gibi kapıya çarptı.

Pitonun kablosu vagonun zeminine vuruyordu. Birkaç saniye sonra, Holly vagona bindiği hızla dışarı çıktı. LEP yüzbaşısı kendini sağlama alacak bir yer arıyordu. Root’la Kâhya’nın ağırlıkları Aykemeri sayesinde azalmış olabilirdi ama onları çektiği sırada olabilecek, ani hareket onu lokomotiften fırlatmaya yetebilirdi. Ve böylesi bir durumda, her şey biterdi.

Holly tek koluyla, vagonun dışındaki merdivene asıldı. Giysisindeki söküğün üzerinde titreşen büyülü kıvılcımlar dikkatini çekti. Büyülü kıvılcımlar radyasyonun neden olduğu zararı onarıyorlardı. Bu şartlar altında büyüsü daha ne kadar dayanabilirdi ki? Sürekli iyileştirme tüm gücünü tüketmişti. Güç-yenileme Ayinini yapması gerekecekti. Üstelik de en kısa sürede.

Holly kabloyu belinden söküp basamaklardan birine takmak üzereyken, kablo birdenbire gerilip fırladı ve Holly’nin bacaklarını aşağıya doğru çekmeye başladı. Holly sıkıca basamağa tutunup tırnaklarını etine geçirdi. Düşünülecek olursa, bu planın biraz geliştirilmesi gerekliydi. Zaman da ona, en az kablo kadar gerinmiş gibi geldi ve Holly bir an için dirseğinin yuvasından fırlayacağını düşündü. Sonra buz kırıldı ve Root’la Kâhya, buzdan mezarlarının içinden tıpkı bir tatar yayından atılan ok gibi fırladılar.

Saniyeler sonra, trenin yan tarafına çarptılar, azaltılmış ağırlıkları şimdilik onları havada tutuyordu. Ama ağırlık merkezleri her an için onları çelik tekerleklerin altına çekebilirdi.

Artemis, Holly'nin yanındaki basamağa tutundu. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Holly başıyla omzundaki cebi işaret etti. “Cebin içinde küçük bir şişe var. Çıkart onu.”

Artemis, Veler o cebi yırtıp açarak, içindeki küçük sprey şişesini çıkarttı. “İşte. Aldım.”

“İyi. Artık iş sana kaldı, Fowl. Yukarı, tepeye tırman.” Artemis'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. “Yukarı

“Evet. Tek şansımız bu. Kâhya ile kumandanı içeri çekebilmek için bu kapıyı açmamız gerek. İki kilometre sonra, bir dönemeç var. Trenin hızı tek bir devir bile düşerse, ölürler.”

Artemis başını salladı. “Ya şişe?”

“İçinde asit var. Kilit için. Mekanizması iç tarafında. Yüzünü ört ve iyice sık. Bütün şişeyi sık. Üzerine sıçratma.

Bu şartlar altında, bu, uzun bir konuşma sayılırdı. Özellikle de her saniyenin, hayati bir değeri olduğu varsayılınca. Artemis vedalaşarak zaman kaybetmedi.

Artemis bedenini vagondan ayırmamaya çalışarak, bir üst basamağa tırmandı. Rüzgâr treni boydan boya kamçılıyordu, her esişinde havaya buz zerrecikleri savruluyordu. İnsanı arı gibi sokuyorlardı. Artemis'in soğuktan dişleri birbirine çarpsa da eldivenlerini çıkartmak zorundaydı. Parmaklarının donması tekerleklerin altında ezilmesinden iyiydi.

Yukarı çıkıyordu. Her defasında bir basamak tırmanıyordu, ta ki başı vagonun üstünden görününceye kadar. Artık tek bir siper bile kalmamıştı. Hava başına çarpıp boğazından aşağı süzülmeye çalışıyordu. Artemis gözlerini kısarak, tipinin içinden trenin tepesine baktı. İşte oradaydı! Tam tepesinde bir çatı penceresi vardı. Çelik yığının ortasında, kahrolası bir cam. Beş metrelik alanda tutunacak tek bir yer yoktu. Burada bir gergedanın gücü bile işe yaramaz, diye kararını verdi Artemis. En sonunda beynini kullanmak için bir fırsatı vardı. Kinetik ve moment. Kuramsal olarak, gayet basitti.

Artemis vagonun kenarına tutunarak, ağır ağır tepeye tırmandı. Hızla esen rüzgâr, bacaklarını vagondan beş santim uzaklaştırarak, onu adeta trenden düşürmekle tehdit ediyordu.

Artemis parmaklarını kenardaki tutamağa kenetledi. Parmakları kavramaya alışkın değildi. İşin aslı, son birkaç aydır cep telefonundan daha

büyük bir şey kavramamıştı. Kayıp Cennet'i yirmi dakikadan kısa sürede daktilo edecek birine ihtiyacınız varsa, aradığınız kişi Artemis'ti. Ama bir kar fırtınasının ortasında, bir vagonun tepesinden sallanmasını beklemek, yalnızca zaman kaybıydı. Ama neyse ki bu da planın bir parçasıydı.

Parmakları birbirlerinden ayrılmadan bir salise önce, Artemis kendini bıraktı. Rüzgârın hızı onu doğrudan çatı penceresinin metal çerçevesine sürükledi.

Harika, diye homurdanabilirdi, tabii ki eğer akciğerlerinde tek bir santimetre küp hava kalmış olsaydı. Ama bunu söylemiş olsaydı bile, sesi kendi kulaklarına varamadan rüzgâr onu başka yöne savururdu. Rüzgâr parmaklarını bedeninin altından çekip çıkarmadan ve onu buzlu bozkırlara fırlatmadan önce, çok az zamanı vardı. Goblinlerle savaşta şehit olacaktı.

Artemis el yordamıyla cebindeki asit şişesini bulup kapağını dişleriyle açtı. Bir damla asit gözlerinin yanından geçti. Bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Hiçbir şeye zamanı yoktu.

Çatı penceresi koca bir asma kilitle kapatılmıştı. Artemis anahtar deliğine iki damla asit damlattı. Burası için ancak bu kadarını ayırmıştı. Yetmesi gerekiyordu.

Asit hemen etkisini göstermişti. Birkaç damlası metali tıpkı lavların buzu erittiği gibi eritmişti. İşte, peri teknolojisi dünyanın altındaki en iyi teknolojiydi.

Asma kilit bir çırpıda açılıp ambar ağzını rüzgârın gücüne teslim etti. Pencere yukarı doğru açıldı ve Artemis bir sürü varilin arasına yuvarlandı. Tam olarak, kahraman bir kurtarıcı görüntüsü sergilediği söylenemezdi.

Trenin hareketi, onu kargodan uzaklaştırdı. Artemis sırt üstü yere düştü ve her bir konteynerin üzerine mühürlenmiş, radyasyonu simgeleyen üç-üçgenli işarete bakakaldı. Bazıları paslanmış olsa da en azından variller mühürlüydü.

Artemis ahşap zeminde yuvarlanarak, kapının yanında dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Yüzbaşı Short orada hâlâ sık sıkı tutunarak duruyor muydu, yoksa Artemis artık yalnız başına mıydı? Hayatında ilk kez, gerçekten yapayalnızdı.

"Fowl! Kapıyı aç, seni soluk benizli, Çamur Kokarca!"

Ah neyse. Demek ki tek başına değildi.

Artemis yüzünü koluyla örterek, vagonun üçlü sürgüsünü asitle ıslattı. Çelik kilit hemencecik eriyip bir cıva deresi gibi yere aktı. Artemis sürme

kapıyı geriye doğru açtı.

Holly basamağa bütün gücüyle asılmıştı, yüzünün radyasyonun kemirdiği yerlerinden dumanlar çıkıyordu.

Artemis, Holly’yi kemerinden yakaladı. “Üçe kadar sayalım mı?”

Holly başını salladı. Konuşacak gücü kalmamıştı.

Artemis parmaklarını büktü. Parmaklarım beni yarı yolda bırakmayın. Bu işten yakasını kurtarabilirse, alış veriş kanallarında reklamı yapılan o gülünç spor aletlerinden birini satın alacaktı kendine.

“Bir.”

Dönemece yaklaşıyorlardı. Gözünün köşesiyle orasını görebiliyordu. Tren yavaşlayacak ya da raydan çıkacaktı.

“İki.”

Yüzbaşı Short’un gücü hemen hemen tükenmişti. Fırtına bedenini bir rüzgâr hortumu gibi dalgalandırıyordu.

“Üç!”

Artemis incecik kollarındaki tüm gücüyle çekti. Holly gözlerini kapatıp kendinin ona teslim etti. Yaşamını bu Çamur Çocuğa emanet ettiğine inanamıyordu.

Artemis fizik hakkında bir şeyler biliyordu. Zamanı gerektiği gibi ayarlayıp dönüşten, momentten ve trenin hızından yararlanmaya çalıştı. Ama doğa her zaman, bu karışıma önceden tahmin edilemeyecek bir şey katardı. Bu olaydaki, bir şey, iki ray arasındaki küçük aralıktı. Aralık, bir lokomotifi raydan çıkarmaya yetecek kadar değil ama bir sarsıntı oluşturabilecek kadar genişti.

Sarsıntı vagonun kapısını beş tonluk bir giyotin gibi kasasına oturttu. Ama Holly başarmış gibi görünüyordu. Artemis tam olarak emin olamıyordu, çünkü peri üzerine düşmüş ve ikisi birden tahta yan hatta savrulmuşlardı. Görebildiği kadarıyla, Holly tek parça halindeydi. En azından başı hâlâ boynunun üzerindeydi.

Bu iyi bir şeydi. Ama baygındı. Travma geçiriyor olmalıydı.

Artemis de bayılacağını biliyordu. Bunu görüş açısının köşelerini, zararlı bir bilgisayar virüsü gibi kemiren karanlıktan anlıyordu. Artemis yana doğru kayıp Holly’nin göğsünün üzerine düştü.

Bu durumun, düşündüğünüzden çok daha kötü yan etkileri olacaktı. Çünkü Holly baygındı, büyüsü otomatik pilota bağlıydı. Ve başıboş büyü tıpkı elektrik gibi akardı. Artemis’in yüzü, perinin sol eline değince, mavi

kıvılcım akımının yönünü değişti. Ve bunun ona bir yararı dokunsa bile, Holly'ye zarar vereceği kesindi. Çünkü her ne kadar Artemis bilmese de Holly'nin toplayabileceği her büyü zerreciğine gereksinimi vardı -trene tüm benliğiyle binmeyi başaramamıştı.

Yarbay Root tam piton ipinin vincini harekete geçirmişken, hiç beklemediği bir anda gözüne bir darbe aldı.

D'Nall adlı goblin, askeri ceketinin içinden küçük, üçgen şeklinde bir ayna çıkartıp kanatlarında bir sorun olup olmadığına baktı.

. "Bu Koboi kanatları harika. Sence bizde kalmalarına izin verirler mi?"

Aymon kaşlarını çattı. Ama kimse farkına bile varmadı. Goblinler kertenkele soyundan geldiklerinden dolayı yüz hareketleri oldukça kısıtlıdır. "Sessiz ol, ateşli budala!"

Ateşli demek, B'wa Kell'den biri için oldukça ciddi bir hakaretti.

D'Nall çıkıştı. "Dikkatli ol, ahbap, yoksa o çatallı dilini kopartırım."

"Bu elfler kaçacak olursa, içimizde dili olan kimse kalmayacak!" diye sertçe karşılık verdi Aymon.

Bu doğruydu. Generaller düş kırıklığına uğramaktan pek hoşlanmazlardı.

"Peki, öyleyse ne yapıyoruz? Bu giysilerin içinde en çekici görüneniniz benim. Sen de en zekimiz olmalısın." "Trene ateş açıyoruz," diye araya girdi Nyle. "Çok basit."

D'Nall ekibin en genç üyesinin üzerinden uçarak, Koboi DoubleDexlerini ayarladı.

"Salak," dedi kızgın bir sesle. Ve başına hızla bir tokat indirdi. "Bu şey radyoaktif, kokusunu alamıyor musun? Tek bir serseri kurşun bile, hepimizi rüzgârda uçuşan küllere dönüştürebilir."

"İyi bir gözlem," diye kabullendi Nyle. "Göründüğün kadar aptal değilmişsin."

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

Aymon hızını azaltarak, yüz elli metreye indi. Bu yaptığı öylesine dayanılmazdı ki. Vagona sıkıca tutunan elfi ortadan kaldırmak için iyi odaklanmış bir atış; bir atış da trenin tepesindeki insanın işini bitirmek için. Ama tehlikeyi göze alamazdı. Hedef bir derece bile kayacak olursa, bir daha asla kokuşmuş solucanlı spagetti yiyemezdi. "Pekala," diye bildirdi miğferinin mikrofonuna doğru. "Plan şu. Trende bu kadar radyasyon

olduğuna göre, hedeflerimiz büyük olasılıkla birkaç dakika içinde öleceklerdir. Emin olmak için bir süre treni izleyeceğiz. Sonra da geri dönüp, generale cesetleri gördüğümüzü söyleyeceğiz."

Yanındaki D Nail vızıldadı. "Peki, cesetleri görecek miyiz?"

Aymon inledi. "Elbette ki hayır, sersem! Göz yuvarlarının kuruyup düşmesini mi istiyorsun?"

"Igğh."

"Bence de. Pekala anlaşıldı mı?"

Kesinlikle," dedi Nyle ve Yumuşakburun Redboy tabancasını çekip arkadaşlarını arkadan vurdu. Hem de burunlarının dibinden. Hiç bir şansları yoktu. Cesetlerinin yeryüzüne inişlerini büyük bir hayranlıkla izledi. Kar üzerlerini birkaç dakika içinde örtecekti. Kutup zirvelerindeki karlar eriyinceye kadar, hiç kimsenin ayağı bu farklı cesetlere takılmazdı.

Nyle silahını kılıfına yerleştirip uçuş bilgisayarına mekik terminalinin koordinatlarını yükledi. Sürüngenlere özgü yüzünü dikkatlice incelemiş olsaydınız, sırıtışını fark edebilirdiniz. Artık şehre yeni bir teğmen gelmişti.

BÖLÜM IX: TEHLİKELİ CENNET

HAREKÂT ODASI, POLİS PLAZA

FOALY LEP'in merkezi işlem biriminin karşısına geçmiş, son araştırmasının sonuçlarını bekliyordu. Goblin mekiğine yapılan geniş kapsamlı lazer taraması bir tam, bir de yarım parmak izi ortaya çıkarmıştı. Tam iz kendisine aitti. Foaly kullanımdan kaldırılmış tüm mekik parçalarını kendi denetlediği için bu izler kolaylıkla anlaşılabilirdi. Yarım parmak izi o haine ait olabilirdi. Bu belki LEP teknolojisi ile ilgili bilgileri, B'wa Keli e aktaran perinin kimliğini bulmaya yaramazdı ama en azından masum olanları elemeye yeterdi. Geriye kalan adları mekik-bölümüne giriş izni olanlarla karşılaştırınca, isim listesi oldukça kısalacaktı. Foaly yaptıklarından hoşnut kuyruğunu salladı. Bu dahice bir buluştu. Bu konuda alçak gönüllü olmanın bir anlamı yoktu.

Şu anda bilgisayar, kişisel dosyaların içinde yarım parmak izini tarıyordu. Foaly'nin tek yapabildiği, boşa zaman geçirip yüzey takımı ile bağlantı kurmayı beklemekti. Magma dalgaları hâlâ alçalmamıştı. Bu çok olağan dışı bir durumdu. Hem olağan dışıydı, hem de rastlantısaldı.

Tanıdık bir ses Foaly'yi kuşku dolu düşüncelerinden sıyırdı.

"Araştırma tamamlandı," dedi bilgisayar, Foaly'nin kendi ses tonuyla. Bu kendini beğenmişliğinin bir kanıtıydı. "Üç yüz kırk altı tane elendi. Geriye kalan kırk olası sonuç."

Kırk tane fena değildi. Kolayca sorguya çekilebilirlerdi. Retimager'i yeniden kullanma fırsatı doğmuştu. Ama seçimi daraltmanın bir başka yolu daha vardı.

Bilgisayar. Üçüncü Düzey temizlik görevlileriyle bir karşılaştırma yap. Üçüncü Düzey temizlik ekibinin maden geri dönüşüm fırınlarına giriş izinleri vardı.

"Referans verin."

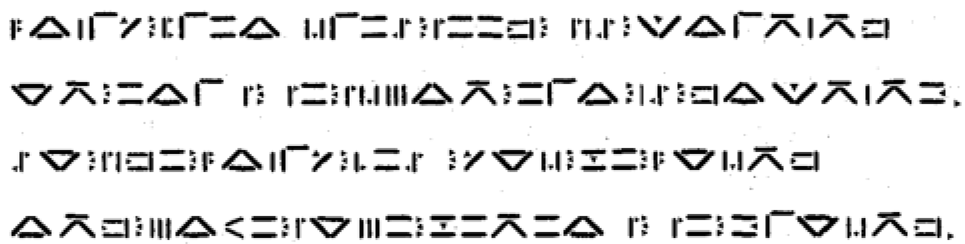
Doğru ya, bilgisayar yalnızca programlanmış olduğu perilerin ses örneklerini tanıyordu. Foaly ek bir güvenlik önlemi olarak, kendi giriş

yetkisini ve öbür önemli dosyaları sentorların eski dilleri Sentorca'yı temel alarak yarattığı bir bilgisayar dilinde kodlamıştı.

Tüm sentorlar biraz paranoyaktı. Aslında haklıydılar, ne de olsa sayıları yüzden aza inmişti. İnsanlar onlarla birlikte kuzenleri olan tek boynuzlu atların da neslini tüketmeyi başarmışlardı. Yeraltında bu dili okuyabilecek yaklaşık altı sentor vardı ve bunlardan yalnızca biri, bu bilgisayar dilini çözebilirdi.

Sentorca hiç kuşkusuz en eski yazı türüydü. Ta on bin yıl öncesinden, insanların perileri avlamaya başladıkları ilk zamandan kalmaydı. Günümüze kadar gelen, edebi olarak aydınlatılmış tek Sentorca metin olan *Capalla Parşömenleri*'nin giriş paragrafı şöyleydi:

Ey Periler, bu uyarıyı alın dikkate,
Yeryüzünde, insan soyu başladı belirmeye.
Bu yüzden, bulunmamacasına saklanın,
Ve kendinize yeraltında evler yapın.

Sentorlar şairlikleriyle değil, zekâlarıyla ünlüydüler. Yine de Foaly bu sözcüklerin yüzyıllar önceki etkilerinden hiçbir şey kaybetmediğini hissetti.

Cudgeon odanın güvenlik camına vurdu. Aslında şu an, teknik olarak, Cudgeon'ın Harekât Merkezine alınmaması gerekirdi ama Foaly, ona bir sinyal göndererek yanma çağırmıştı. Eski-kumandana takılmadan edemiyordu. Root'un yerine, Recon'a önderlik etme girişiminin, bir felaketle sonuçlanmasının ardından, Cudgeon'ın rütbesi teğmene düşürülmüştü.

Ailesinin hatırı sayılır politik nüfuzu olmasa, silahlı kuvvetlerden bile kovulabilirdi. İşin aslı, Cudgeon farklı bir iş dalında daha başarılı olabilirdi. En azından, Foaly'nin sürekli alaylarına katlanmak zorunda kalmazdı.

İmzalamanı istediğim birkaç elektronik-form var," dedi teğmen, Foaly'yle göz göze gelmemeye çalışarak.

“Tabii, Kumandan,” diye kıkırdadı Foaly. “Gizli planlar nasıl gidiyor? Bu öğleden sonra için planlanmış herhangi bir ayaklanma var mı?”

Yalnızca bu formları imzala, lütfen,” dedi Cudgeon, dijital kalemini ona uzatarak. Eli titriyordu.

Şaşırtıcı, diye düşündü Foaly. Bu işi bitmiş elf bozuntusu, bir zamanlar, LEP’in önde gelenlerinden biriydi.

Hayır, ben ciddiyim Cudgeon. Bu form imzalatma işinde, gerçekten de harikalar yaratıyorsun.”

Cudgeon’ın gözleri kuşku içinde kısıldı. “Teşekkür ederim, efendim.”

Foaly’nin dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Rica ederim. Şımarmana gerek yok.”

Cudgeon elini biçimsiz alnına götürdü. İçinde eskiden kalma bir kendini beğenmişlik vardı.

“Affedersin. Hassas bir konuya değindim. Kusura bakma/’

Cudgeon’ın göz kenarında bir kıvılcım belirdi. Bu kıvılcımın Foaly’yi uyarmış olması gerekiyordu. Ama bilgisayarından gelen bir ses Foaly’nin dikkatini dağıtmıştı.

“Liste tamamlandı.”

Bana bir dakika izin ver, Kumandan. Bu önemli bir iş. Bilgisayarla ilgili bir şey, sen anlamazsın.”

Foaly plazma ekrana döndü. Teğmenin imza için biraz daha beklemesi gerekiyordu. Kuşkusuz imzalatmak istediği mekik yedek parçalarından birinin sipariş formuydu, yalnızca.

Jeton düştü. Hem de duvara çarpan bir cücenin iç çamaşırlarından daha fazla ses çıkararak. Tabii ya mekik parçaları dahili bir işti. Öç almak isteyen kindar biri vardı. Foaly’nin alnındaki her gözeneğin içinde bir ter damlası belirdi. Her şey o kadar açıktı ki.

Foaly zaten bildiği bir şeyin onayını almak için plazma ekrana baktı. Ekranda yalnızca iki isim vardı. Birincisi, Bom Arles, hemen denebilirdi. Değiştirme memuru Bom bir merkez-dalışı kazasında ölmüştü. İkinci isim, yavaşça yanıp söndü. Teğmen Briar Cudgeon. Rütbesi düşürülüp geri dönüşüm takımında çalışmaya başladığı sıralarda, Holly sancak tarafındaki eski roket motorunu kullanımdan kaldırmıştı. Parçalar yerine oturmuştu.

Foaly mesajı on saniye içinde almazsa, bilgisayarın ismi yüksek sesle söyleyeceğini biliyordu. Rasgele, sil düğmesine bastı.

"'Biliyor musun, Briar,” dedi çatlak bir sesle. Bu başındaki sorunlarla dalga geçiyorum ya. Yalnızca eğlenmek için. Benim duygularımı paylaşım tarzım bu. Aslında, tam sana göre bir merhem...”

Sentor başının arkasında soğuk ve metalik bir şeyin baskısını hissetti. Foaly bunun ne olduğunu bilecek kadar çok sayıda, ya paranı ya canını türünde film izlemişti.

“Merhemini kendine sakla, eşek herif,” diyen Cudgeon’ın sesi kulağında çınladı. “Sanırım senin de başınla ilgili sorunların olacak.”

MAYAK KİMYASAL MADDE TRENİ, KUZEY RUSYA

Artemis’in ilk hissettiği şey omuriliğinde titreşen, ritmik bir vuruş oldu. Blackrock’taki, kaplıcalardayım herhalde, diye düşündü. İrina sırtıma masaj yapıyor olmalı. Bedenimin tek ihtiyacı olan şey bu, özellikle de trendeki kargaşadan sonra... Tren!

Anlaşılan hâlâ Mayak treninin içindeydiler. Titreşim rayların bitişme noktaları üzerinde geçerken sarsılan vagondan dolayıydı. Artemis gözlerini açmaya çalıştığında, korkunç acı ve kasılmalar duyacağını sandı. Oysa kendini iyi hissettiğini fark etti. Hatta iyiden de öteydi. Daha doğrusu kendini harika hissediyordu. Bu büyü sayesinde olmalıydı. Artemis baygın yatarken, Holly kesiklerini ve yaralarını iyileştirmiş olmalıydı.

Artemis’ten başka kimse kendini bu denli iyi hissetmiyordu. Özellikle de hâlâ baygın yatan, Yüzbaşı Short. Root yaralı memurunun üzerini büyük bir paltoyla örttü.

Ah, uyanıksın, öyle mi?” dedi Artemis’e, kısacık bir bakış fırlatarak. “Tüm bu yaptıklarından sona, hâlâ nasıl uyuyabildiğim anlayamıyorum.”

“Yapmak mı? Ama ben sizi kurtardım... en azından, yardım ettim.”

Yardım ettiğin doğru, Fowl. Baygın yattığı sırada, Holly’nin büyüsünü son damlasına kadar alıp kendi kendine yardım ettin.”

Artemis inledi. Bu yere düştüklerinde olmuş olmalıydı. Bir şekilde büyünün yönünü değiştirmişti. “Sanırım neler olduğunu biliyorum. Şey oldu...”

Root parmağını ikaz edercesine salladı. “Sakın söyle

me. Büyük Artemis Fowl, hiçbir şeyi kazara yapmaz.

Artemis trenin devinimiyle mücadele edip dizlerinin üzerinde doğruldu. “Önemli bir şey olmasa gerek. Yalnızca yorgunluk, sanırım?”

Birden bire, Root'un yüzü kendininkinin yalnızca bir santim uzağındaydı. Öylesine kırmızıydı ki ısı üretebilirdi. "Önemli bir şey değil!" diye patladı kumandan. Öfkeden dile getirmek istedikleri sözcükleri bulamıyordu. "Önemli bir şey değil! Tetiğe bastığı parmağını kaybetti! Kapı parmağını koparttı. Kariyeri sona erdi. Ve hepsi senin yüzünden, Holly'nin, kanamasını durduracak yeterli büyü yoktu. Şu an gücü tamamen tükendi. Tamamen boşaldı.

"Parmağını mı kaybetti?" diye yineledi Artemis, duygusuzca.

"Tam olarak kaybetmiş sayılmaz," dedi kumandan, parmağı havada sallayarak. "Parmak fırladığı sırada gözüme çarptı." Root'un gözü morarmaya başlamıştı bile.

"Şimdi geri dönersek, cerrahlarınız onu yerine dikebilir, öyle değil mi?"

Root başını olumsuzca salladı. "Şimdi, eğer geri gidebilseydik. Biz ayrıldığımızdan bu yana, yeraltında büyük değişiklikler olduğunu hissediyorum. Goblinler bizi ele geçirmek için vurucu timlerini gönderdiklerine göre, yeraltında çok önemli şeyler döndüğünden emin olabilirsin.

Artemis şaşkınlık içindeydi. Holly hepsinin hayatını kurtarmıştı ve Artemis ona borcunu işte böyle ödüyordu. Aslında, doğrudan suçlanması gereken o değildi, babasını kurtarmaya çalışırken bir kaza olmuştu. Burada verilmiş bir söz vardı.

"Ne kadar süre?" diye sordu kızgın bir ses tonuyla.

"Ne?"

"Bu olay, ne kadar süre önce oldu?

Bilmiyorum. Bir dakika kadar önce."

"Öyleyse, hâlâ zamanımız var."

Kumandan dik oturdu. "Ne için?"

"Hâlâ parmağı kurtarabiliriz."

Root omzundaki açık yarayı ovaladı, trenin yan tarafında yaptığı uzun yolculuktan kalma bir anıydı. "Ne ile? Ancak hipnotizma yapabilecek kadar gücüm kaldı." Artemis gözlerini kapadı. Yoğunlaştı. "Peki ya Ayin? Bir yolu olmalı."

Peri Halkının tüm büyüsü Toprak'tan geliyordu. Güçlerini yeniden kazanmak için belirli aralıklarla, Ayin yapmaları gerekiyordu.

Burada, Ayin nasıl yapabiliriz ki?"

Artemis aklını çalıştırdı. Geçen yıl kaçırma harekâtına hazırlanırken, Peri Kitabı'nın pek çok bölümünü ezberlemişti.

"Senin gücün topraktan gelir,

Bu güç herkese verilmez, minnettar olman gerekir. Büyülü tohumu kopart dalında,

Dolunayın, eski meşe ve sapkın suyla birleştikleri noktada.

Ve onu, bulduğun yerden göm uzağa,

Böylelikle armağanını geri vermiş olursun toprağa."

Artemis yerde sürünerek, Holly'nin giysisini aşağı doğru çekiştirmeye başladı.

Root'un yüreği oracıkta duracak gibi oldu. "Tanrı aşkına, Çamur Çocuk, ne yapıyorsun?"

Artemis başını bile kaldırmadı. "Geçen yıl, Holly bir meşe palamudu sayesinde kaçmayı başarabilmişti."

Bir mucize sonucu kumandan kendine hakim olmayı başardı. "Beş saniyen var, Fowl. Çabuk konuş."

"Holly gibi bir memur, böyle bir şeyi asla unutmaz. Bu konuda bahse..."

Root iç geçirdi. "İyi fikir, Çamur Çocuk. Ama meşe palamudunun, dalından hemen kopartılması gerekir. Geçen defa, zaman durması olmasaydı, o palamut işe yaramazdı. Kullanmak için en fazla birkaç günün vardır. Foaly ile Holly'nin, mühürlü bir meşe palamudu birimi için bir öneri sunduklarını biliyorum ama Konsey önerilerini reddetti. İnançlara karşıymış."

Bu, kumandan için uzun bir konuşma sayılırdı. Kendini ifade etmeye alışkın değildi. Ama için için ümit ediyordu. Belki de Holly bazı kurallara karşı gelmekten hoşlanırdı.

Artemis, Yüzbaşı Short'un ceketinin fermuarını açtı. Boynundaki altın zincirin ucunda iki küçük takı sallanıyordu. Biri perilerin kutsal kitabı, Kitabın bir kopyasıydı. Artemis, Holly'nin izni olmadan ona dokunursa, kitabın alev alacağını biliyordu. Ama bir şey daha vardı. İçi toprakla dolu, şeffaf plastikten bir küre.

"Bu kurallara aykırı," dedi Root. Fazla sinirlenmemiş görünüyordu.

Holly kendine gelirmiş gibi, biraz kıpırdandı. "Hey, Yarbay. Gözünüze ne oldu?"

Artemis onu duymazdan gelip küçük küreyi vagonun döşemesine vurdu. Toprak ve meşe palamudu avuç içine düştü. "Şimdi tek yapmamız gereken,

onu gömmek.”

Yarbay, Holly’yi omzuna attı. Artemis bir zamanlar işaret parmağının bulunduğu yere bakmamaya çalıştı. “Öyleyse, trenden inme zamanı geldi.”

Artemis önünden hızla geçtikleri, Kuzey Kutbu manzarasına baktı. Bu trenden inmek, kumandanın sözünü ettiği kadar kolay değildi.

Kâhya çevik bir hareketle goblin vurucu timini gözetlemekte olduğu, üst ambar ağzından aşağı atladı.

“Böylesine esnek olduğunu görmek güzel,” dedi Artemis, yavan bir sesle.

Hizmetkâr gülümsedi. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Artemis.”

“Pekala? Yukarıda neler gördün?” diye sordu Root, tekrar bir araya gelişlerini bölercesine.

Kâhya elini genç efendisinin omuzlarına götürdü. Daha sonra da konuşabilirlerdi. “Goblinler gitti. Garip bir şey oldu. İkisi keşif uçuşu yapmak üzere alçaldılar, sonra öbürü onları arkalarından vurdu.”

Root başını salladı. “Güçlerin oyunu. Goblinler birebirlerinin baş düşmanlarıdırlar. Ama şu an tek yapmamız gereken bu trenden inmek.”

“Yaklaşık beş yüz metre sonra bir dönemeç daha var,” dedi Kâhya. “Tek şansımız bu.”

“Peki, karaya nasıl çıkacağız?” diye sordu Artemis. Kâhya sırıttı. “Karaya çıkmak, aklımdan geçenlerin yanında, oldukça hafif bir deyim gibi kalır.”

Artemis homurdandı. Tekrar koşup atlayacaklardı.

HAREKÂT ODASI

Foaly’nin beyni bir fritöze atılmış bir deniz salyangozu gibi fokurduyordu. Cudgeon’ın onu vurmadığı göz önüne alınırsa hâlâ şansı vardı. Aksi halde tek bir atışla her şey sona ererdi. Sentorların tek bir damla büyüleri bile yoktu. Sahip oldukları tek şey zekâlarıydı. Zekâları ve düşmanlarını ayak altında ezme yetenekleri. Ama Foaly, Briar’ın henüz onunla işini bitirmediğini düşünüyordu. Kendisiyle övünmekle fazlasıyla meşguldü.

“Hey, Foaly,” dedi teğmen. “Neden interkoma basmıyorsun? Bak bakalım, neler olacak.

Foaly neler olacağını tahmin edebiliyordu. Merak etme, Briar. Ani hareket yok.”

Cudgeon güldü, gerçekten mutlu görünüyordu. Briar mı? Artık önadlar mı kullanılıyor? Başının ne denli dertte olduğunun farkında mısın?”

Foaly bunun yeni yeni farkına varmaya başlıyordu. Renkli camın öbür tarafında, LEP teknisyenleri iki metre uzaklarındaki dramatik olaydan habersiz, köstebeği yakalamaya uğraşıyorlardı. Foaly onları görebiliyor ve duyabiliyordu ama izleme tek yönlüydü.

Tek suçlu kendisiydi. Harekât odasının, kendi paranoyak ölçütleri doğrultusunda inşa edilmesi konusunda ısrar etmişti. Oda kurşun geçirmez camlarla çevrili, titanyumdan bir küptü. Odanın içine tek bir kablo bile döşenmemişti, hatta Harekât bölümünü, dış dünyaya bağlayacak tek bir optik-lif bile yoktu.

Asla ele geçirilemezdi. Tek yapabileceğiniz, kapıyı açıp eski bir düşmana birkaç hakaret savurmaktı. Foaly inledi. Annesi sürekli ona sivri dilinin başına bir sorun açacağını söyleyip dururdu. Ama her şey kaybedilmiş değildi. Kullanmadığı birkaç hile daha vardı. Örneğin, plazma zemin gibi.

“Pekala, tüm bunlar ne demek oluyor, Cudgeon?” diye sordu sentor, toynaklarını fayansların üzerinden hafifçe kaldırarak. “Dünyaya egemen olmak istediğini söyleme bana.” Cudgeon gülümsemeyi sürdürdü. Zamanı gelmişti.

“Hemen değil. Şimdilik Yeraltı Birimleri yeterli.”

“Neden peki?”

Cudgeon’ın gözlerinde çılgınlık okunuyordu. “Neden mi? Bir de utanmadan bana nedenini mi soruyorsun? Ben Konsey’in, altın çocuğuydum! Elli yıla kalmaz yönetim kurulu başkanı olacaktım! Sonra birden bire, ortaya Artemis Fowl Olayı çıktı. Bir günde tüm ümitlerim suya düştü. Ve sonuçta sakat ve rütbesini kaybeden biri durumuna geldim! Ve hepsi de senin yüzünden, Foaly. Senin ve Root’un! Bu yüzden, yaşamımı yeniden düzene koymanın tek yolu, ikinizin de itibarınızı zedelemek. Sen, goblin saldırılarından sorumlu tutulacaksın, Julius ise onuru lekenmiş ve ölmüş olacak. Ve ödül olarak da Artemis Fowl’u alacağım. Umduğumdan da kusursuz bir plan.”

Foaly burnundan soludu. “Bir avuç Yumuşakburun silahıyla, LEP’i yenebileceğini mi sanıyorsun?”

“LEP’i yenmek mi? Bunu neden isteyeyim ki? Ben LEP’in kahramanıyım. Daha doğrusu olacağım. Sen de kötü adam olacaksın.”

“Göreceğiz, maymun suratlı,” dedi Foaly, bir düğmeye basıp yerdeki alıcıya, kızılötesi bir işaret göndererek. Saniyenin yarısı kadar bir süre içinde gizli plazma zarı ısınacaktı. Yarım saniye sonra da neutrino patlayıcısı çevreye büyük bir hızla bir plazma jölesi fışkırtıp yerle temas halinde olan herkesi en az üç duvarda sektirecekti. Yani kuramsal olarak.

Cudgeon sevinçten kıkır kıkır güldü. “Sakın söyleme. Plazma fayansların işe yaramıyor, değil mi?”

Foaly afallamıştı. Yalnızca bir an için. Sonra toynaklarını büyük bir dikkatle indirip bir başka düğmeye bastı. Bu düğme, sese duyarlı bir lazeri harekete geçiriyordu. Kural olarak, ilk konuşan mıhlanırdı. Foaly soluğunu tuttu.

“Plazma fayansları yok,” diye sürdürdü konuşmasını Cudgeon. “Sese duyarlı lazer de yok. Bu kez gerçekten büyük bir hata yaptın, Foaly. Şaşırdığımı söyleyemem. İçindeki eşeğin, gün gelip ortaya çıkacağından emindim.” Teğmen bir döner sandalyeye oturup ayaklarını bilgisayar masasına uzattı. “Hâlâ anlayamadın mı?”

Foaly düşündü. Bunu kim yapmış olabilirdi acaba? Onu kendi oyununda yenmeyi başaran kimdi? Cudgeon olamazdı, bu kesin. Ancak teknik servisteki bir budala olabilirdi, belki. Yo, Sentorca kodu kırmayı başarabilecek ve odanın güvenlik sistemini etkisiz duruma getirebilecek tek bir kişi vardı.

Opal Koboi,” diye soludu Foaly.

Cudgeon, Foaly’nin başını okşadı. “Doğru. Performans artırımı sırasında, Opal buralara casus kameralar yerleştirdi. Birkaç belgeyi kameralara bakıp çevirme inceliğini gösterdikten sonra, kodu kırıp ufak tefek programlar yazmak kolay işti. Komik olan, masrafları Konsey’in karşılamış olması. Opal casus kameraları bile onlara fatura etti. Şu an, B’wa Keli şehre bir saldırı düzenlemek üzere. LEP silahlan ve iletişim sistemleri çalışmıyor; en güzeli de sevgili at dostum, bundan senin sorumlu tutulacak olman. Ne de olsa, krizin tam ortasında, kendini Harekât odasına kilitledin.”

“Buna kimse inanmaz!” diye karşı çıktı Foaly.

“Ah, evet, inanacaklardır, özellikle de DNA topları dahil, tüm LEP silahlarını devre dışı bıraktığında.” “Bunu asla yapmayacağım.”

Cudgeon mat-siyah bir uza' tan kumandayı parmaklarının arasında çevirdi. "Korkarım, artık bu sana bağlı değil. Opal, senin küçük harekâtım bir kenara koyup tüm sistemi bu güzeller güzeline bağladı."

Foaly yutkundu. "Yani demek istiyorsun ki..?

"Doğru," dedi Cudgeon. "Bu düğmeye basmazsam, hiçbir şey çalışmaz."

Cudgeon düğmeye bastı. Ve bir perinin tepkilerine sahip olmasına karşın, Foaly bile, plazma şoku onu, özel tasarımlı döner sandalyesinden fırlatmadan önce, toynaklarını havaya kaldırmaya zaman bulamadı.

KUZEY KUTBU DAİRESİ

Kâhya herkesin birer birer Aykemerine bağlanmaları konusunda talimat verdi. Sarhoş bir yengeci andıran grup hızla esen rüzgârda hafifçe dalgalanarak, vagonun çıkış kapısına ulaşmayı başardı.

Basit bir fizik kuralı, dedi kendi kendine Artemis. Özgül ağırlığın azalması, Kutup buzlarına çarpıp parçalanmamıza engel olacak. Mantığını kullanmasına karşın, Root grubu karanlığın ortasına fırlattığında, Artemis istemeden soluğunu tuttu. Daha sonra, Artemis bu olayı hayalinde canlandırdığında, rahat bir soluk alacaktı.

Hava akımı onları demiryolu traverslerinin ilerisine, kar birikintisinin ortasına savurmuştu. Kâhya düşüşten bir saniye önce, yerçekimini önleyen kemeri etkisiz duruma getirmişti, aksi halde uzayda gezen astronotlar gibi sekerlerdi.

Kemerini ilk çözen Root olmuştu. Yerdeki karları elleriyle eşelemeye başlamıştı, ta ki parmakları alttaki yoğun buz! tabakasına değinceye kadar.

"Yararı yok," dedi. "Buzu kıramıyorum."

Omzunun arkasından bir tıkırtı duydu.

"Geri çekilin," diye önerdi Kâhya, tabancasını o yöne doğrultarak.

Root minettardı, koluyla gözlerini korudu. Buz zerrecikleri insanı on beş santimlik bir çivi kadar kolayca kör edebilirdi. Kâhya dar açıklığa, dolu bir şarjör yerleştirdi ve donmuş yüzeyin içine sığ bir oyuk açtı. Sulusepken yağan kar, zaten ıslanmış olan grubu sırılsıklam etti.

Duman henüz dağılmadan, Root sonuçları gözden geçirmeye başlamıştı bile. Kâhya'yı hızlandırmak gerekiyordu -Holly'nin zamanının dolmasına

saniyeler kalmıştı. Ayin’i tamamlamalıydılar. Belli bir süre geçtikten sonra doku nakli yapmanın yararı yoktu. Yapabilseler bile.

Yarbay yumuşak buz tabakalarının arasındaki çukurun içine atladı. Beyazların içinde, kahverengi bir leke vardı.

“Evet,” diye haykırdı sevinçle. “Toprak!”

Kâhya, Holly’nin titreyen bedenini deliğe doğru indirdi. Güçlü ellerin arasında, bir oyuncak bebeği andırıyordu. Ufacık ve yumuşacıktı. Root, Holly’nin parmaklarını yasa dışı meşe palamudunun çevresinde yuvarlayıp sol elini parçalanmış toprağa sapladı. Kemerinden yapıştırıcı bantı alıp Holly’nin parmağını aşağı yukarı olması gereken yere, kabaca yapıştırdı.

Elf ve iki insan, Holly’nin çevresini sarıp beklemeye koyuldular.

“İşe yaramayabilir,” diye mırıldandı Root, endişelice. “Bu saklanmış palamut olayı yeni bir şey. Şimdiye kadar hiç denenmedi. Foaly ve onun şu garip fikirleri. Ama genellikle işe yararlar. Genelde yararlar.”

Artemis elini yarbayın omzuna koydu. Aklına tek gelen şey buydu. İnsanları teselli etmek konusunda pek başarılı sayılmazdı.

Beş saniye, on saniye, hiçbir şey olmadı.

Sonra...

“Bakın!” diye bağırdı Artemis. “Bir kıvılcım.”

Tek bir mavi kıvılcım, Holly’nin kolunda tembelce gezinip damarları boyunca kıvrılıyordu. Kıvılcım, Holly’nin göğsünden geçip sivri çenesine tırmandı, sonra da iki gözünün arasından içeri girdi.

“Geri çekilin,” dedi Root. “Bir gece, Tulsa da iki dakika süren bir tedavi görmüştüm. Kahrolası, az daha koca bir mekik istasyonunu yerle bir edecekti. Dört dakika sürenini asla ne gördüm, ne de duydum.

Tam zamanında krater ağzından uzaklaştılar. Toprak’tan başka kıvılcımlar da çıktı ve yardıma en çok gereksinim duyan bölge olan Holly’nin eline doğru yöneldiler. Plastik bandı eriterek, tıpkı plazma füzeler gibi parmağının içine daldılar.

Holly hızla doğrulup kollarını bir kukla gibi salladı. Bacakları hayali düşmanlarına tekmeler savurmaya başladı. Sonra ses tellerinden, ince buz tabakalarını bile çatlatabilecek kadar yüksek perdeli, keskin bir çığlık yükseldi.

“Bu normal mi?” diye fısıldadı Artemis, sanki Holly onu duyabilirmiş gibi.

Sanırım, diye yanıtladı yarbay. “Beyin bedeni denetliyor. Bu, çizik ya da yara iyileştirmeye benzemez, sana bir şey ifade ediyorsa tabii ki.”

Holly’nin bedenindeki bütün gözeneklerden buharlar çıkmaya başladı. Bunlar tüten radyasyonun izleriydi. Holly çırpındı, tekmeler savurdu ve erimeye başlayan karların üzerine yığıldı. Bu pek hoş bir manzara değildi. Su buharlaşınca, LEP yüzbaşısını bir sis perdesi sardı. Yalnızca sol eli görülebiliyordu, parmakları çok bulanıktı.

Birden bire Holly durdu. Eli dondu ve sisin içine düşüverdi. Kutup gecesi, sessizliği bozarcasına çevreyi sardı.

Sisin içinde dizilip birbirlerine sokuldular. Artemis olanları görmek istiyordu ama bakmaya korkuyordu.

Kâhya derin bir soluk alıp sisi dağıtmaya çalıştı. Aşağısı sessiz görünüyordu. Holly’nin bedeni, bir mezar kadar hareketsiz, yerde yatıyordu.

Artemis deliğin içindeki şekle baktı. “Sanırım, uyandı...”

Holly’nin ani uyanışı sözlerini yarıda kesmişti. Yüzbaşı ayağa fırladı. Kirpiklerinden ve kumral saçlarından buz saçakları sarkıyordu. Derin nefesler aldıkça göğsü bir balon gibi şişiyordu.

Artemis bir kez olsun soğukkanlılığını bir kenara bırakıp Holly’yi omzundan kavradı. “Holly. Holly. Konuş benimle. Parmağın. İyi mi?”

Holly parmaklarını oynattı, sonra onları kıvırdı. “Sanırım, dedi ve Artemis’in iki gözünün arasına bir yumruk attı. Gafil avlanan çocuk o gün dördüncü kez bir kar yığınının içine düştü.

Holly şaşkın gözlerle kendisine bakan Kâhya ya göz kırptı. “Şimdi berabereyiz,” dedi.

Kumandan Root’un hayatta çok sayıda güzel anısı yoktu. Ama ileriki günlerde işler sarpa sardığında, bu olayı hatırlayıp kendi kendine sessizce gülecekti.

HAREKÂT ODASI

Foaly ağrılar içinde uyandı, buna alışık değildi. En son ne zaman acı çektiğini bile hatırlayamıyordu. Birkaç kez, Julius’un iğneleyici sözleri yüzünden duyguları incinmişti ama fiziksel rahatsızlık katlanamadığı bir şeydi, özellikle de kaçınılabilecekken.

Sentor, Harekât Güvenlik-odasının döşemesinin üzerinde, büro sandalyesinden arta kalanların arasında, uzanmış yatıyordu.

“Cudgeon,” diye homurdandı ve bunu, burada tekrarlanması olanaksız, iki dakikalık açık saçık sözlerle dolu bir konuşma izledi.

En sonunda tüm öfkesini dışarı vurduğunda, Foaly’nin aklı başına geldi ve plazma fayansların üzerinden kalktı. Kalçası acıyordu. Alt taraflarındaki birkaç bölge, bundan böyle tüysüz kalacaktı. Bu bir sentor için çok sevimsiz bir şeydi. Gece kulübünde tanıştığı genç kızların ilk baktıkları yer orasıydı. Zaten Foaly pek iyi bir dansçı sayılmazdı. İnanılmaz derecede sakardı.

Odanın kapısı kapalıydı. Atasözünün dediği gibi, bir gnomeun cüzdanından bile daha sıkıca kapalıydı. Foaly çıkış kodunu girdi. “Foaly. Kapılar.”

Bilgisayar sessiz kaldı.

Foaly bir kez de sözlü denedi. “Foaly. Bir iki bir geçersiz. Kapılar.”

Çıt bile yoktu. Kapana kısılmıştı. Kendi güvenlik sistemin içinde tutsaktı. Pencereler bile, Harekât odasından dış ar iyi görmesini engelleyecek biçimde karartılmıştı. Ne içeri girilebiliyordu, ne de dışarı çıkılabiliyordu. Hiçbir şey çalışmıyordu.

Şey, aslında bunu söylemek pek doğru olmazdı. Her şey çalışıyordu ama Foaly’nin değerli bilgisayarı dokunuşuna yanıt vermiyordu. Ve Foaly, merkezi işlem birimine erişim olmadan, odadan çıkmanın hiçbir yolu olmadığını çok iyi biliyordu.

Foaly başındaki alüminyum şapkayı fırlatıp ezerek bir top haline getirdi.

“Bana gerçekten çok yararın dokundu!” dedi onu çöpleri geri dönüştüren kutuya atarak. Geri dönüştürücü nesnenin kimyasal bileşenlerini çözümleyip onu uygun bir depoya yönlendirecekti.

Birden duvardaki plazma ekran açıldı. Ekranda Opal Koboi’nin kocaman yüzü belirdi. Dudaklarında Foaly’nin şimdiye kadar görmediği kadar kocaman bir gülümseme vardı. “Selam, Foaly. Uzun zamandır görüşemiyorduk. “ Foaly karşılık verdi ama onunki kadar kocaman bir gülümseme ile değil. “Opal. Seni görmek ne güzel. Annenler nasıl?” Herkes, Opal’in babasını nasıl iflas ettirdiğini biliyordu. Bu, iş çevresindeki bir efsaneydi.

“Çok iyi, teşekkürler. Cumulus House harika bir akıl hastanesi.”

Foaly içten davranmaya karar verdi. Bu sıkça kullandığı bir yöntem değildi. Ama bu kez denemekte yarar vardı.

“Opal. Tanrı aşkına, yaptığını bir düşün. Cudgeon bir deli. İstediğini elde ettikten sonra, seni bir saniye içinde harcar!”

Pixie kusursuz manikürlü parmağını salladı. “Yo, Foaly, yanılıyorsun. Briar’ın bana ihtiyacı var. Gerçekten var. Ben ve altınım olmadan, o bir hiç.”

Foaly, Opal’in gözlerinin içine baktı. Pixie söylediklerine gerçekten inanıyordu. Böylesine zeki biri nasıl böylesine aldatılabilirdi?

“Tüm bunların ne demek olduğunu biliyorum, Opal.”

“Oh, öyle mi?”

“Evet. Üniversitedeyken bilim madalyasını ben kazandığım için bana hâlâ kızgınsın.”

Koboi bir saniye süreyle soğukkanlılığını kaybetti ve yüz hatları, o kadar da kusursuzmuş gibi görünmedi.

“Bu madalya benimdi, seni kalın kafalı at. Benim kanat tasarımım, senin gülünç iris-kamerandan kat kat üstündü. Erkek olduğun için kazandın. Tek nedeni bu.” Foaly kendinden hoşnutça sırıttı. Her şeyin aleyhine olmasına karşın, kendi istediği sürece, yeraltındaki en can sıkıcı yaratık olma yeteneğini kaybetmemişti.

“Peki, ne istiyorsun, Opal? Yoksa, yalnızca okul günlerini anmak için mi aradın?”

Opal kristal bardağından büyük bir yudum aldı. “Yalnızca her şeyi izlediğimi bildirmek için aradım, Foaly. Bu yüzden hiçbir şey yapmayı deneme. Ayrıca sana, şehir merkezindeki güvenlik kameralarının görüntülerini izletmek istedim. Bu arada, izleyeceklerin canlı yayın. Briar şu an Konsey’le birlikte ve olanlardan seni suçluyor. İyi seyirler.

Opal’in yüzü kayboldu ve yerini, Haven şehir merkezinin yüksek açıdan çekilmiş bir görüntüsü aldı. Burası, Kazma’nın Patates Marketinin dışındaki turistik bir bölgeydi. Bu bölge genellikle çeşmenin önünde birbirlerinin fotoğrafını çeken Atlantisli çiftlerle dolup taşardı. Ama bugün durum farklıydı, çünkü meydan bir savaş alanına benziyordu. B’wa Keli, LEP’e savaş âçmıştı ve gözüktüğü kadarıyla bu tek yönlü bir savaştı. Goblinler Yumuşakburun silahlarıyla ateş ediyorlardı ama polis onlara ateş etmiyordu. Tek yaptıkları bulabildikleri her türlü siperin arkasına gizlenmekti. Tam anlamıyla çaresizdiler.

Foaly’nin ağzı bir karış açık kaldı. Bu bir felaketti. Ve tüm bu olanlardan kendisi sorumlu tutuluyordu. Tabii ki günah keçileri

masumiyetlerini savunamasınlar diye, asla canlı bırakılmazdı. Holly’ye bir mesaj göndermesi gerekiyordu, hem de hemen, yoksa hepsi ölü birer peri olacaklardı.

BÖLÜM X: BELA VE ÇATIŞMA

HAVEN ŞEHİR MERKEZİ

KAZMA'NIN Patates Marketi, en mutlu gününüzde bile gitmek isteyeceğiniz yerlerden biri değildi. Kızarmış patatesler yağ içindeydi, et bir garipti ve dondurmaların içinde kıkırdağa benzer pıhtılar vardı. Yine de burası inanılmaz iş yapardı, özellikle de gündönümlerinde.

Tam şu anda, Yüzbaşı Bela Kelp dışarıda lazerlerden kaçmak yerine, bu hazır yiyecek dükkânının içinde oturup lastiği andıran hamburgerlerden birini yiyor olmayı yeğlerdi. Yani neredeyse.

Root ortadan kaldırıldıktan sonra komutanlık Yüzbaşı Kelp'e yüklenmişti. Genelde böylesi bir sorumluluk ona büyük zevk verirdi. Ama genelde ulaşım ve silahlarından yararlanma olanağı olurdu. Neyse ki iletişimlerine bir şey olmamıştı.

Bela ve devriyesi B'wa Kell'in tehlikeli bölgelerini gözden geçirdikleri sırada, yüz kişilik bir sürüngen sürüsü tarafından tartaklanmışlardı. Goblinler çatılara mevzilenip LEP birliğini Yumuşakburun lazerlerle ateş toplarının havada uçuştukları, ölümcül bir ateş hattının tam ortasında yakalamışlardı. B'wa Keli için bu oldukça karmaşık bir düşünce tarzıydı. Sıradan bir goblin aynı anda hem kaşınıp hem de yere tükürebilmeyi başarı sayardı. Emirlerini bir başkasından alıyor olmalıydılar.

Bela'yla yeni yetme onbaşılarından biri fotoğraf kulübesinin arkasında saklandıkları yerde yakalanmışlardı. Geriye kalan adamları Kazma'nın Marketine sığınmayı başarmışlardı.

Şu an için goblinleri taserler ve vızıltı değnekleriyle uzaklaştırabiliyorlardı. Taserlerin on metrelik menzilleri vardı, vızıltı değnekleri ise, yalnızca yakın mesafeler içindi. Her ikisi de elektrikli akülerle çalışıyorlardı ve er geç boşalacaklardı. Daha sonra ellerinde ve avuçlarında hiçbir şey kalmayacaktı. B'wa Keli, LEP'in savaş miğferleriyle donanmış olduğu için görünmez olmak gibi bir şansları da yoktu. Tabii ki

bunlar eski model miğferlerdi ama yine de kalkan-savar filtreleriyle uyumluydular.

Bir ateş topu kulübenin üzerinden uçup ayaklarının altındaki asfaltı eritti. Goblinler ne yaptıklarının farkındaydılar. Yani hemen hemen. Kulübeyi havaya uçurmak yerine, üzerinden füzeler uçuruyorlardı. Artık zaman kalmamıştı.

Bela mikrofonuna hafifçe vurdu. “Kelp’ten merkeze. Silahlarla ilgili bir gelişme var mı?”

Hiçbir şey yok, Yüzbaşı,” diye cevap geldi. “Parmakları dışında hiç bir silahları olmayan bir sürü adam. Eski elektrikli silahları şarj etmeye çalışıyoruz ama bu da en az sekiz saatimizi alır. Recon da birkaç tane tam takım zırhlı elbise var. Onları hemen size gönderiyorum. Beş dakika sürer. En fazla.”

“D’Arvit!” diye küfretti yüzbaşı. Yerlerini değiştirmek zorunda kalacaklardı. Kulübe her an yıkılabilirdi. Onlarsa bir goblin ateşinin ortasındaki ördekler gibi kalakalacaklardı. Yanı başında duran onbaşı korkudan titriyordu.

“Tanrı aşkına,” diye tersledi onu Bela. “Toparla kendini.”

“Kes sesini, Bela,” diye sertçe karşılık verdi kardeşi Grub, titrek dudaklarının arasından. “Beni koruman gerekiyordu. Annemiz öyle söyledi.

Bela tehditkârca parmağını salladı. “Görev sırasında, adım Yüzbaşı Kelp’tir, Onbaşı. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni koruyorum.”

“Ah, beni böyle mi koruyorsun?” diye sızlandı Grub, somurtarak.

Bela küçük kardeşinin mi, yoksa goblinlerin mi onu daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordu.

“Pekala, Grub. Bu kulübe fazla uzun süre dayanamayacak. Markete girmek için şansımızı denememiz gerek.

Anlaşıldı mı?”

Grub’ın titrek dudağı birden bire güçlendi. “Hiç şansın yok. Ben yerimden kıpırdamıyorum. Beni zorlayamazsın. Hayatımın sonuna kadar burada kalsam bile umurumda değil.”

Bela siperliğini havaya kaldırdı. “Beni dinle. Dinle, tamam mı? Hayatının sonu, otuz saniye içinde gelecek. Gitmemiz gerek.”

“Ama ya goblinler, Bela.”

Yüzbaşı Kelp kardeşini omuzlarından yakaladı.. “Sen goblinler konusunda endişelenme. Sen yalnızca yavaşlarsan, kıçınla tekmemin

yakınlığı konusunda endişelen.” Grub yüzünü buruşturdu. Bu konuda önceden deneyimliydi. “Bunun üstesinden geleceğiz, değil mi, abi?” Bela göz kırptı. “Tabii ki Yüzbaşı ben değil miyim?” Küçük kardeşi başıyla onayladı, dudakları gücünü kaybediyordu.

“Güzel. Şimdi burnunu kapıya dön ve ben söyleyince fırla. Anladın mı?”

Grub bir kez daha başıyla onayladı. Çenesi bir ağaçkakanın gagasından daha hızlı sallanıyordu.

“Pekala, Onbaşı. Hazır ol. Emrimle birlikte ...”

Bir ateş topu daha patladı. Bu kez daha yakma düşmüştü. Bela’nın lastik ayakkabılarından siyah bir duman yükseldi. Yüzbaşı burnunu duvarın kenarından dışarı uzattı. Bir lazer ışını az daha burnuna üçüncü bir delik açacaktı. Katlı, çelik bir tabela, atılan on iki merminin hızıyla köşede dönerek, dans etmeye başladı. Tabelanın üzerinde Foto Finiş yazıyordu. Daha doğrusu Fot Finiş. “O” harfi patlamanın hızıyla uçmuştu. Lazere dayanıklı değildi anlaşılan. Ama yine de işe yarayabilirdi.

Bela yerinde dönen tabelayı alıp bir çeşit zırh gibi omuzlarına koydu. LEP giysileri neutrino bombalarını, hatta ses dalgalarını geçirmeyen mikro-liflerle astarlanmıştı ama Yumuş akburunlar yeraltında uzun yıllardan beri kullanılmadıkları için bu giysiler onlara dayanıklı olarak tasarlanmamıştı. Tek bir mermi bile LEP formasını kağıt gibi yırtardı.

Bela kardeşini arkadan dürttü. “Hazır mısın?”

Grub başını sallamış olabilirdi, ya da tüm bedeni titrediği için ona öyle gelmiş olabilirdi.

Bela bacaklarını altına kıvırıp boyundan geçme tabelayı üstüne yerleştirdi. Birkaç atışa dayanırdı. Ondan sonra, Grub’ı korumak için kendi bedenini kullanacaktı.

Bir ateş topu daha attılar. Doğrudan onlarla Marketin arasına. Bir saniye sonra alev asfaltın içinde bir delik açacaktı. Şimdi gitmeleri gerekiyordu. Ateşin içinden geçmeliydiler.

“Miğferini tak.”

“Neden.”

“Tak onu, Onbaşı.”

Grub denileni yaptı. Bir ağabeyle tartışabilirdi ama emreden bir üstüyle değil.

Bela bir elini Grub’ın sırtına koyup sertçe itti. “Fırla, fırla, fırla!”

Bembeyaz alevin içine daldılar. Bela sıcaktan etkilenen giysisinin içindeki liflerin çatırdadıklarını duydu. Kaynar katran, çizmelerine yapışıp lastik tabanlarını eritiyordu.

Sonra ikisi birlikte kapıya doğru tökezleyerek ilerlediler. Bela siperliğinin üzerindeki isleri temizledi. Adamları koruyucu siperlerin arkasında, birbirlerine sokulmuş bekliyorlardı. İki sıhhiye büyücüsü eldivenlerini çıkartmış, onları içeri çekmeye hazırlanıyordu.

On metre kalmıştı.

Koşarak gidiyorlardı.

Goblinler atışı sürdürüyordu. Çığ gibi yağan kurşun yağmuru, Marketin ön kapısından geriye kalanları toz haline getiriyordu. Bela’nın miğferine bir kurşun isabet edince, başı öne doğru sallanmaya başladı. Yine kurşunlandı. Bu kez daha aşağıdan. Kürek kemiklerinin arasından sıkı bir darbe almıştı. Tabela hâlâ dayanıyordu.

Yüzbaşı çarpışmanın etkisiyle bir uçurtma gibi havalandı ve hızla kardeşine çarpıp onları büyük bölümü yok olmuş ikili kapılara kadar sürükledi. Bir anda toplu gösteri kalkanlarından oluşan bir duvar tarafından içeri çekildiler.

“Grub,” diye soludu Yüzbaşı Kelp, acı, gürültü ve isin arasından. “O iyi mi?”

“İyi,” diye yanıt verdi kıdemli sıhhiye büyücüsü, Bela’yı karın üstü yuvarlayarak. “Öte yandan yarın sabah sizin sırtınızda, çok sayıda morluklar olacak.”

Yüzbaşı Kelp büyücüyü eliyle itti. “Kumandadan haber var mı?”

Büyücü başını olumsuzca salladı. “Hiç haber yok. Root, görev sırasında kayboldu ve Cudgeon yeniden kumandan olarak atandı. Daha da kötüsü, şimdi tüm bunların, Foaly’nin suçu olduğunu söylüyorlar.”

Bela’nın beti benzi attı. Nedeni, sırtındaki ağrı değildi. “Foaly mi? Bu doğru olamaz.”

Bela düş kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. Foaly ile kumandan. Başka çaresi yoktu, bunu yapması gerekecekti. Bu onun en büyük kâbusuydu.

Yüzbaşı Kelp tek dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Başlarının üzerinde Yumuşakburunlar vızıldıyordu. Her yeri istilâ etmeleri an meselesiydi. Bu işin halledilmesi gerekiyordu.

Bela derin bir soluk aldı. “Pekala, millet. Dinleyin. Polis Plaza’ya çekiliyoruz.”

Birlikler donakaldı. Grub bile bir hıçkırığın arasında kaldı. Çekilmek mi?

“Beni duydunuz!” diye hırladı Bela. “Geri çekiliyoruz. Silahlar olmadan yolları tutamayız. Şimdi kıpırdayın.”

Kaybetmeye alışkın olmayan LEP, ayaklarını sürüyerek servis kapısına yöneldi. Buna ister geri çekilme deyin, ister askeri manevra yine de kaçış sayılırdı. Böylesi bir emrin Bela Kelp’in ağzından çıkacağına kim inanırdı ki?

KUZEY KUTBU MEKİK İSTASYONU

Artemis ve birlikte yolculuk ettiği dostları mekik istasyonuna sığındılar. Holly yolculuğun bu bölümünü Kâhya’nın omzunda tamamladı. Birkaç dakika boyunca bağırarak direndi, ta ki yarbay ona susmasını emredene kadar.

“Az öce çok önemli bir büyü ameliyatı geçirdin,” diye belirtti. “Bu yüzden sessiz ol ve alıştırmalarını yap.” Liflerinin gerektiği gibi kaynaması için Holly'nin bir saat boyunca, parmaklarını sürekli kıpırdatması gerekiyordu. Özellikle de silah kullanacağı için işaret parmağını sonradan kullanmak istediği biçimde hareket ettirebilmesi büyük önem taşıyordu. Issız yolcu salonunda kor gibi yanan bir küpün çevresinde toplandılar.

“Suyu olan var mı?” diye sordu Holly. “Bu tedaviden sonra, kurudum sanki.”

Root göz kırptı, bu çok sık yapmadığı bir şeydi. “İşte arazide öğrendiğim küçük bir numara.” Kemerindeki şarjörden, yassı bir mermi çıkarttı. Plastikten yapılmış ve içi berrak bir sıvıyla doluymuş gibi görünüyordu.

“Bundan, pek fazla içecek bir şey çıkmaz,” diye belirtti Kâhya.

“Tahmin ettiğinden fazlası çıkar. Bu bir Hydrosion mermisi: küçük bir yangın söndürücüsü. Su ufacık bir alana sıkıştırılmış. Onu alevlerin tam ortasına ateşlersen, patlamanın etkisi kompresörü tersine çevirir ve alevlerin üzerine yarım litre basınçlı su püskürtür. Yüz litre dökme sudan daha etkili. Onlara Fışkırtı deriz.” “Çok yararlı,” dedi Artemis, sertçe. “Tabii ki silahlarınızı kullanabilseydiniz. eğer.”

Onlara ihtiyacım yok, dedi Root, büyük bir bıçak çekerek. “Elle de çalıştırılabiliyor.”

Merminin yassı ucunu matarasının ağzına doğrultup kapağını çıkarttı. Mataranın içine sıvı fışkırdı.

“İşte, Yüzbaşı. Asla, kimsenin memurlarımla ilgilenmediğimi söylemesine izin verme.”

“Akıllıca,” diye itiraf etti Artemis.

“Ye en güzeli,” dedi kumandan, boşalan Fışkırtıyı cebine sokarak. “Yeniden kullanılabilir olmaları. Tek yapmam gereken, onu bir kar kümesinin içine gömmek, gerisini kompresör hallediyor, üstelik malzemeleri boş yere harcıyorum diye, Foaly ile tartışmak zorunda da kalmıyorum.”

Holly mataradan uzun bir yudum aldı ve kısa süre içinde yanaklarına yeniden renk geldi.

“Demek, B’wa Kell vurucu timi tarafından pusuya düşürüldük,” diye yüksek sesle düşündü. “Bu ne anlama geliyor?”

“Dışarı bilgi sızdıran biri olduğu anlamına geliyor,” dedi Artemis, ellerini küpün sıcaklığına doğru tutarak. “Bu görevin çok gizli tutulduğunu sanıyordum. Hani Konseyinizin bile bundan haberi yoktu. Burada tek bulunmayan kişi, şu sentor.”

Holly yerinden sıçradı. “Foaly mi? Olamaz.

Artemis avuçlarını havaya kaldırdı. “Bana mantıklı geldi. Hepsi bu.”

“Bunlar çok iyi de” diye sözünü kesti kumandan, “hepsi yalnızca birer varsayım. Durum değerlendirmesi yapmamız gerek. Elimizde ne var ve tam olarak ne biliyoruz.

Kâhya başını salladı. Kumandan içini okuyordu sanki. Onda tam bir asker kafası vardı.

Root kendi sorusunu yanıtladı. “Hâlâ bir mekiğimiz var, içinde izleme aygıtı yoksa tabii. Erzakla dolu bir ambar da var. Çoğunlukla Atlantis yiyecekleriyle dolu. Böylelikle balık ve kalamar yemeye alışırız.”

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Artemis yönetimi ele aldı. “Goblinlerin, LEP’ten biriyle haberleştiğini biliyoruz. LEP’in başı, Yarbay Root’u ortadan kaldırmaya çalışıyorlarsa, kuşkusuz cesedin peşine düşmüşlerdir. Başarmak için tek şansları, iki harekâtı bir arada yürütmek.”

Holly dudağını kemirdi. “Yani bu demek oluyor ki...” “Bu demek oluyor ki yeraltında bir çeşit ayaklanma baş göstermiş olabilir.”

“B’wa Kell, LEP’e karşı mı, yani?” diye dalga geçti Holly. “Hiç sorun değil.”

“Genel olarak, bu doğru olabilir,” diye onayladı Artemis. “Ama silahlarınız çalışmıyorsa...”

“Onlarınki de çalışmıyor dur,” diye tamamladı Root, “kuramsal olarak.”

Artemis kordan küpe yaklaştı. “En kötü senaryo şu olabilir: B’wa Kell, Haven’ı ele geçirdi ve Konsey üyeleri ya öldürüldü ya da tutsak edildiler. Açık konuşmak gerekirse, durum kötü görünüyor.”

İki peri de yanıt vermedi. Kötü demek yeterli değildi. Felaket demek, daha uygun düşerdi.

Artemis’in bile cesareti kırılmıştı. Bunlardan hiçbiri, babasını kurtarmaya yardımcı olmuyordu.

“Bir süre burada kalmayı öneriyorum, yanımıza biraz erzak alıp hava kararınca Murmansk’a doğru yola çıkalım. Kâhya bu Vassikin denen adamın dairesini arayabilir. Belki bu kez şansımız yaver gider de babamı orada buluruz. Silahsız olmamızın, bizim için oldukça elverişsiz olduğunun farkındayım ama sürprizler hâlâ bizden yana.”

Uzun bir süre boyunca hiç kimse konuşmadı. Rahatsız edici bir sessizlik' hüküm sürüyordu. Herkes ne söylenmesi gerektiğini biliyordu ama hiç kimse söylemek istemiyordu.

“Artemis,” dedi en sonunda Kâhya, elini çocuğun omzuna koyarak. “Mafya’ya karşı koyacak güçte değiliz. Elimizde hiçbir ateşli silah yok ve dostlarımızın yeraltına dönmeleri gerekiyor, bu yüzden büyümüz de yok. Şu an oraya girersek, bir daha asla çıkamayız. Hiçbirimiz.

Artemis gözlerini kor küpün merkezine dikti. Ama babam, o kadar yakında ki Kâhya. Şu an vazgeçemem.

Holly elinde olmadan, bu vazgeçmeme isteğinden etkilenmişti. Her şeye rağmen, bu kez, Artemis in kimseyi kendi çıkarı için kullanmaya çalışmadığından emindi. O yalnızca babasını özlemiş bir çocuktu. Belki de Holly’nin savunma mekanizması çökmüştü, Artemis için üzülüyordu.

“Vazgeçmiyoruz, Artemis,” dedi Holly, alçak sesle. “Yeniden toplanacağız. Arada bir fark var. Geri döneceğiz. Unutma, şafaktan önce hep alacakaranlık olur.”

Artemis Holly’ye baktı. “Ne şafağı? Kuzey kutbundayız, hatırlasana.”

HAREKÂT ODASI

Foaly kendine kızıyordu. Sistemlerine girdiği bunca güvenlik kodundan sonra, Opal Koboi oraya gezmeye gelmiş ve tüm bilgisayar ağını ele geçirmişti. Ve dahası, yaptığı bu işin karşılığını LEP ödemişti.

Foaly, Opal'in cesaretine hayran kalmıştı. Bu dahice basitlikte bir plandı. Performans artırım kontratı için başvurup en düşük fiyatı ver. LEP'ten sana her yere giriş izni sağlayan bir çip vermesini iste, sonra da tüm yerel sisteme casus kameralar döşe. Gözetleme donanımını bile, LEP'e fatura etmişti.

Foaly, denemek için birkaç düğmeye bastı. Yanıt gelmedi. Yanıt gelmesini, beklemiyordu ya, neyse. Hiç kuşkusuz, Opal Koboi en ufak optik lifin içine kadar, her yere izleme aygıtları yerleştirmişti. Belki de şu an bile onu izliyordu. Foaly onu, bir Koboi Hoverboy™'a kurulmuş plazma ekranının karşısında kıkırdarken hayal edebiliyordu. En güçlü rakibinin mahvoluşunu büyük bir zevkle izliyor olmalıydı.

Sentor hırladı. Opal onu bir kez hazırlıksız yakalamış olabilirdi ama bu bir daha olmayacaktı. Sırf Opal Koboi eğlensin diye, kontrolünü kaybetmeyecekti... Ama kaybedebilirdi, belki de.

Foaly başının ellerinin arasına götürdü ve yenilmiş bir peri görüntüsü sergileyip abartılı hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Parmaklarının arasından gizlice çevresine bakıyordu... Bir mini kamera olsam, nereye gizlenirdim, acaba? Tarayıcının denetlemeyeceği bir yere. Foaly dinleme aygıtı tarayıcısına bir göz attı, çatıya bağlı, küçük ama karmaşık görünümlü bir kablo ve çip yığınıydı. Tarayıcının gözden geçirmediği tek yer, süpürücünün içiydi, yani kendisi..."

Ona her ne yarar sağlayacaksa, Opal'in izleme noktasını keşfetmişti. Kamera, tarayıcının içinde gizliyse, ünitenin titanyum çerçevesinin hemen altında küçük bir kör nokta olması gerekirdi, yine de pixie önemli olan her şeyi izleyebilirdi. Foaly'nin bilgisayarları hâlâ çalışmıyordu ve kendisi de Harekât odasının içinde kilitliydi.

Odayı gözleriyle taramaya başladı. Koboi'nin performans artırımından bu yana, buraya ne gelmişti? Etkilenmemiş bir donatım olmalıydı...

Ama çöp dışında bir şey yoktu. Bir rulo optik lifli kablo. Birkaç iletken mandal ve birkaç alet. İşe yarar bir şey yoktu. Sonra, bir bilgisayar ekranının arkasında, bir ışığın parladığım fark etti. Yeşil bir ışığın.

Foaly'nin kalp atışları hızlandı. Işığın nereden geldiğini hemen anlamıştı. Artemis Fowl'un dizüstü bilgisayarı. Modemi ve elektronik postasıyla kullanıma hazırdı. Foaly sakin olmaya çalıştı. Opal Koboi bu bilgisayara bir dinleme aygıtı yerleştirmiş olamazdı. Alet buraya geleli birkaç saat olmuştu. Henüz parçalan bile sökülmemişti.

Foaly araç gereç kutusuna doğru dört nala koştu ve öfkelenmiş gibi yapıp onu plazma fayansların üzerine düşürdü. Bazı kablolar ve tellere takılmayı unuttuğu için kendine fazla kızmadı. Sahte sinir krizinin bir sonraki adımında, çalışma masasının üzerinde çırpınmak vardı. Tabii ki tam olarak Holly'nin dizüstü bilgisayarını bıraktığı noktada çırpınması gerekiyordu. Foaly rasgele bir tekme savurarak, bilgisayarı, tarayıcının kör noktasının olması gereken yere doğru sürükledi. Sonra kendini yere atıp bağırıp çağırarak tepinmeye başladı. Opal mini kameradan yalnızca çırpınıp duran bacaklarını görüyor olmalıydı.

Buraya kadar, her şey yolundaydı. Foaly dizüstü bilgisayarın kapağını açıp hızla hoparlörleri kapattı. İnsanlar bilgisayarlarının en olmadık zamanlarda ötmeleri konusunda ısrarcıydılar. Klavyeyi kullanmak için bir elini serbest bıraktı, kısa süre sonra, e-postasına girmişti.

Ama bir sorun vardı. Telsiz İnternet bağlantısı diye bir şey olduğu doğruydu ama Dünya'nın merkezinden bağlantı kurmak bambaşka bir şeydi. Foaly başını kıvırdığı kolunun içine yerleştirerek, optik bir lif ucunu bir teleskopun çıkışma bağladı. Teleskoplar Amerikan iletişim uydularının içinde saklı duran, gizli iz sürücülerdi. Artık bir anteni vardı. Çamur Çocuğun hattının açık olması için dua etti.

KOBOİ LABORATUARLARI

Opal Koboi hiç bu kadar eğlenmemiş ti. Yeraltı gerçekten de onun oyuncağıydı. Koboi, Hoverboy'unun içinde mutlu bir kedi gibi gerinip büyük bir zevkle plazma ekranlardaki kargaşayı izledi. LEP'in hiç şansı yoktu. B'wa Kell'in Polis Plaza'ya girmesi artık an meselesiydi, sonra şehir onların olacaktı. Sırada Atlantis vardı, sonra da insanların dünyası.

Opal ekranlar arasında gidip geliyor, her ayrıntıyı zihnine kazıyordu. Şehirde silahlı ve kana susamış goblinler karanlığın her noktasından yağıyorlardı adeta. Yumuşakburunlardan çıkan kurşunlar tarihi yapıları kırıp döküyordu. Sıradan periler kendilerini evlerine kilitlemiş, yağmacı

çetelerin kendilerine bulaşmamaları için dua ediyorlardı. İşyerleri yağma edilip yakılıyordu. Opal fazla yangın çıkmamasını ümit etti. Bir savaş bölgesinin kraliçesi olmak istemiyordu.

Ana görüntünün içinde bir iletişim ekranı açıldı. Güvenli hatlarında Cudgeon vardı. Ve gerçekten mutlu görünüyordu. Gözlerinde intikamın soğuk sevinci vardı.

“Briar,” dedi Opal, tiz bir sesle. “Bu harika. Keşke sen de burada olup izleyebilseydin.”

“Çok yakında. Şu an askerlerimin yanında olmam gerek. Ne de olsa, Foaly’nin ihanetini ortaya çıkarttığım için Konsey beni yeniden kumandanlığa getirdi. Tutsağımız nasıl?”

Opal, Foaly’nin ekranına baktı. “Açıkçası, düş kırıklığına uğratıcı. Gizli bir plan yapmasını beklerdim. En azından, bir kaçma girişiminde bulunmasını. Ama tek yaptığı kendi kendine üzülüp, çığlık çığlığa tepinmek.

Cudgeon’ın ağzı kulaklarına vardı. “Umarım intihar etmeyi düşünüyordur. Aslında, bundan eminim.” Sonra, yeni terfi etmiş kumandan yine iş konuşmaya başladı. “LEP’ten ne haber? Beklenmedik bir beyin dalgası var mı?

Hayır. Tam tahmin ettiğin gibi. Kabuklarına çekilmiş, kaplumbağalar gibi, Polis Plaza’da gizleniyorlar. Yerel bağlantıları keseyim mi?”

Cudgeon başını salladı. “Hayır. Her hareketlerini, sözüm ona güvenli kanallarından yayınlıyorlar. Hatları açık tut. Ne olur, ne olmaz.”

Opal Koboi ekrana daha da yaklaştı. “Bir daha anlat, Briar. Bana gelecekten söz et.”

Bir an için Cudgeon’ın yüzünde kızgınlık belirdi. Oysa bugün, her günün aksine keyfini uzun süreli gizleyemiyordu.

“Bu sabotajın, kendini kilitlediği Harekât odasından, Foaly tarafından yönetildiği, Konseye anlatıldı. Şimdi senin bir mucize yaratıp Foaly’nin programını yeniden yetkilendirmen ve Polis Plaza’daki DNA toplarının denetimini yeniden LEP’e vermen gerek. Ben bu direnişin kahramanı olacağım, sen de benim prensesim. Bundan sonraki beş yüz yıl boyunca, tüm askeri kontratlar Koboi Laboratuarlarına verilecek.”

Opal’in soluğu boğazına düğümlendi. “Ya sonra?” “Sonra, Dünya’yı bu can sıkıcı Çamur Adamların elinden kurtaracağız. İşte gelecek bu, tatlım.”

KUZEY KUTBU MEKİK İSTASYONU

Artemis'in telefonu çaldı. Bu onun bile asla tahmin edemeyeceği bir şeydi. Dişleriyle eldivenlerinden birini çıkarıp, cep telefonunu Velcro kılıfının içinden hızla çekti.

"Yazılı mesaj," dedi telefonun menülerini karıştırarak. "Kâhya dışında, hiç kimse bu numarayı bilmez."

Holly kollarını kavuşturdu. "Anlaşılan, biri daha biliyor."

Artemis onu duymazdan geldi. "Foaly olmalı. Aylardır telsiz bağlantılarımı izliyordu. Şu an ya bilgisayarımı kullanıyor ya da platformlarımızı birleştirmenin bir yolunu buldu."

"Anlıyorum," dedi Kâhya ile Root, bir ağızdan.

Holly tüm bu meslek argosundan etkilenmemişti. "Peki ne diyor?"

Artemis küçük ekrana hafifçe vurdu. Kendin bak.

Yüzbaşı Short cep telefonunu alıp mesajı yüksek sesle okudu. Her satırda yüzü biraz daha ekşiyordu...

KMND ROOT. AŞAĞIDA PRBLM VAR. GOBLNLER HAVN'I İSTİLA ETTİLER. PLİS PLAZA KUŞATILDI. CDGEON + OPL KBOİ İŞİN ARKASINDALAR. SİLH YA DA İLETŞM YOK. DNA TOPLARI KBOİ KNTRLÜNDE. HRKT ODSINDA TUTSAĞIM. KNSEY BNM SÇLU OLDUĞUMU DŞNYOR.. HYATTAYSNIZ LTF YRDM EDİN. DĞLSENİZ YNLŞ NMR.

Holly yutkundu, birden bire boğazı kurumuştu. "Bu iyi değil."

Kumandan ayağa fırlayıp mesajı bir kez de kendisi okumak için telefonu Holly'nin elinden kaptı.

"Hayır," diye bildirdi, bir süre sonra. "Kesinlikle olamaz! Cudgeon! Bunca zaman hep Cudgeon'dı. Nasıl oldu da anlayamadım? Foaly'ye bir mesaj gönderebilir miyiz?

Artemis düşündü. "Hayır, burada şebeke yok. Mesajı almamıza bile şaşırdım."

"Bir şeyler ayarlayamaz mısın?"

"Elbette. Bana altı ay süre, özel bir donatım ve üç kilometre uzunluğunda çelik bir çıta verin yeter."

Holly burnundan soludu. "Sen de ne büyük bir suç dehasıymışsın."

Kâhya elini nazikçe Holly'nin omzuna koydu. "Şşşıt," diye fısıldadı. "Artemis düşünüyor."

Artemis gözlerini kor küpün sıvı plazma merkezine dikti. “İki seçeneğimiz var,” diye söze başladı, bir süre sonra. Kimse sözünü kesmedi, Holly bile. Ne de olsa, duran zamandan kaçmanın yolunu bulan da Artemis Fowl olmuştu.

“İnsanlardan yardım alabiliriz. Kâhya’nın güvenilmez tanıdıklarından birkaçı yardım etmeye ikna edilebilir, tabii ki para karşılığında.”

Root başını salladı. “Olmaz.”

“Sonradan, bellekleri silinebilir.”

“Bazen siliciler işe yaramaz. En son istediğimiz şey, hafızalarında bir şeyler kalmış, paralı askerler. İkinci seçenek ne?” “Koboi Laboratuarlarını basıp silahların denetimini yeniden LEP’e veririz.”

Kumandan gürültülü bir kahkaha attı. “Koboi Laboratuarlarını basmak mı? Ciddi misin? Tüm binalar, kayaların üzerine inşa edilmiş. Hiç pencere yok, .kurşun ve DNA şok toplarını geçirmez duvarları var. Elemanlardan biri izinsiz girmeye çalışacak olursa, daha yüz metre uzaktayken, sivri kulaklarının arasından vurulur.”

Kâhya ıslık çaldı. “Bir mühendislik şirketi için fazlasıyla yüklü bir donanım.”

“Biliyorum,” diye iç geçirdi Root. “Koboi Laboratuarlarının özel izinleri vardı. Ben kendim imzalamıştım.

Kâhya bir süre düşündü. “Bu yapılamaz,” dedi en sonunda. “Binanın ayrıntılı planı olmadan asla.”

“D’Arvit,” diye küfretti yarbay. “Bunu söyleyebileceğim asla aklıma gelmezdi ama bu iş için uygun olan yalnızca bir peri vardı...”

Holly başıyla onayladı. “Mulch Diggums.”

“Diggums mı?”

“Bir cüce. Suç dosyası kabarık biri. Koboi Laboratuarlarına girip canlı kalmayı başaran tek peri. Ne yazık ki onu geçen yıl malikânenden kaçmaya çalışırken onu kaybettik.”

“Onu hatırlıyorum,” dedi Kâhya. “Neredeyse başımı uçuracaktı. Kaypak bir tipti.”

Root hafifçe güldü. “Zavallıyı sekiz kez tutuklamıştım. Sonuncusu, Koboi Laboratuarları işi sırasındaydı.

Hatırlıyorum da Mulch ve kuzeni kendilerini müteahhit diye tanıtmışlardı. Koruma altındaki tesislerin planını çalmak için iyi bir yöntem. Koboi kontratını almayı başardılar. Mulch kendine açık bir kapı bıraktı.

Tam Diggums'a göre bir şey, önce gezegenin altındaki en iyi korunan tesise zorla girmeyi başarıyor, sonra da bir simya fıçısını adamlarımdan birine satmaya çalışıyor."

Artemis dikleşti. "Simya mı? Simya fıçılarınız mı var."

"Boş yere ağzın sulanmasın, Çamur Adam. Deneysel amaçlı bir şey. Kitabın dediğine göre, eski büyücülerin kurşunu altına dönüştürmek gibi bir yetenekleri varmış ama sonra bu sır kaybolmuş. Opal Koboi bile bunu henüz başaramadı."

"Ah," dedi Artemis, düş kırıklığı içinde.

"İster inan, ister inanma ama bu suçluyu özledim. İnsanları öyle bir aşağılama tarzı vardı ki..." Root gökyüzüne baktı. "Acaba şu an cennetten, bizi izliyor mudur?" "Öyle de denebilir," dedi Holly, suçluluk duyarcasına. "İşin aslı, Kumandan, Mulch Diggums şu an Los Angeles'da."

BÖLÜM XI: MULCH, SEN NELERE KADİRSİN?

LOS ANGELES, A.B.D.

MULCH Diggums, şu anda Oskar ödüllü bir artistin evinin önündeydi. Tabii ki artist onun orada olduğundan habersizdi. Ye doğal olarak, bu işin sonu pek iyi görünmüyordu. Hırsız her zaman hırsızdı.

Mulch bu işi para için yapmıyordu. Artemis Fowl işinde çok para kazanmıştı. Hem de Beverly Hills’te kendine bir çatı katı kiralayacak kadar çok. Dairesini Pioneer marka bir müzik sistemi, binlerce DVD ve ömrünün sonuna kadar yetecek kadar biftekle doldurmuştu. Artık on yıl dinlenip yorgunluk atma zamanıydı.

Ama yaşam böyle değildir. Kıvrılıp bir köşede sessizce oturmanıza izin vermez. Yüzyılların alışkanlığı bir çırpıda geçmez. James Bond film serisinin ortalarına geldiğinde, Mulch eski kötü günlerini özlediğini fark etti. Kısa süre sonra, çatı katının her şeyden elini ayağını çekmiş kiracısı, gece yarısı gezintilerine çıkmaya başladı. Bu gezintiler genellikle, başka insanların evlerinde son buldu.

İlk başta Mulch sadece evleri ziyaret edip Çamur Adamların gelişmiş güvenlik sistemlerini mahvetmenin zevkine vardı. Sonra gittiği yerlerden hatıralar almaya başladı. Ufak tefek şeyler -kristal bir kadeh, bir küllük ya da eğer açsa bir kedi. Ama kısa süre sonra, Mulch Diggums kötü şöhretini geri kazanmak için can atmaya başladı ve çaldığı eşyaların nitelikleri arttı. Altın külçeler, kaz yumurtası büyüklüğünde elmaslar ya da gerçekten açlıktan ölüyorsa eğer, pitbul cinsi köpekler.

Oskar olayı kazara başlamıştı. New York’taki hafta arası hırsızlıklardan birinde meraktan bir ödül çalmıştı. Bu en iyi orijinal senaryo ödülüydü. Ertesi sabah ülkedeki tüm gazetelere manşet olmuştu. Sanki yaldızlı bir heykelciği değil de tıbbi bir konvoyu çaldığını sanırdınız. Tabii ki Mulch, zevkten dört köşeydi. Yeni gece eğlencesini bulmuştu.

Sonraki iki hafta içinde Mulch en iyi film müziği ve en iyi özel efekt Akademi Ödüllerini aşırdı. Dedikodu gazeteleri çılgına döndü. Hatta ona, çok ünlü bir başka Oskar'ın anısına, Grouch adını bile takmışlardı. Mulch bunu okuduğunda zevkten ayak parmaklarını oynatmaya başladı. Cücelerin ayak parmaklarını oynatışları görülmeye değerdir. Ayak parmakları, el parmakları kadar kıvrak ve çift eklemlidir. Ve kokusundan ne kadar az söz edersek, o kadar iyi olur. Mulch'ın işi belli olmuştu. Tüm seti tamamlamalıydı.

Sonraki altı ay boyunca, Grouch, Amerika'yı boydan boya gezdi. Hatta en iyi yabancı film ödülünü ele geçirmek için İtalya'ya bile gitti. Onlar için tek bir düğmeye dokunarak karartılabilen, renkli camlı, özel bir dolap bile yaptırttı. Mulch Diggums kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Tabii ki gezegendeki tüm Oskar ödüllü sanatçılar güvenlik güçlerini üç kat arttırdılar. Mulch'ın istediği de buydu zaten. Plajdaki barakalardan birini soymanın hiçbir heyecan verici yanı yoktu. Halkın istediği yüksek kalite ve ileri teknolojiydi. Bu yüzden de Grouch onlara istediklerini veriyordu. Gazeteler onu yerlere göklere sığdıramıyorlardı. O bir kahraman olmuştu. Gündüzleri dışarı çıkmayı göze alamadığı zamanlarda, Mulch kendi kahramanlık senaryolarını kaleme almakla meşguldü.

Bu gece çok önemli bir geceydi. Son heykelciği çalacaktı: en iyi kadın oyuncu ödülünü. Üstelik bu herhangi bir yaşlı artistin ödülü değildi. Bu gecenin hedefi, Jamaikalı çekici sanatçı, Maggie V'ydi. Bir Jamaikalı güzel olan Precious tiplemesiyle bu yılki ödülün sahibi olmuştu. Maggie V herkesin önünde bir açıklamada bulunup Grouch dairesine girmeyi denerse, başına umduğundan çok daha kötü şeyler geleceğini söylemişti. Mulch böylesi bir meydan okumaya nasıl dayanabilirdi ki?

Binanın yerini saptamak kolay olmuştu; Sunset Bulvarının hemen sonunda, camdan ve demirden yapılmış on katlı bir binaydı. Hepsi hepsi Mulch'ın dairesinden güneye doğru bir gece yarısı gezintisiydi. Böylece, korkusuz cüce bulutlu bir gecede, araç gereçlerini toparlayıp hırsızlık yöntemi sayesinde tarih kitaplarına geçmeye hazırlandı.

Maggie V en üst katta oturuyordu. Merdivenlerden çıkmak söz konusu bile olamazdı, asansör ya da hava boşluğunu kullanacaktı. İş dışarıdan halledilmeliydi.

Mulch tırmanışa hazırlanmak için iki gün boyunca hiçbir şey içmemişti. Cücelerin gözenekleri yalnızca ter atmaya yaramaz, aynı zamanda nemi de

içlerine çekerler. Çöken bir mağaranın içinde kapana kısılıp ölmek üzere olduğunuz durumlarda bu çok işe yarar. Ağzınızla bir şey içemeseniz de cildinizin her santimetrekaresi, çevrenizi saran toprağın içindeki suyu emebilir. Bir cüce şu an Mulch'ın susadığı gibi susadığında, gözenekleri birer topluiğne başı kadar açılır ve deli gibi emişe geçer. Bu, özelikle uzun bir binanın yan cephesinden tırmanmak zorunda olduğunuz zaman çok işe yarar.

Mulch ayakkabılarıyla eldivenlerini çıkardı ve çalıntı LEP miğferini takıp tırmanmaya başladı.

E93 ÇAVLANI

Holly ensesindeki saçları çekiştiren kumandanın öfkeli bakışlarım üzerinde hissedebiliyordu. Holly onu görmezden gelerek, Atlantis büyükelçisinin mekiğini Kuzey Kutbu çavlanının duvarlarına çarpmamaya özen gösterdi.

"Yani bunca zamandır, Mulch Diggums'ın hayatta olduğunu biliyordun?"

Holly yarı erimiş bir kayadan kurtulmak için mekiğin sancak tarafındaki idare roketini çalıştırdı. "Kesin olarak emin değildim. Bu yalnızca Foaly'nin öne sürdüğü bir kuramdı." Yarbay hayali bir boynu hızla sıktı. "Foaly demek! Neden şaşırmadım, acaba?"

Artemis oturduğu yolcu koltuğundan sırıttı. "Siz ikiniz sakin olun, bundan böyle bir ekip çalışması yapmamız gerek."

"Pekala, bana Foaly'nin kuramından söz et, Yüzbaşı," diye emretti Root, kendini yardımcı pilot koltuğuna bağlayarak.

Holly mekiğin dış kameralarına statik bir durulama uyguladı. Pozitif ve negatif akımlar merceklerin üzerindeki toz tabakalarını kaldırdılar.

"Foaly, Mulch'ın, tünel kazma işindeki en iyi peri olduğunu bildiği için ölümünü biraz şüpheli bulmuştu.

"Öyleyse, neden bana söylemedi?"

"Bu yalnızca bir önseziydi. Sizin önseziler konusunda, neler düşündüğünüzü herkes bilir, Yarbay."

Root isteksizce başını salladı. Doğruydu, önsezilerle kaybedecek zamanı yoktu. Elle tutulur bir kanıt buluncaya kadar ofisine girmenize izin vermezdi.

“Foaly boş zamanlarında biraz araştırma yaptı. İlk olarak, geri alman altının yükte birazcık hafiflemiş olduğunu farkına vardı. Ben fidyenin yarısının geri verilmesi konusunda pazarlık etmiştim, oysa Foaly’nin hesabına göre el arabasında yaklaşık iki düzine kadar külçe eksikti.”

Yarbay geleneksel mantar purolarından birini yaktı. Umut verici olduğunu itiraf etmeliydi: Mulch Diggums yüz millik bir alan içindeydi ve altınlar kayıptı. İki kere iki dört ederdi.

“Bildiğiniz gibi, fidye altını da dahil olmak üzere, LEP’e ait olan her şeye, iz sürücü solinyum spreyi sıkmak standart bir işlemdir. Bu yüzden Foaly, bir solinyum taraması yaptı ve Los Angeles’da yeni izler yakaladı. Özellikle de Beverly Hills’teki Crowley Otelinde. Foaly binanın bilgisayarına girdiğinde, çatı katında oturan kişinin, Lance Digger* adıyla kayıt yaptırmış olduğunu gördü.” Root’un sivri kulakları dikildi. “Digger mı?”

Digger: Kazıcı demek. Mulch’un soyadı Diggums da kazmakla bağlantılı.

Aynen,” dedi Holly, başıyla onaylayarak. “Aşırı bir rastlantı. Bu noktada, Foaly bana geldi, ben de ona, dosyayı size götürmeden önce, uydudan fotoğraflar çekmesini önerdim. Yalnız...”

“Yalnız Bay Digger çok zor yakalanan biri. Haksız mıyım?”

“Kesinlikle.”

Root un rengi pembeden, domates kırmızısına döndü. Ah, Mulch, ah! Bunu nasıl yapabildi?”

Holly omuz ilkti. “İris kamerasını, vahşi bir hayvana, belki de bir tavşana takmış olabileceğinden kuşkulanıyoruz. Sonra da tüneli çökertti.”

“Öyleyse, ekrandan izlediğimiz yaşam belirtileri bir tavşana aitti.” .

“Aynen. Kuramsal olarak.”

Onu öldüreceğim,” diye bağırdı Root, kontrol panelini yumruklayarak. “Bu hurda yığını daha hızlı gidemez mi?”

LOS ANGELES

Mulch binaya fazla zorlanmadan tırmandı. Dışarıyı gözetleyen, kapalı devre kameralar vardı ama Mulch’ın miğferindeki iyon filtresi, kameraların nereye doğrultulmuş olduklarını tam olarak gösteriyordu. Kör noktalardan sürünerek geçmek kolay işti.

Bir saat içinde cüce, Maggie V'nin onuncu kattaki dairesinin dış cephesine vantuz gibi yapışmıştı. Camlar üç katlı kurşun geçirmez bir tabakayla sırlanmıştı. Ah şu film yıldızları. Hepsi de paranoyaktı.

Tabii ki pencerenin tepesinde bir alarm ve duvarda, donmuş bir cırcırböceği gibi sinmiş, bir hareket algılayıcısı vardı. Ondan da bu beklenirdi zaten.

Mulch maden ocaklarında elmasları temizlemekte kullanılan cüce taş cilasıyla, cama bir delik açtı. İnsanlar elmasları parlatmak için onları keserlerdi. Düşünsenize, taşın yarısı çöpe gidiyordu.

Sonra Grouch hareket algılayıcısının kapsama alanını belirlemek için miğferinin iyon filtresini kullanarak, odayı taradı. Kırmızı renkli iyon akımı, algılayıcının zemine odaklanmış olduğunu gösteriyordu. Bu önemli değildi. Mulch duvar boyunca ilerlemeyi amaçlıyordu.

Gözenekleri hâlâ susuzluktan kıvranan cüce, asıl oturma odasını boydan boya çevreleyen, paslanmaz çelik raf sisteminden elinden geldiğince yararlanarak, duvar boyunca emekledi.

Bir sonraki adım, gerçek Oskar'ı bulmaktı. Heykelcik, Maggie V'nin yastığının altı da dahil olmak üzere, her yere gizlenmiş olabilirdi ama aramaya başlamak için bu oda da en az öbür odalar kadar uygundu. Asla bilemezdiniz, şansı yaver gidebilirdi.

Mulch miğferinin X ışını filtresini çalıştırıp duvarlarda bir kasa taraması yaptı. Hiçbir şey yoktu. Zemini denedi; insanlar, son zamanlarda akıllanmışlardı. Orada sahte bir zebra postunun altında, metal, küp şeklinde bir kasa vardı. Bu, basit bir işti.

Grouch hareket algılayıcısına üstten yaklaşıp aygıtın gözü tavana gelinceye kadar, yavaşça çevirdi. Zemin artık güvendeydi.

Mulch postun üzerine uzanıp duyarlı ayak parmaklarıyla yüzeyini taradı. Postun astarına dikili, yumuşak basınç tabanları yoktu. Sahte postu geriye yuvarlayıp ahşap döşemenin içindeki kapağı ortaya çıkardı. Birleşme noktalarını çıplak gözle görmek neredeyse olanaksızdı. Ama Mulch bir uzmandı ve gözleri de çıplak değil, LEP'in zum mercekleriyle donatılmıştı.

Mulch yarığın içine tırnağını geçirip kapağı açtı. Kasa onu düş kırıklığına uğratmıştı. Kurşunla bile çevrili değildi; X ışını filtreleri sayesinde mekanizmanın içini doğrudan görebiliyordu. Bu basit bir şifreydi, sadece üç rakam.

Mulch filtreyi kapattı. İçi görünen bir kilidi kırmanın anlamı var mıydı? Onun yerine, kulağını kasanın kapısına dayayıp kadranı hafifçe oynattı. On beş saniye sonra kapı ayaklarının altında açılmıştı.

Oskar m altın kaplaması ona göz kırptı. Mulch tam o anda büyük bir yanlışlık yaptı. Gevşedi. Grouch hayalinde kendi dairesine dönmüş, iki litrelik buz gibi bir şişe suyu yudumluyordu. Oysa gevşeyen hırsızlar hapse düşmeye mahkûmdurlar.

Mulch tuzak olup olmadığına aldırmadan, heykelciği kasanın içinden çekip çıkarttı. Kontrol etmiş olsaydı, altında bir mıknatısla bağlanmış bir tel olduğunun farkına varırdı. Oskar yerinden oynatılınca, bir elektrik devresi ortalığı cehenneme çevirdi.

E93 ÇAVLANI

Holly yüzeyin üç yüz metre üzerinde, kendi çevresinde uçmak için otomatik pilotu devreye soktu. Göğsüne vurup emniyet kemerini açtı ve mekiğin arka tarafındakilere katıldı.

“İki sorun var. Birincisi, biraz daha aşağı inersek, tarayıcılara yakalanabiliriz, hâlâ devrede olduklarını varsayarsak tabii.”

“İkinciyi neden merak etmiyorum acaba?” dedi Kâhya.

“İkincisi, Kuzey Kutbundan çekildiğimizde, çavlanın bu bölümü kullanımdan kaldırılmıştı.

“Yani?”

“Yani, destek tünelleri yıkılmıştı. Ve bu tüneller olmadan, çavlan sistemine girmemize olanak yok.” “Sorun değil,” diye belirtti Root. ‘ Duvarı yıkarız. Holly iç geçirdi. “Neyle, Yarbay? Bu diplomatik bir gemi. İçinde hiç top yok.

Kâhya Aykemerinin ceplerinin birinden, iki sarsıntı yumurtası çıkarttı. “Bunlar işe yarar mı? Foaly yararı olabileceğini düşündü de.

Artemis inledi. Onu tanımasa hizmetkârın bu işten keyif aldığını düşünecekti.

LOS ANGELES

“Ah, of,” diye soludu Mulch.

Bir anda her şey toz pembeden, büyük bir tehlikeye dönüşmüştü. Güvenlik devresi çalışınca yandan bir kapı açılmış ve önünde iki kocaman

Alman çoban köpeği belirmişti. Bunlar en iyi bekçi köpekleriydi. Arkalarından korumalı giysiler içindeki iri yarı bakıcıları gelmişti. Üzerine paspaslar geçirmiş gibiydi. Köpeklere güven olmuyordu, anlaşılan.

Tatlı köpecikler,” dedi Mulch, poposundaki kapağı yavaşça açarak.

E93 ÇAVLANI

Holly uçuş kontrollerini yapıp mekiği çavlanın duvarına yanaştırdı.

Bundan fazla yaklaşamayız,” dedi miğferinin mikrofonuna doğru. “Biraz daha yaklaşırsak, yükselen sıcak hava akımları bizi kayalara fırlatabilir.”

Yükselen sıcak hava akımları mı?” diye homurdandı Root. “Buna binmeden önce yükselen sıcak hava akımları ilgili hiçbir şey söylemedin.”

Yarbay iskele kanadında çizmelerinin içinde birer sarsıntı yumurtasıyla, kol ve bacaklarını yana açmış duruyordu.

“Affedersiniz, Yarbay, birinin bu kuşu uçurması gerekiyordu.”

Root ağzının içinde bir şeyler geveleyip kanadın ucuna doğru iyice yaklaştı. Hava boşlukları hareket eden bir uçaktaki kadar şiddetli olmasa da tokat gibi çarparak, yükselen sıcak hava akımları, kumandanı avuç içindeki bir zar gibi sallamaya yetiyordu. Dayanmasını sağlayan tek şey, Mulch Diggums’ın boynunu sıkan parmaklarının hayaliydi.

“Bir metre kaldı,” diye soludu mikrofona doğru. En azından bağlantıları kopmamıştı, mekiğin dahili bir iletişim sistemi vardı. “Bir metre daha gidebilirsem, başaracağım.

“Evet, Yarbay. Bu sizin şansınız.”

Root az daha uçuruma yuvarlanıyordu. Çavlan Dünya’nın merkezindeki turuncu renkteki magma kora kadar, sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Bu yaptığı çılgınlıktı. Delilikti. Başka bir yolu olmalıydı. Bu noktada, kumandan yer üstüne bir uçuş denemesi tehlikesini bile göze alabilirdi.

Sonra Julius Root’un gözlerinin önünde bir imge belirdi. Kükürt dumanından kaynaklanıyor olabilirdi ya da stresten, hatta açlıktan. Ama kumandan, Mulch Diggums’ın kayaların içine oyulmuş yüz hatlarını gördüğüne yemin edebilirdi. Yüz puro içip sırıtıyordu.

Kararlılığı aniden geri geldi. Bir suçluya yenilmek ona göre değildi.

Root güçlükle ayağa kalkıp terli avuçlarını giysisine sildi. Yükselen sıcak hava akımları yaramaz hayaletler gibi kollarını ve bacaklarını

çekiştiriyorlardı.

“Beni, az sonra deliğe dönüşecek bu şeyden biraz uzaklaştırmaya hazır mısın?” diye mikrofona bağırdı Root.

“Emin olabilirsiniz, Yarbay,” diye yanıt verdi Holly. “Sizi yeniden içeri alır almaz, buradan gidiyoruz.”

“Pekala. Beklemede kal.”

Root belindeki piton okunu ateşledi. Titanyum başlık kolayca kayanın içine gömüldü. Yarbay okun içindeki küçük patlayıcıların iki çıkıntıyı havaya uçurarak, onu yüzeyine kenetleyeceğini biliyordu. Ara beş metreydi. Bir piton ipini fırlatmak için fazla uzun bir mesafe değildi. Ama asıl önemli olan fırlatış değildi. Asıl önemli olan, kemik parçalayıcı düşüş ve çavlanın duvarında tutunacak bir yer olmamasıydı.

Hadi ama Julius diye kıs kıs güldü Mulch’ın portresi. Bakalım duvara yapışınca neye benzeyeceksin.

Kapa çeneni, mahkûm, diye kükredi kumandan. Ve boşluğun içinde sallanarak, atladı.

Kayalık yüzey ona ciğerlerindeki havayı çıkartarak, hızla çarptı. Root acıya dayanmak için arka dişlerini gıcırdattı. Bir yerinin kırılmamış olmasını ümit etti, çünkü Rusya yolculuğundan sonra, değil kırık bir kaburgayı iyileştirecek, bir papatyaya çiçek açtıracak kadar büyüsü bile kalmamıştı.

Mekiğin ön farları LEP tünel cücelerinin malzeme çavlanını mühürledikleri noktadaki lazer yanıklarına odaklandı. Aradaki kaynak çizgisi zayıf nokta olacaktı. Root sarsıntı yumurtalarını yarıkların içine soktu.

“Sana geliyorum, Diggums,” diye mırıldandı, yumurtaların içindeki patlayıcı kapsülü ezerek. Otuz saniye kalmıştı.

Root ikinci piton okunu mekiğin kanadına hedef aldı. Kolay bir atıştı, o böyle şeyleri uykusunda bile yapabilirdi. Ne yazık ki son anda simülatörlerin sıcak hava akımı karıştırıcıları açılmadı.

Yarbay okunu ateşler ateşlemez, çok güçlü bir gaz girdabı mekiğin arkasını sararak, onu saatin aksi yönünde kırk derecelik bir açıyla döndürdü. Ok bir metre farkla hedefi kaçırdı ve uçuruma doğru yuvarlanarak, kumandanın cankurtaran halatını de peşinden sürükledi. Root’un iki seçeneği vardı: kemerindeki vinci kullanarak, ipi geriye sarabilirdi, ya da pitonu atıp ondan kurtulabilir ve yedeğini kullanarak, atışı

bir kez daha denerdi. Julius ipi çözdü; yeniden denemek daha hızlıydı. İyi bir plandı, tabii ki yedek pitonunu buzun altından kurtulmak için kullanmış olmasaydı. Kumandan bunu, son pitonunu kestikten yarım saniye sonra hatırladı.

“D’Arvit,” diye küfretti, orada olmadığını bildiği bir oku aramak için kemerini yoklarken.

“Bir sorun mu var, Yarbay?” diye sordu Holly. Mekiğin ayarlarıyla güreşmekten sesi güçlükle çıkıyordu.

“Hiç piton kalmadı ve patlayıcılar yerleştirildi.”

Sözlerini kısa bir sessiz izledi. Hem de çok kısa bir sessizlik. Uzun uzun düşünüp taşınacak zaman yoktu. Root aysaatine göz attı. Patlamaya yirmi beş saniye kalmıştı.

Holly’nin kulaklıktan gelen sesi heves ya da güven dolu değildi.

Şey... Yarbay. Üzerinizde metal bir şey var mı?” “Evet,” diye yanıt verdi Root, afallamış gibi. “Göğüs plakam, tokam, nişanlarım, silahım. Neden?”

Holly mekiği birazcık daha yanaştırdı. Bir adım daha yaklaşmak intihar olurdu.

“Şöyle söyleyeyim. Kaburgalarınıza ne kadar düşkünsünüz?”

“Neden?”

Sanırım sizi oradan nasıl kurtaracağımı biliyorum ” “Nasıl?”

“Söylerdim ama bunun pek hoşunuza gideceğini sanmam.”

“Söyle, Yüzbaşı. Bu kesin bir emirdir.”

Holly ona söyledi. Root’un hoşuna gitmedi.

LOS ANGELES

Cüce gazı üstünde konuşulacak en zevkli konulardan biri değildir; cüceler bile bu konudan söz etmekten hoşlanmazlar. Çok sayıda cüce eşinin, gazlarını tünelde değil de evde çıkarttıkları için kocalarını azarladıkları bilinir. Gerçek şudur ki genetik olarak, cüceler gaz çıkartmaya eğilimlidirler, özellikle de maden ocaklarında kil yemişlerse. Bir cüce çenesini saldıktan sonra, saniyede birkaç kilo çamur yutabilir. Bu da içinde çok fazla hava olan, çok fazla kil demektir. Tüm bu artıkların bir yere gitmesi gerekir. Bu yüzden güneye inerler. Nazikçe söylemek gerekir

se, tüneller kendi kendilerine kapanırlar. Mulch aylardır çok fazla kil yememişti ama gereksinim duyduğu anda çıkarılmak üzere, birkaç gaz

kabarcığı vardı hâlâ.

Köpekler saldırıya hazırdı. Açık ağızlarından sicim gibi salyalar akıyordu. Onu parçalayacaklardı. Mulch düşüncelerini yoğunlaştırdı. Karnından alışılmış gurultular yükselmeye başlayınca, göbeğinin şekli değişti. Sanki birkaç gnome çöp güreşçisi, göbeğinin içinde güreşmeye başlamış gibiydi. Cüce dişlerini sıktı, büyük bir tane geliyordu.

Bakıcı bir futbol düdüğü öttürdü. Köpekler dişli torpiller gibi öne fırladılar. Mulch zebra postunu delip bedenini tavana savuran bir gaz dalgası koyuverdi, susuzluktan kıvranan gözenekleri onu tavana demirledi. Güvendeydi. Yani bir süre için.

Alman çoban köpekleri çok şaşırmışlardı. Şu ana kadar, yiyecek zincirindeki yaratıkların çoğunun tadına bakmışlardı. Bu yeni bir şeydi. Ve pek de hoş değildi. Köpeklerin burunlarının, insanlarınkinden çok daha duyarlı olduğunu unutmayın.

Bakıcı düdüğünü birkaç kez daha öttürdü ama Mulch geri dönüştürülmüş bir rüzgâra kapılıp havaya uçtuğu sırada olayın tüm kontrolünü yitirmişti. Köpeklerin burun delikleri açılınca, yerlerinde zıplayıp dişlerini hiç durmadan gıcırdatmaya başladılar.

Mulch yutkundu. Köpekler sıradan bir goblinden daha zekidirler. Mobilyalara tırmanarak, sıçramayı düşünmeleri an meselesiydi.

Mulch pencereye yöneldi ama bakıcı camın önünde durmuş, koruyucularla kaplı bedeniyle deliğin önünü tıkamıştı. Mulch bakıcının belindeki silaha uzandığını fark etti. İş ciddileşiyordu. Cüceler pek çok özelliğe sahiptirler ama kurşun geçirmezlik bunlardan biri değildir.

Üstüne üstlük, Maggie V krom bir beysbol sopası sallayarak, yatak odasının kapısında belirmişti. Yüzünde yeşil bir maske vardı ve gözlerinin altında birer çay poşeti yapıştırılmış gibiydi.

“Artık elimizdesin, Bay Grouch. Ve emiş yastıkların bu kez seni kurtaramayacak.”

Mulch, Grouch kariyerinin sona erdiğini fark etti. Kaçmayı başarsa da, başaramasa da, Los Angeles Polis Teşkilatı sabah olmadan şehirdeki tüm cüceleri ziyaret edecekti.

Mulch’ın elinde son bir koz kalmıştı. Dil yetisi. Her dilin kökeninde Gnomeca yattığı için tüm perilerin diller konusunda doğal bir yetenekleri vardı, derin araştırmalar bunu kanıtlamıştı. Amerikan Köpek dili de buna dahildir.

“Hav,” diye hırladı Mulch. “Hav, hırrrr, hırrr.”

Köpekler donakaldılar. Biri tam sıçrarken havada donup öbürünün üzerine düştü. Bir süre birbirlerinin kuyruklarını ısırdılar, sonra da onlara havlayan, tavana yapışık bir yaratık olduğunu anımsadılar. Vurgusu bir felaketti, orta-Avrupa aksam. Ama sonuçta Köpekçeydi.

“Haaav?” diye sordu bir numaralı köpek. “Ne diyosun?”

Mulch bakıcıyı işaret etti. “Hırr, haaav. hav! Bu insanın gömleğinin içinde kocaman bir kemik var, diye homurdandı. (Açıkçası, bu bölüm tercüme edildi.)

Birden Alman çoban köpekleri bakıcıya saldırdı, Mulch penceredeki delikten kaçtı. Maggie V öylesine çok bağırdı ki güzellik maskesi çatladı ve çay poşetleri düştü. Her ne kadar Grouch, kariyerindeki bu özel sayfanın kapandığını biliyorsa da Maggie V’nin Akademi Ödülünün gömleğinin içindeki ağırlığı, ona büyük bir zevk veriyordu.

E93 ÇAVLANI

Patlamaya yalnızca yirmi saniye kalmıştı ve kumandan hâlâ çavlanın duvarına yaslanmış duruyordu. Yedek kanat takımları yoktu, olsa bile onları dışarı çıkarmaya zamanı yoktu. Root’u hemen şimdi oradan çekip kurtaramazlarsa, duvarla birlikte havaya uçup uçurumdan aşağı yuvarlanacaktı. Ve büyü eriyiklere etki etmezdi. Tek bir seçenek vardı. Holly kavrama kıskaçlarını kullanmak zorundaydı.

Her mekikte yedek bir iniş takımı bulunurdu. İskele düğümleri işe yaramazsa, gizli deliklerden dört mıknatıslı kavrama kıskacı fırlatılabilirdi. Bu kıskaçlar iniş iskelesinin alt tarafındaki metal tabana kenetlenip mekiği hava valfına sararlardı. Kavrayıcılar mıknatısların küçük kalıntılarını bulup onlara sülük gibi yapıştıkları, farklı ortamlarda da işe yarardı.

“Pekala, Julius,” dedi Holly. “Tek bir kasını bile kıpırdatma.”

Root’un beti benzi attı. Julius. Holly onu Julius diye çağırmıştı. Bu iyi değildi.

On saniye.

Holly ufacık bir ekran indirdi. “İskele kıskacını serbest bırak.”

Kulak tırmalayıcı bir ses kıskacın salıverildiğini işaret etti.

Ekranda kumandanın görüntüsü belirdi. Telaşı ekrandan bile fark ediliyordu. Holly kumandanın göğsünün ortasına bir artı işareti çizdi.

“Yüzbaşı Short. Bundan kesinlikle emin misin?”

Holly amirini duymazdan geldi. “Uzaklık on beş metre. Yalnızca mıknatıslar.”

“Holly atlayabilirim belki. Yapabilirim. Yapabileceğime eminim.”

Beş saniye...

“İskele kıskacını ateşle.”

Kıskacın altındaki altı küçük patlayıcı tutuştu ve ardından geri sarılabilir, uzun polimer kablolar sürükleyerek, metal tabanı yuvasından dışarı fırlattı.

Root küfür etmek için ağzını açtı, ardından kıskaçlar büyük bir hızla göğsüne çarpıp bedenindeki tüm havayı boşalttı. Bir yerleri çatlamış olmalıydı.

“Geriye sar,” diye tısladı bilgisayarın mikrofonuna Holly, bir yandan da çavlanı tarıyordu. Yarbay inanılmaz bir sörfçü gibi geriye doğru sürükleniyordu.

Sıfır saniye. Patlayıcılar havaya uçup iki bin kilo molozu boşluğa savurdu. Magma okyanusunun içinde bir damla.

Bir dakika sonra kumandan Atlantis büyükelçisinin revirindeki bir sedyeye bağlanmıştı. Soluk almak bile ona acı veriyordu ama bu konuşmasını engellemeyecekti.

“Yüzbaşı Short!” dedi kulak tırmalayan bir sesle. “Aklından hangi kahrolası düşünce geçiyordu? Ölebilirdim.” Kâhya meydana yaralara bakmak için Root’un parkasını yırttı. “Ölebilirdiniz. Beş saniye daha kalsaydınız hamura dönüşecektiniz. Holly sayesinde hayattasınız.” Holly fazla hareket etmeden uçmak için mekiği otomatik pilota bağladı ve ilk yardım kutusundan bir tıbbikompres aldı. Kompresi parmaklarının arasında sıkıştırarak, kristalleri harekete geçirdi. Foaly’nin icatlarından biri daha. Buz kompreslerine, iyileştirici kristaller aşılanmıştı. Büyünün yerini tutamazdı ama yarayı öpüp koklamaktan iyiydi.

“Neresi acıyor?”

Root öksürdü. Üniformasına birkaç damla kan sıçradı. “Genel olarak beden bölgesi. Birkaç kaburga kırık.” Holly dudağını kemirdi. Doktor değildi ama iyileştirmenin kesinlikle otomatik yapılacak bir iş olmadığını biliyordu. İşler ters gidebilirdi. Holly bir zamanlar, bacağı kırılan ve bu yüzden ölen bir ön-yüzbaşı tanıyordu. Uyandığında ayağı ters dönmüştü. Aslında Holly önceden de ustalık gerektiren ameliyatlar yapmıştı. Artemis

annesinin ruhsal bunalımını iyileştirmesini istediğinde, farklı bir zaman dilimindeydi. Holly birkaç gün süreyle çevrede başıboş kıvılcımlar bırakacak kadar güçlü bir pozitif işaret göndermişti. Genel bir “beni iyileştir” türünde bir şey. Fowl Malikânesini ertesi hafta ziyaret edenler bile, ıslık çalarak evlerine dönmüş olmalıydılar.

“Holly,” diye inledi Root.

“Pe-pekala,” diye kekeledi Holly. “Pekala.”

Ellerini Root’un göğsüne koyup büyünün parmaklarına doluşmasını sağladı. “İyileştir,” diye soludu.

Kumandanın gözleri devrildi. Büyü onu iyileştirmek için kendinden geçirmişti. Holly baygın yatan LEP subayının göğsüne bir tıbbi-kompres uyguladı.

“Tut şunu,” dedi Artemis’e. “Yalnızca on dakika. Yoksa dokuda hasar meydana gelir.”

Artemis kompresi bastırdı. Kısa sürede parmakları bir kan gölüne gömüldü. Birden zekice bir yorumda bulunma isteği kaçtı. Önce fiziksel alıştırma ardından bedensel zarar. Şimdi de bu. Bu son günler kendisi için oldukça eğitsel olmuştu. Neredeyse St Bartelby’de olmayı yeğleyecekti.

Holly hızla pilot kabinine dönüp dış kameraları malzeme tüneline doğru çevirdi.

Kâhya yardımcı pilot koltuğuna sığışmaya çalıştı. “Pekala?” diye sordu. “Elimizde ne var?”

Holly sırıttı. Ve hizmetkâr onun yüz ifadesini bir an için Artemis Fowl’e benzetti. “Büyük bir deliğimiz var.” “İyi. Öyleyse gidip eski bir dostumuzu ziyaret edelim.”

Holly’nin başparmakları fırlatıcıların üzerinde gezindi. “Evet,” dedi. “Hadi.”

Atlantis mekiği Foaly’nin boğazından geçen bir havuçtan bile daha büyük bir hızla malzeme tünelinin içinde gözden kayboldu. Ve bilmeyenler için bu oldukça hızlı sayılırdı.

CROWLEY OTELİ, BEVERLY HİLLS, LOS ANGELES

Mulch izlenilmeden oteline geri dönmeyi başardı. Tabii ki bu kez duvarlardan tırmanmak zorunda değildi. Buraya tırmanmak Maggie V’nin binasından çok daha güç olurdu. Buradaki duvarlar tuğladandı ve çok

gözenekliydiler. Parmakları taşın nemini içine çeker ve emiş güçlerini yitirirlerdi.

Hayır, Mulch bu kez ana girişi kullandı. Neden kullanmasın ki? Nasıl olsa kapıcı onu, içine kapanık milyoner Lance Digger olarak tanıyordu. Kısa olabilirdi. Ama kısa ve zengindi.

“İyi akşamlar, Art,” diye selamladı kapıcıyı Mulch, asansöre doğru ilerlerken.

Art mermer resepsiyonun üzerinden ona dikkatlice baktı.

“Ah, Bay Digger, sizsiniz,” dedi biraz şaşırmışça. “Birkaç saniye önce, önümden geçtiğinizi sandım.” “Hayır,” dedi sırıtarak Mulch. “Bu akşam ilk kez geliyorum.”

“Hımm. Gece esintisiydi belki de.”

“Olabilir. Binadaki delikleri kapatmadılar ki hâlâ. Üstelik ödediğim bu kiraya rağmen.”

“Kesinlikle haklısınız,” diye ona katıldı Art. Kiracılarla her zaman iyi geçinmek, şirket politikasıydı.

Mulch aynalı asansöre binice, çatı katma çıkmak için teleskopik bir işaret değneğiyle “Ç” düğmesine bastı. İlk birkaç ay, düğmeye basmak için zıplayıp durmuştu ama bu bir milyarder için ağırbaşlı bir davranış sayılmazdı. Ve üstelik Art’ın sıçrayışlarını, oturduğu yerde duyabileceğinden de emindi.

Aynalı kutu sessizce hareket edip çatı katma gitmek üzere öbür katlardan geçti. Mulch, Akademi Ödülünü çantasından bir an önce çıkartma arzusunu bastırmaya çalıştı. Asansöre biri binebilirdi. Onun yerine, saf peri suyuna olabildiğince yakın İrlanda kaynak suyuyla dolu bir şişeden uzun bir yudum aldı. Oskar heykelciğini yerine yerleştirir yerleştirmez, soğuk bir banyo yapıp gözeneklerini ıslatacaktı. Aksi halde ertesi sabah yatağa yapışmış olarak uyanabilirdi.

Mulch m kapısı şifreliydi, on dört rakamdan oluşan bir dizi. Hapisten uzak durmak için en iyi yöntem biraz paranoyak olmaktı. LEP öldüğüne inanıyor olsa da günün birinde Julius Root’un her şeyi anlayıp onu aramaya geleceği düşüncesi, Mulch’ın aklından bir türlü çıkmıyordu.

Dairesinin dekorasyonu insanların evlerine göre oldukça sıra dışıydı. Büyük oranda kil, kaya parçaları ve su ön plandaydı. Seçkin bir Beverly Hills dairesinden çok, bir mağaranın içini andırıyordu.

Kuzeye bakan duvar tek parçadan oluşan siyah bir mermermiş gibi görünüyordu. Gibi görünüyordu ama daha yakından incelendiğinde bunun yüz ekran, düz-kare bir televizyon, ince uzun bir DVD ve renkli bir cam panel olduğu anlaşılıyordu. Mulch bacağından daha büyük, bir uzaktan kumandayı güçlükle kaldırıp bir başka karmaşık kod girerek, gizli dolabın kapağını açtı. Dolabın içinde üç raf dolusu Oskar vardı. Mulch, Maggie V'nin ödülünü önceden hazırladığı, kadife bir yastığın üzerine yerleştirdi.

Gözünün kenarındaki hayali gözyaşını elinin tersiyle sildi. "Akademiye teşekkür etmek istiyorum," diye kıkırdadı.

"Çok dokunaklı," dedi arkasından gelen bir ses.

Mulch dolabın kapısını öylesine hızla çarptı ki cam paneli çatlattı.

Taşların arkasında bir erkek çocuk duruyordu. Onun dairesinde! Çocuğun garip bir görünüşü vardı, Çamur Adam standartlarına göre bile. Aşırı solgundu, kuzguni siyah saçları, narin hatları vardı. Ve kıtalar arasında sürüklenmiş gibi görünen bir okul forması giyiyordu.

Mulch'ın çene kılları dikleşti. Bu çocuk başına dert açacaktı. Cüce kılları asla yanılmazdı.

"Alarmın eğlenceliydi," diye konuşmasını sürdürdü çocuk. "Onu atlatmam, birkaç saniyemi aldı."

Mulch o anda başının belada olduğunu anladı. İnsan polisler dairelere zorla girmezlerdi.

"Kimsin sen, ins... çocuk?

"Burada asıl sorulması gereken, senin kim olduğun? İçine kapanık milyoner Lance Digger mı? Adı çıkmış Grouch mı? Yoksa, Foaly'nin tahmin ettiği gibi, kaçak mahkûm Mulch Diggums mı?"

Mulch koşmaya başladı, içindeki son gaz kalıntıları sayesinde hızlı hareket edebiliyordu. Bu Çamur Çocuğun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer onu Foaly göndermişse, iki türden biri için çalışan bir mükafat avcısı olmalıydı.

Cüce suya gömülmüş oturma odasına doğru koşarak, bir kaçış yolu bulmayı denedi. Bu binayı seçmiş olmasının nedeni buydu. On dokuzuncu yüzyılın başlarında, bu yüksek binanın içinden geniş delikli bir baca geçiyordu. Ellili yıllarda merkezi bir ısıtma sistemi kurulduğunda, müteahhit hava deliğini yalnızca toprakla doldurup üzerini betonla örtmüştü. Emlakçı giriş kapısını açar açmaz, Mulch toprağın kokusunu

almıştı. Betonu kazıyıp eski şömineyi açığa çıkarmak, kolay olmuştu. *Voila******. Hemen kullanıma hazır bir tünel.

***Voilâ: Fransızca işte.**

Mulch koşarken bir yandan da poposundaki kapağı açtı. Garip çocuk peşinden koşma girişiminde bulunmadı. Neden koşsun ki? Nasıl olsa gidecek yeri yoktu.

Cüce veda etmek için bir saniyesini ayırdı. “Beni asla canlı ele geçiremeyeceksin, insan. Foaly’ye söyle, perilerin işlerini halletmek için bana Çamur Adamlar göndermesin.” Oh Tanrım, diye düşündü Artemis, elini alnına götürüp. Hollywood tüm bunların hesabını vermek zorunda kalacaktı.

Mulch şöminenin önündeki, kurumuş çiçeklerle dolu bir sepeti kenara itip içeri daldı. Çenesini saldı ve yüz yıllık kilin içinde bir anda kayboldu. Toprak damak tadına pek uygun değildi. İçindeki mineraller ve besinler uzun süre önce kurumuştu. Onun yerine, toprak yüz yıllık yanık süprüntüler ve tütün külleriyle doluydu. Ama ne de olsa kildi ve cüceler bu iş için dünyaya gelmişlerdi. Mulch endişesinin yavaş yavaş uçup gittiğini hissetti. Artık onu yakalayabilecek hiçbir canlı yaratık yoktu. Bu onun alanıydı.

Cüce hızla aşağı inip killeri yutarak, katlar arasında kendine yol açtı. Geçtiği yerlerde, birden fazla duvar çöktü. Mulch parayı almak için çevrede dolaşacak olsa da ev için verdiği depozitonun kendisine iade edilmeyeceğini biliyordu.

Bir dakikadan birazcık fazla bir süre sonra, Mulch bodrum katındaki otoparka vardı. Çenesini yerine taktı, içinde hiç gaz kabarcığı kalmasın diye poposunu salladı, sonra da demir parmaklıklı kapıya doğru yuvarlandı. Özel olarak kendisine göre yapılmış, dört çekerli aracı onu bekliyordu. Deposu dolu, karartılmış ve yola çıkmaya hazır bir durumdaydı. "Enayiler, dedi şeytanca bir zevkle cüce, boynundaki zincire asılı araba anahtarını ararken.

Sonra bir metre uzağında Yüzbaşı Holly Short belirdi. “Enayiler mi?” dedi vızıltı değneğini çalıştırarak.

Mulch seçeneklerini gözden geçirdi. Bodrum katı asfaltlıydı. Asfalt cüceler için ölüm demekti, iç organlarını zamk gibi birbirlerine yapıştırırdı. Bodrum rampasını tıkayan dağa benzer biri vardı. Mulch onu daha önce Fowl Malikânesinde de görmüştü. Demek ki yukarıdaki insan, kötülüğüyle ün salmış Artemis Fowl’du. Yüzbaşı Short acımasız gözlerle dosdoğru

kendisine bakıyordu. Tek bir kaçar yol vardı. Bacaya geri dönüş. Birkaç kat tırmanıp bir başkasının dairesine gizlenmek.

Holly sırıttı. “Devam et, Mulch. Hadi bakalım.”

Ve Mulch devam etti, dönüp hızla bacanın içine daldı ve arkasından şiddetli bir sarsıntının gelmesini bekledi. Düş kırıklığına uğramadı* Holly böylesi bir hedefi nasıl kaçırabilirdi?

E116 ÇAVLANI, LOS ANGELES'IN ALTI

Los Angeles mekik terminali, şehrin on altı mil güneyinde, üç boyutlu bir kum tepeciği görüntüsünün altında gizliydi. Root onları mekiğin içinde bekliyordu. Ancak hafifçe sırıtabilecek kadar iyileşmişti.

“Bak, bak, bak,” diye homurdandı, sedyeden kalkmaya çalışarak, kaburgalarının üzerine yeni bir tıbbi-kompres yapıştırılmıştı. “Bu karşımdaki ölümden dönen, benim en sevdiğim kötü adamım olmasın sakın.”

Mulch, Atlantis büyükelçisinin özel soğutucusundan bir kavanoz kalamar ezmesi aldı.

Bunca zaman neden bir teşekkür ziyaretine gelmedin, Julius? Ne de olsa, İrlanda’dayken kariyerini kurtarmıştım. Ben olmasaydım, Fowl’un Kitabın bir kopyasına sahip olduğunu asla öğrenemezdin.”

Root öfkeli olduğunda ki şu an öyleydi, yanaklarında ekmek kızartabilirdiniz.

“Bir anlaşmamız vardı, mahkûm. Ona uymadın. Ve şimdi seni içeri tıkacağım.”

Mulch tıknaz parmaklarını kepçe gibi kullanarak kalamar kavanozuna daldırdı.

“Biraz kara böcek şurubu ekleyebilirlerdi,” diye önerdi.

“Zamanın varken tadını çıkart, Diggums. Çünkü bir sonraki yemeğin hücrenin altındaki delikten içeri itilecek.”

Cüce yumuşak bir koltuğa kuruldu. “Rahatmış.

“Bence de” diye onayladı Artemis. “Bir tür sıvı süspansiyon. Pahalı olmalı, buna hiç kuşkum yok.

“Hapishane mekiklerinden iyi olduğu kesin, diye ona katıldı Mulch. “Hatırlıyorum da bir keresinde bir Teksaslı’ya bir Van Gogh satarken

yakalanmıştım. Beni fare deliği boyunda bir mekikle götürmüşlerdi. Yan bölmede de bir troll vardı. Leş gibi kokuyordu."

Holly sırıttı. "Troll da senin için aynı şeyi söylemişti." Root kışkırtıldığının farkındaydı ama yine de tepesi attı. "Dinle beni, mahkûm. Bunca yolu senin kahramanlık öykülerini dinlemek için gelmedim. Bu yüzden, ben çeneni kapamadan önce sen kapa."

Mulch bu ani patlamadan etkilenmemişti. "Yalnızca meraktan soruyorum, Julius, bunca yolu niye geldin? Büyük Yarbay Root, büyükelçinin mekiğine yalnızca benim gibi değersiz birini tutuklamak için mi el koydu? Sanmam. Öyleyse neler oluyor? Ve bu Çamur Adamların burada işleri ne?" Başıyla, Kâhya'yı işaret etti. "Özellikle de bunun."

Hizmetkâr sırıttı. "Beni hatırladın mı, küçük adam? Sana bir borcum varmış gibi geliyor."

Mulch yutkundu. Kâhya ile daha önce de atışmıştı. Bu insan için iyi sonuçlanmamıştı. Mulch cüce gazıyla dolu bağırsaklarını, doğrudan hizmetkârın üzerine üfürmüştü. Onun konumundaki bir koruma için bu, çok utanç verici, bir o kadar da acı veren bir olaydı.

Kaburgaları gerilse de Root ilk kez kıkırdadı. "Pekala, Mulch. Haklısın. Bir şeyler oluyor. Önemli bir şeyler." "Ben de öyle düşünmüştüm. Ve her zaman olduğu gibi, pis işlerinizi halletmem için bana ihtiyacınız var." Mulch kalçasını sıvazladı. "Bana saldırarak bir yere varamazsınız. Beni bu denli şiddetli vızıldatmak zorunda değildin, Yüzbaşı. İzi kalacak."

Holly, Mulch'ı sivri kulağından çekiştirdi. "Hey, Mulch, gerçekten dikkatle dinlersen burada hiç kimsenin dalga geçmediğini anlarsın. Gördüğüm kadarıyla, LEP'in altınlarıyla oldukça iyi bir yaşam sürüyordun."

"Daire bana çok pahalıya mal oldu, biliyorsun. Yalnızca depozitosu senin dört yıllık maaşın eder. Manzarayı gördün mü? Bir zamanlar bir film yönetmenine aitmiş . "

Holly tek kaşını kaldırdı. "Paranın yararlı bir amaç uğruna harcandığını görmek ne güzel. Tanrı korusun, onu çarçur da edebilirdin."

Mulch omuz silkti. "Hey, ben bir hırsızım. Ne umuyordun ki -bir bakımevi açmamı mı?"

"Hayır, Mulch, belki komik gelecek ama bunu tek bir saniye bile düşünmedim."

Artemis boğazını temizledi. “Bu toplantı gerçekten de çok dokunaklı. Ama siz karşılıklı şakalar yaparken, babam Kuzey Kutbunda donuyor.”

Cüce giysisinin fermuarını çekti. “Babası mı? Artemis Fowl’un babasını mı kurtarmamı istiyorsunuz? Kuzey Kutbundan mı?” Sesi gerçekten korku doluydu. Cüceler buzdan, en az ateşten nefret ettikleri kadar, nefret ederlerdi.

Root başını salladı. “Bu kadar basit olmasını isterdim ve birkaç dakika sonra sen de aynı şeyi isteyeceksin.” Mulch’ın sakalının kılları, korkudan kıvrıldı. Ve büyükannesinin her zaman dediği gibi, kıllara güven Mulch, kıllara güven.

BÖLÜM XII: OĞLANLAR GERİ DÖNDÜ

HAREKÂT ODASI

FOALY düşünüyordu. Sürekli düşünüyordu. Beyni mikrodalga fırının içinde patlayan mısırlar gibi düşünce üretiyordu. Ama hiçbirini kullanamıyordu. Hatta Julius'u arayıp karman çorman planlarıyla başını bile şişiremiyordu. Tek silahı Fowl'un dizüstü bilgisayarıymış gibi duruyordu. Bu, elinde bir kürdanla bir trolle karşı savaşmaya benziyordu.

Aslında insanın bilgisayarı hiç de fena sayılmazdı, en azından tarih-öncesi bir türe göre. E-posta işe yaradığını göstermişti bile. Tabii ki yanıt verecek canlı birilerinin bulunması şartıyla. Ayrıca kapağında görüntülü-görüşme yapmayı sağlayan küçük bir kamera da vardı. Bu, Çamur Adamların yeni keşfetmiş oldukları bir şeydi. Kısa zaman öncesine kadar insanlar sadece yazışarak ya da ses dalgaları sayesinde birbirleriyle iletişim kurabiliyorlardı. Foaly onları ayıpladı, vahşiler. Ama bu kamera çeşitli filtre seçenekleriyle oldukça kaliteli sayılırdı. Foaly emin olmasa, birilerinin peri teknolojisini dışarı sızdırdığına yemin edebilirdi.

Foaly dizüstü bilgisayarı toynağıyla döndürerek, kamerayı duvardaki ekranlara doğru çevirdi. Hadi, Cudgeon, diye düşündü. Bak kuş çıkacak.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Birkaç dakika içinde ekranlardan biri titreşerek aydınlandı ve Cudgeon'ın beyaz bayrak sallayan görüntüsü belirdi.

"İyi bir ayrıntı," diye belirtti Foaly, alaycı alaycı. "Bence de" dedi elf, flamayı abartılı hareketlerle sallayarak. "Buna daha sonra ihtiyacım olacak."

Cudgeon bir uzaktan kumanda düğmesine bastı. "Sana dışarıda olanları göstermeme ne dersin?"

Ekranlar karardı ve harekât odasının güvenlik sistemini kırmaya çalışan, çok sayıda telaşlı teknik elemanın görüntüleri belirdi. Birçoğu odanın çeşitli arabirimlerindeki bilgisayar algılayıcılarını hedef almışlardı, bazıları ise

eski yöntemi kullanmayı yeğliyorlardı. Yani algılayıcılara koca çekiçlerle vurmayı. Hiçbirinin şansı yoktu.

Foaly yutkundu. Kapana kısılmış bir fare gibiydi. “Neden bana planını açıklamıyorsun, Briar? Güç delisi, kötü adam rolündekinin her zaman yaptığı da bu değil mi zaten?” Cudgeon döner sandalyesine rahatça oturdu. “Elbette, Foaly. Ama bu senin kıymetli insan filmlerinden biri değil. Burada son anda hızla içeri girip seni kurtaracak bir kahraman yok. Short ile Root öldüler bile. İnsan dostla

rı da öyle. Ne bir erteleme, ne de bir kurtarma. Mutlak ölüm.”

Foaly üzüntü duyması gerektiğini biliyordu ama tek hissedebildiği nefretti.

“Durum artık iyice ümitsizleşince, silah denetimini yeniden LEP’e vermesi için Opal’e talimat vereceğim. B’wa Kell bayıltılıp etkisiz duruma getirilecek ve tüm bu olaydan sen sorumlu tutulacaksın, tabii ki hayatta kalmayı başarabilirsen eğer.”

“B’wa Kell kendine geldiğinde, seni ele verecektir.” Cudgeon parmağını salladı. “Bu işin içinde olduğumu çok az sayıda kişi biliyor ve onlarla bire bir ilgileneceğim. Bu kişiler Koboi Laboratuarlarına çağırıldılar bile. Kısa süre içinde ben de onlara katılacağım. DNA topları, goblin tellerini kabul etmemek üzere ayarlandı. Zamanı geldiğinde onları harekete geçireceğim ve tüm birliklerin bilinçleri silinecek.”

“Ve sanırım, Opal Koboi de imparatoriçeniz olacak?” "Tabii,” dedi yüksek sesle Cudgeon. Ama hemen ardından, güvenli kanaldan konuştuklarından emin olmak için uzaktan Yarbayın klavyesini çalıştırdı.

“İmparatoriçe mi?” diye soludu. “Saçmalama, Foaly. Tüm bu sıkıntılara, gücümü bir başkasıyla paylaşmak için katlandığımı mı sanıyorsun? Yo, hayır. Tüm bu zırvalar biter bitmez, Bayan Koboi çok talihsiz bir kazaya kurban gidecek. Belki de birkaç talihsiz kazaya.”

Foaly dikleşti. “Basmakalıp sözler kullanıyor olabilirim, Briar ama bu iş yanma kâr kalmayacak.”

Cudgeon’ın parmağı bitirme düğmesinin üzerinde gezindi. “Kalmasa da,” dedi sevimli bir sesle “sen o anın tadını çıkarmak için hayatta olmayacaksın nasılsa. Ve ardından, Foaly'yi endişe içinde odada bırakarak gitti. Ya da Cudgeon öyle sandı.

Foaly masanın altındaki dizüstü bilgisayara uzandı. "Kes,” diye mırıldandı kamerayı durdurarak. “Çak millet, bu iş buraya kadar.”

E116 ÇAVLANI

Holly mekiğin kıskaçlarını kullanılmayan bir çavlanın duvarına kenetledi.

“Yaklaşık otuz dakikamız var. İç algılayıcılar yarım saat içinde bir alevin buraya doğru geleceğini bildiriyorlar ve hiçbir mekik bu tür bir sıcaklığa dayanacak güçte inşa edilmemiştir.

Basınç odasında toplanıp birlikte bir plan yapmaya koyuldular.

“Koboi Laboratuarlarına zorla girip LEP silahlarının denetimini yeniden ele geçirmemiz gerek, dedi Yarbay.

Mulch koltuğundan kalkmış, kapıya doğru ilerliyordu. “Bu olanaksız, Julius. Ben gittiğimden bu yana orası yenilendi. DNA kodlu topları olduğunu-duydum.”

Root cüceyi ensesinden yakaladı. “Birincisi, bana Julius deme. Ve ikincisi, sanki bir seçim hakkın varmış gibi konuşuyorsun, mahkûm.”

Mulch ona ters bir bakış fırlattı. “Bir seçim hakkım var, Julius. Küçük, sevimli bir hücrede hapis cezamı çekebilirim. Beni ateş hattına yerleştirmekle vatandaşlık haklarımı çiğnemiş oluyorsun.”

Root’un yüzünün rengi soluk pembeden, şalgam moruna döndü. Vatandaşlık haklan!” dedi tükürür gibi.

Bana vatandaşlık haklarından söz ediyorsun demek! Tam sana göre bir şey, değil mi?”

Sonra garip bir biçimde sakinleşti. İşin aslı, neredeyse mutluymuş gibi görünüyordu. Yarbayı yakından tanıyanlar, kendisi mutlu olduğunda bir başkasının aşırı derecede mutsuz olmak üzere olduğunu bilirlerdi.

“Ne?” diye sordu Mulch, kuşku içinde.

Root zararlı mantar purolarından birini yaktı. “Yok bir şey. Yalnızca haklı olduğunu düşündüm, hepsi bu.” Cüce, gözlerini kıstı. “Haklı mıyım? Sen, tanıklar önünde benim haklı olduğumu söylüyorsun.”

“Kesinlikle öylesin. Seni ateş hattına yerleştirmek, kitaptaki her hakkı çiğnemek demek olur. Bu yüzden sana önermek üzere olduğum harika anlaşmayı bir kenara bırakacağım ve hapis cezana birkaç yüzyıl daha ekleyip seni en güvenli yere göndereceğim.” Root durup Mulch’ın yüzüne bir duman bulutu üfledi. “Howler Tepesine.” Yanaklarını örten çamurun altından, Mulch’ın beti benzi attı. “Howler Tepesi mi? Ama orası...”

Bir goblin hapishanesi,” diye tamamladı Yarbay. “Biliyorum. Ama senin gibi kaçma tehlikesi olan biri için yönetim kurulunu bir ayrıcalık yapmaya ikna edeceğimden eminim.”

Mulch yumuşak, döner koltuğa yıkıldı. Bu iyi değildi. Son kez goblinlerle aynı hücreyi paylaştığında hiç eğlenmemişti. Ve üstelik de bu, Polis Plaza’daydı. Genel nüfusun içinde bir hafta bile dayanamazdı.

“Pekala, anlaşma ne?”

Artemis hayranlıkla gülümsedi: Yarbay Root göründüğünden daha zekiydi. Ama zaten öyle olması gerekiyordu.

“Artık ilgileniyorsun demek?”

“Olabilir. Ama söz vermiş olmayayım.”

“Pekala, anlaşma şu. Bir kerelik bir teklif. Pazarlık etmeyi deneme bile. Bizi Koboi Laboratuarlarına sokuyorsun ve bu iş bittiğinde, ben sana kaçman için iki günlük bir avans veriyorum.”

Mulch yutkundu. Bu iyi bir teklifti. Başları epeyce belada olmalıydı.

POLİS PLAZA

Polis Plaza’da işler kızışıyordu. Canavarlar kelime manasıyla tam kapıdaydılar. Yüzbaşı Kelp merkezler arasında koşup adamlarını sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Merak etmeyin millet, Yumuşakburunlarla bu kapılardan geçemezler. Füzeden başka bir şey işe yaramaz — Tam o sırada inanılmaz bir güç ana kapıları parçaladı, tıpkı bir çocuğun kesekâğıdım patlatması gibi. Dayandılar. Ama güçbela.

Cudgeon manevra odasından koşarak çıktı. Göğsündeki yarbay işaretleri pırıl pırıl parlıyordu. Konsey’in onu görevine geri getirme kararıyla, LEP tarihinde yarbaylığa iki kez atanan tek yarbay unvanına sahip olmuştu.

“Bu da neydi böyle?”

Bela dışarının görüntüsünü ekranlara yansıttı. Omzuna geniş bir boru almış bir goblin kapının önünde duruyordu.

Bir tür bazuka, sanırım Yumuşakburun toplarının eski geniş kalibrelilerinden biri.”

Cudgeon alnına bir tokat şaplattı. “İnanmıyorum. Hepsi yok edilmiş olmalıydı. Kahrolası Foaly! Tüm bu silahları burnumun dibinde gizlice

dışarı çıkarmayı nasıl da başardı?”

Kendine haksızlık etme,’ dedi Bela. “Hepimizi kandırdı.”

Buna daha ne kadar dayanabiliriz?”

Bela omuz silkti. “Fazla değil. Birkaç atış daha. Belki de yalnızca tek bir füzeleri vardı.”

Ah şu ünlü son sözler! Kapı bir kez daha sarsıldı; mermer sütunlardan kopan koca parçalar yere yuvarlandı. ,

Bela toparlanıp yerden kalktı, büyü alnındaki derin yarayı iyileştirmeye başlamıştı. “Sıhhiye, yaralılara bakın. Silahlarımız hâlâ şarj olmadı mı?”

Grup taşıdığı iki elektrikli tüfeğin ağırlığından topallayarak ilerledi. “Kullanıma hazır, Yüzbaşı. Otuz iki silah. Her biri yirmi atışlık.”

“Pekala. Onları yalnızca, iyi nişancı-perilere ver. Ben emir verinceye kadar, bir atış bile yapılmayacak.

Grub başıyla onayladı, yüzü asık ve solgundu. “Tamam, Onbaşı, şimdi onu dışarı çıkart.”

Kardeşi onu duyamayacak kadar uzaklaştığında, Bela sessizce yarbay Cudgeon’la konuştu. “Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Yarbay. Atlantis tünelini havaya uçurdular, bu yüzden oradan yardım alamıyoruz. Zamanı durdurmak için çevrelerini saracak bir beşgenimiz yok. Etrafımız tamamen kuşatıldı, sayıca ve silahça bizden üstünler. B’wa Kell kapıları havaya uçurursa, birkaç saniye içinde her şey biter. Harekât odasına girmemiz gerek. Herhangi bir gelişme var mı?”

Cudgeon başını olumsuzca salladı. “Teknik elemanlar uğraşıyor. Yüzeyin' her köşesine yönlendirilmiş algılayıcılarımız var. Giriş kodunu bulabilirsek, bu kesinlikle şansa olacaktır.”

Bela yorgun gözlerini ovuşturdu. “Zamana ihtiyacım var. Onları engellemenin bir yolu olmalı.

Cudgeon ceketinin içinden beyaz bir bayrak çıkarttı. “Bir yolu var...”

“Yarbay! Dışarı çıkamazsınız. Bu intihar demek olur. “Olabilir,” diye onayladı yarbay. “Ama gitmezsem, birkaç dakika içinde hepimiz ölürüz. En azından bu şekilde, Harekât odasının kapısını açmaya çalışmak için birkaç dakikamız daha olur.”

Bela düşündü. Başka yolu yoktu. ‘ Pazarlık edecek neyimiz kaldı ki?”

Howler Tepesindeki mahkûmlar. Belki şartlı tahliye konusunda görüşebiliriz.”

“Konsey bunu asla kabul etmez.”

Cudgeon dimdik ayağa kalktı. “Şu an siyaset yapma zamanı değil, Yüzbaşı. Harekete geçme zamanı.”

Açıkçası, Bela şaşkındı. Bu onun tanıdığı Briar Cudgeon değildi. Birisi bu periye ilik nakli yapmış olmalıydı.

Artık yeni atanmış yarbay, yakasındaki rütbe demetini hak edecekti. Bela bir heyecan dalgasının göğsünü sardığını hissetti. Bu şimdiye kadar, Briar Cudgeon’la ilgili olarak, asla hissetmediği bir duyguydu. Adı saygıydı.

Giriş kapısına bir delik aç,” diye emretti yarbay, çelik gibi bir sesle. Foaly bunu kameradan izlemeye bayılacaktı. Ben bu sürüngenlerle konuşmaya gidiyorum.” Bela emri gerekli yere iletti. Bu işten paçalarını kurtarabilirlerse, yarbay Cudgeon’ın ölümünden sonra Altın Meşe Palamuduyla ödüllendirileceğini biliyordu.

BİLİNMEYEN ÇAVLAN, KOBOİ LABORATUARLARININ AŞAĞISI

Atlantis mekiği geniş bir çavlanın içinde yavaşlayarak, duvarlara sıkıca yapıştı, hem de geminin boyasını sıyıracak kadar sıkıca.

Artemis başını yolcu bölümünden uzattı.

“Bu gerçekten de gerekli mi, Yüzbaşı? diye sordu Artemis, bir milyonuncu kez ölümden kıl payı kurtulduktan sonra. “Yoksa amacın çocukça hava atmak mı?”

Holly göz kırptı. “Sence çocuğa benzer yanım mı var, Fowl?”

Artemis hiç benzer yanı olmadığını itiraf etmeliydi. Yüzbaşı Short tehlikeli sayılabilecek bir güzelliğe sahipti, kara dul örümceğinin güzelliğine. Artemis yaklaşık sekiz ay sonra ergenlik çağma kavuşacağım ve o zaman Holly ye farklı bir gözle bakacağını tahmin ediyordu. Ayrıca Holly’nin seksen yaşında olması da bir o kadar iyiydi.

“Mulch’ın buralarda bir yerlerde olduğunu iddia ettiği çatlağı bulabilmek için yakın geçerek yüzey taraması yapıyorum,” diye açıkladı Holly.

Artemis başını salladı. Cüce’nin kuramı doğru olamayacak kadar inanılmazdı. Mulch’ın açıklayıcı konuşmasını dinlemek için geminin kıç tarafına döndü.

Cüce arkadan ışıklandırılmış bir duvar panelinin üzerine üstünkörü bir grafik çizmişti. Gerçeği söylemek gerekirse, çizim konusunda ondan daha yetenekli şempanzeler vardı. Üstelik ondan daha az iğneleyiciydiler. Mulch işaret sopası olarak bir havuç kullanıyordu -daha doğrusu birkaç havuç. Cüceler havucu severlerdi.

"Bu, Koboi Laboratuarları," diye mırıldandı, dolu ağzının içinden.

"Bu mu?" diye çığlık attı Root.

"Bunun birebir bir plan olmadığının farkındayım, Julius.

Yarbay sandalyesinden fırladı. Tam olarak emin olmasaydınız, olayın içine cüce gazı karıştığına yemin edebilirdiniz. "Birebir bir plan mı? Tanrı aşkına bu bir dikdörtgen!

Mulch hiç rahatsız olmamıştı. "Bu önemli değil. Önemli olan bu bölüm."

"Şu titrek satır mı?"

"Bu ince bir çatlak," diye karşı çıktı cüce. "Bunu herkes anlayabilir."

"Belki çocuk yuvasındaki herkes. Demek, bu bir çatlak, ne olmuş yani?"

Zekâ gerektiren de bu. Görüyor musun, bu çatlak genellikle orada değildir."

Root bir kez daha havayı boğmaya başlamıştı. Bu son zamanlarda sıkça yaptığı bir şeydi. Ama konu birden Artemis'in ilgisini çekti.

Bu çatlak ne zamanlar ortaya çıkıyor?"

Ama Mulch buna doğru düzgün bir yanıt vermedi. "Biz cüceler kayalar hakkında çok şey biliriz. Yüzyıllardır onları kazdığımız için olsa gerek." Root parmaklarını vızıltı değneğine vurmaya başladı. "Perilerin farkında olmadıkları şey, kayaların canlı olduklarıdır. Soluk alırlar."

Artemis başıyla onayladı. "Tabii. Isı genleşmesi." Mulch bir zafer kazanmışçasına havucunu ısırdı. "Kesinlikle. Ve tabii ki tam tersi de geçerli. Soğuduklarında büzülürler." Artık Root bile dinliyordu. "Koboi Laboratuarları sağlam bir çekirdek kabuğu üzerine inşa edilmiş. Kayalar üç mü uzunluğunda. Ses dalgalarıyla çalışan savaş miğferleri olmaksızın içeri girmek olanaksız. Ve Opal Koboi'nin onları fark edebileceğini düşünüyorum."

"Peki bunun bize ne gibi bir yararı var?"

"Bu kaya soğuduğunda, içinde bir çatlak oluşuyor.

Buranın inşaatı sırasında binanın temellerinde çalışmıştım. Buradan laboratuarların tam altına çıkılıyor. Daha epeyce yolunuz kalır ama en azından içeri girmiş olursunuz.”

Yarbay kuşkuluydu. “Peki nasıl oldu da, Opal Koboi bu yarığı fark etmedi?”

“Ah, ben buna pek yarık demezdim.”

“Genişliği ne kadar?”

Mulch omuz silkti. “Bilmem. Sanırım beş metre kadar. En fazla açıldığında yani.”

“Yine de bu sürekli orada duran bir çatlak için çok geniş sayılır.”

“Sürekli orada değil ki,” diye söze karıştı Artemis. “Değil mi Mulch?”

“Sürekli mi? Keşke olsaydı. Aşağı yukarı diyebilirim ki, yani yalnızca tahmini olarak...”

Root kızmaya başlıyordu. Olayları bir adım geriden izlemek ona göre değildi.

“Arkanı bir kez daha dağlamadan konuş, mahkûm!” Mulch incinmişti. "Kes bağırmayı Julius, sakalımı kıvırttırıyorsun.”

Root kendini toparlayıp sakinleşti.

“Pekala Mulch. Ne kadar?”

“En fazla üç dakika. Geçen defa bunu bir basınç giysisi ve bir çift kanat takarak yapmıştım. Az daha ezilip kızaracaktım.”

“Kızarmak mı?”

“Bırak tahmin edeyim,” dedi Artemis. “Çatlak yalnızca, kaya yeterince büzüldüğünde açılıyor. Bu çatlak çavlanın duvarındaysa eğer, en serin zaman alevin hemen öncesi olacaktır.”

Mulch göz kırptı. “Çok akıllıca, Çamur Çocuk. “Kayalar seni kapmazsa, magma kapar.”

Hoparlörlerden Holly’nin sesi yükseldi. “Bir görüntü yakaladım. Bir gölge olabilir ya da yalnızca çavlan duvarındaki bir çatlak.”

Mulch dans etmeye başladı, kendiyle gurur duyuyordu. “Hadi Julius, söyleyebilirsin artık. Yine ben haklıydım! Bana borçlusun, Julius, bana borçlusun.” Yarbay burun kemerini ovuşturdu. Bu işten yakasını kurtarabilirse, bir daha asla merkezden ayrılmayacaktı.

KOBOİ LABORATUARLARI

B’wa Kell goblinleri Koboi Laboratuarlarının çevresini sarmışlardı. Tepeden tırnağa silahlıydılar ve kana susamışlardı. Cudgeon bir düzine namlunun arasında, apar topar sürükleniyordu. DNA topları şimdilik hareketsizce kulelerin içinde duruyorlardı. Cudgeon, B’wa Kell’in hizmet süresinin dolduğunu hissettiği anda, silahlar yeniden harekete geçirilecekti.

Yarbay zorla bir sığmağa sokuldu ve Opal’le B’wa Kell generallerinin önünde diz çökmeye zorlandı. Askerler uzaklaştırıldıktan sonra, Cudgeon yeniden ayağa kalkmış ve duruma hâkim olmuştu.

“Her şey plana uygun olarak ilerliyor,” diye açıkladı, Opal’in yanma gidip yanağını okşayarak. “Haven bir saate kadar bizim olacak.”

General Scalene ikna olmamıştı. “Elimizde Koboi patlayıcıları olsaydı, çok daha hızlı bir şekilde bizim olurdu.”

Cudgeon sabırla iç geçirdi. “Biz bu yollardan geçtik, General. Aksama sinyalleri tüm neutrino silahlarını etkisiz duruma getiriyor. Patlayıcıları kullanırsan, LEP de kullanabilir.”

Scalene ayaklarını sürüyerek köşeye gidip göz yuvarlarını yalamaya koyuldu.

Tabii ki goblinleri neutrino silahlarından yoksun bırakmanın tek nedeni bu değildi. Cudgeon’ın ihanet etmeye karar verdiği bir grubu silahlandırmak gibi bir niyeti olamazdı. B’wa Kell Konsey’i yok eder etmez, Opal LEP’e gücünü geri kazandıracaktı.

“İşler nasıl gidiyor?”

Opal, Hoverboy’unun içinde döndü, bacaklarını altına kıvırmıştı. “Harika. Ana kapılar... sen anlaşmaya varmak için çıktıktan birkaç saniye sonra yıkıldı.”

Cudgeon sırıttı. “İyi ki çıkmışım. Yaralanabilirdim.”

“Yüzbaşı Kelp elinde kalan güçleri Harekât odasına yönlendirip odanın çevresini kuşattı. Konsey de orada.”

“Kusursuz,” dedi Cudgeon.

Bir başka B’wa Kell generali olan Sputa konferans masasını yumrukladı. Yo, Cudgeon. Hiç de kusursuz değil. Kardeşlerimiz Howler Tepesinde çürüyorlar.”

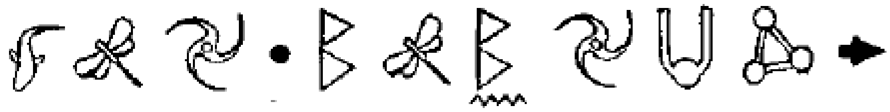
Sabırlı ol, General Sputa,” dedi Cudgeon, sakinleştirici bir sesle. Elini goblinin omzuna koymuştu. “Polis Plaza düşer düşmez, hiçbir engelle karşılaşmadan Howler Tepesindeki hücrelerin kapılarını açabiliriz.”

Cudgeon için için köpürüyordu. Salak yaratıklar. Onlardan nasıl da nefret ediyordu. Gömlek değiştirirken döktükleri derilerinden yapılmış giysiler giyiyorlardı. İğrençtiler. Cudgeon DNA toplarını yeniden harekete geçirip onları birkaç saatliğine susturmak için can atıyordu.

Opal le göz göze geldi. Opal onun ne düşündüğü biliyordu. Beklenti içinde minnacık dişlerini gösteriyordu. O mükemmel derecede kötü bir yaratıktı. İşte bu yüzden de ortadan kaldırılmalıydı. Opal Koboi ikincil bir görevde asla mutlu olamazdı.

Cudgeon, Opal'e göz kırptı.

"Yakında," diye geveledi sessizce. "Yakında."

BÖLÜM XIII: YARIĞA DOĞRU

KOBOİ LABORATUARLARININ AŞAĞISI

LEP mekikleri bir su damlası biçimindedirler. İtici güçlerin bulunduğu, kabarık bir altları ve çeliği bile delip geçebilen bir burunları vardır. Tabii ki kahramanlarımız şu an bir LEP mekiğinde değil, büyükelçinin lüks yolculuk gemisindeydiler. Burada konfor hızdan daha önemliydi. Mekiğin burnu bir gnome poposunu andırıyordu. Hantal ve pahalı görünümlüydü. Ve bir yabandomuzu kızartabilecek kadar büyük bir ızgarası vardı.

"Yani demek istediğin, bu çatlak birkaç dakikalığına açılacak ve bu sürede içinden geçmem gerekiyor. Bütün plan bu mu yani?" dedi Holly.

"Elimizdeki en iyi plan bu," dedi Root, somurtarak.

"En azından ezildiğimiz sırada yumuşak koltuklarımızın içinde oturuyor olacağız. Bu alet, üç bacaklı bir su aygırı gibi idare ediliyor."

"Nereden bilebilirdim ki?" diye homurdandı Root. "Bunun sıradan bir gezi olması gerekiyordu. Bu mekiğin harika bir müzik seti var."

Kâhya elini kaldırdı. "Dinleyin. Bu ses de ne?" Dinlediler. Ses aşağılarından geliyordu, sanki bir dev boğazını temizliyor gibiydi.

Holly orta kameraları gözden geçirdi.

Alev, diye belirtti. "Koca aptal. Her an kuyruk tüylerimizi kavurabilir."

Önlerindeki kaya sürekli genleşip kasılırken, çatırtılar ve iniltiler yükseldi. Kayanın içinde, siyah dişlerle bezeli ağızları andıran çatlaklar açıldı.

"İşte bu. Hadi gidelim," diye acele etti Mulch. "Bu çatlak hemen kapanacak, hatta kokuşmuş bir solucandan bile daha hızlı —"

"Henüz yeterince yer yok," diye tersledi Holly. "Bu bir mekik, çalıntı kanatlarla uçan bir cüce değil."

Mulch aşağılanmayacak kadar çok korkmuştu. "Devam et. Biz ilerledikçe genişleyecek."

Holly genellikle Root'un izin vermesini beklerdi. Ama bu onun alanıydı. Mekik idaresi konusunda hiç kimse Yüzbaşı Holly Short'la tartışamazdı.

Yarık titreyerek bir metre daha açıldı.

Holly dişlerini sıktı. "Kulaklarınıza sahip olun," dedi hızı sonuna kadar arttırarak.

Mekiğin içindekiler koltuklarının kenarlarını sıkıca kavradılar. Gözlerini kapatanlar oldu. Ama Artemis kapatamadı. Sadece kleptoman bir cücenin çatlağın öbür tarafında olan bir şeyle ilgili sözüne güvenerek, bilinmeyen bir tünelin içinde akıl almaz bir hızla uçmanın korkunç keyifli bir yanı vardı.

Holly tüm dikkatini aygıtlara verdi. Mekiğin dış kameraları ve algılayıcıları çeşitli ekranlarla hoparlörlere bilgi aktarıyordu. Sonarlar çıldırmış gibiydi, sesleri sürekli bir iniltiyi andırıyordu. Sabit halojen ışıklar monitörlere korkunç görüntüler yansıtıyordu ve lazer radarı siyah bir ekranın üzerine üç boyutlu, yeşil bir çizgi çizmişti. Tabii bir de kuvars ön cam vardı. Ama tüm bu kaya tozları ve daha büyük enkaz parçaları yüzünden, çıplak gözle bir şey görebilmek olanaksızdı.

"Isı yükseliyor," diye mırıldandı Holly, dikiz ekranına bakarak. Turuncu renkli bir magma dalgası çatlağın önünden geçerek, tünelin içine doğru akmıştı.

Ümitsiz bir yarışa girmişlerdi. Yarık arkalarından kapanıyor ve mekiğin pruva yönünde giderek açılıyordu. Gürültü korkunçtu. Sanki bir hava kabarcığın içinde gök gürlüyordu.

Mulch kulaklarını tıkadı. "Bir dahaki sefere Howler Tepesini seçeceğim."

"Sessiz ol, mahkûm," diye hırladı Root. "Tüm bunlar senin başının altından çıktı."

Mekiğin ön camına kıvılcımlar fırlatan bir gıcırtıyla tartışmaları bölündü.

"Affedersiniz," diye özür diledi Yüzbaşı Short. Bu giden iletişim donanımımızdı."

Holly mekiği yan yatırıp iki oynak tabaka arasından kil payı geçmeyi başardı. Magmanın sıcaklığı kayayı kaplamış ve tabakaları birbirlerine yaklaştırmıştı. Tabakalar birbirine hızla çarpınca, mekiğin arkasından

çentikli bir parça dev bir alkış gibi koptu. Kâhya kendini güvende hissetmek için Sig Sauer'ını doğrulttu.

Sonra yarığın içinden geçip bir mağaranın içine yuvarlanarak, üç kocaman titanyum kazık doğru ilerlediler. “İşte,” diye soludu Mulch. “Temel kazıkları.”

Holly gözlerini devirdi. “Hadi ya,” diye inledi, iniş kıskaçlarını ateşleyerek.

Mulch bir grafik daha çizmişti. Bu çizdiği, kıvrımlı bir yılanı andırıyordu.

“Eline kalem almış bir geri zekâlı tarafından yönetiliyoruz,” dedi Root, aldatıcı bir sakinlikle.

“Seni buraya kadar getirdim, değil mi Julius?” dedi Mulch, surat asarak.

Holly son kaynak suyu şişesini de bitirmek üzereydi. Üçte birini başından aşağı dökmüştü.

“Sakın surat asayım deme, cüce,” dedi. “Görebildiğim kadarıyla, hiçbir çıkış yolumuz ve iletişimimiz olmadan, Dünyanın merkezinde sıkışıp kalmış durumdayız.”

Mulch geri adım attı. “Uçuştan sonra biraz gergin olduğunuzun farkındayım. Şimdi hepimiz biraz sakinleşelim, olur mu?”

Hiç kimse fazla sakin görünmüyordu. Bu çetin sınav Artemis'i bile sarsmış gibiydi. Kâhya, Sig Sauer'ını hâlâ elinden bırakmamıştı.

“Zoru başardık. Artık temellerdeyiz. Tek yol yukarısı. “Ah, gerçekten mi, mahkûm?” dedi Root. “Peki, yukarı ne şekilde gitmemizi öneriyorsun?”

Mulch buzdolabından bir havuç alıp grafiğine doğru salladı. “Burada gördüğünüz...”

“Bir yılan mı?”

“Hayır, Julius. Temel kazıklarından biri.”

“Som titanyumdan temel kazıklan, güçlü taş yataklarına mı saplanmış yani?”

“Kesinlikle. Çok sağlam olmayan bir tanesinin dışında.”

Artemis başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bu işte senin bir parmağın var, değil mi, Mulch?

Mulch pişman görünmüyordu. “İnşaat kurallarını bilirsiniz. Som titanyum kazıklar mı? Bunların ne kadar pahalı oldukları hakkında bir fikriniz var mı? Fiyat tahminimizin çok üzerindeydi. Bu yüzden kuzenim Nord'la ben titanyum işini unutmaya karar verdik.”

“Ama bu sütunları bir şeyle doldurmanız gerekiyordu,” diye sözünü kesti Yarbay. “Koboi incelemeler yapacaktı.”

Mulch suçluluk içinde başını salladı.

“Birkaç gün için, lağım borularını sütunlara bağladık. Tarama sonuçları temiz çıktı.”

Holly boğazının düğümlendiğini hissetti. “Lağım. Yani diyorsun ki...”

“Hayır. Artık değil. Bu yüz yıl öncesinde kaldı, artık yalnızca kil var. Üstelik çok iyi bir kil.”

Root’un yüzünde koca bir su kazanını kaynatabilirdiniz.

“Yirmi metre... gübreye mi tırmanmamızı bekliyorsun?

Cüce omuz silkti. “Hey, umurumda mı sanıyorsun? İstersen sonsuza kadar burada kal, ben bacaya çıkıyorum.” Artemis olayın yönünün aniden değişmesinden hoşlanmamıştı. Koşmak, zıplamak, yaralanmak, tamam da. Peki ya gübre? “Planın bu mu yani?” diye mırıldanmayı başardı.

“Sorun nedir, Çamur Çocuk?” diye sırıttı Mulch. “Ellerini pisliğe mi bulaştırmaktan korkuyorsun?”

Bunu mecazi anlamda söylemişti, Artemis farkındaydı. Ama yine de doğruydu. Narin parmaklarına baktı. Daha dün sabaha kadar bunlar manikürlü tırnaklara sahip, piyanist elleriydi. Bugün ise bir inşaat işçisinin elleri olabilirlerdi.

Holly, Artemis’in omzuna vurdu. “Pekala,” dedi. “Başlayalım. Yeraltı Birimini kurtarır kurtarmaz, sıra babana gelecek.”

Holly, Artemis’in yüzünde bir değişiklik fark etti. Sanki hatları nasıl yerleşeceklerinden emin değillermiş gibiydi. Holly durup ona ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Ona göre söylediği, sıradan bir cesaret sözüydü, bir memurun her gün söylediği türden bir şey. Ama anlaşılan Artemis takımın bir parçasıymış gibi davranmaya alışık değildi.

“İçten davranmaya çalıştığımı sanma sakın. Bir söz verdim ve sözümde duracağım.”

Artemis yanıt vermemeye karar verdi. Bugün için yeterince terslenmişti zaten.

Katlanır bir merdivenin yardımıyla mekikten indiler.

Artemis yüzeye çıkıp Mulch'la kuzeninin bir asır önce burada bırakmış oldukları sivri uçlu taşların ve inşaat kalıntılarının arasından kendine yol açtı. Fosforlu kayalar mağarayı parıldayan yıldızlar gibi aydınlatıyordu.

“Burası bir yerbilim harikası,” diye bağırdı Artemis “Bu derinlikteki basıncın bizi ezmesi gerekirdi, oysa ezmiyor.” Paslı bir boya tenekesinin içinde filizlenen bir mantarı incelemek için diz çöktü. “Yaşam belirtisi bile var.”

Mulch iki kayanın arasından bir çekicin kalıntılarını çekip çıkarttı.

“İşte, tam burada olması gerekiyor. Patlayıcı konusunda biraz aşırıya kaçıp bu kazıklar için kuyuları havaya uçurduk. Enkazın bir bölümü... buralara dökülmüş olmalı.”

Holly dehşet içindeydi. Hava kirliliği Peri Halkının nefret ettiği bir şeydi.

“Burada o kadar çok yasaya karşı geldin ki Mulch, onları sayacak kadar parmağım bile yok. İki günlük avansını alınca hızlı hareket etsen iyi olur, çünkü peşindeki ben olacağım.”

“İşte geldik,” dedi Mulch, tehdidi duymazdan gelerek. Onun kadar çok tehdit edilince, bir yerde sonra artık umursamıyordunuz.

Kazıklardan birinde bir delik açılmıştı. Mulch kenarlarını sevgiyle okşadı.

“Lazer elmas kesicisi. Küçük nükleer bir pil. Bu bebek her şeyi kesebilir.”

“Bu kesiciyi ben de hatırlıyorum,” dedi Root. “Bir keresinde, onunla başımı uçuracaktın neredeyse.”

Mulch iç geçirdi. “Güzel günlerdi, değil mi Julius?” Root’un yanıtı Mulch’ın poposuna hızlı bir tekme savurmak oldu. “Daha az konuşup daha çok çamur ye, mahkûm.”

Holly elini deliğe uzattı. “Hava akımları. Şehrin basınç alanı yıllar boyunca bu mağaranın içindeki havayı dengelemiş olmalı. Şu ah vatos balığı gibi yamyassı olmayışımız bu yüzden.”

“Anlıyorum,” dediler Kâhya’yla Root bir ağızdan. Alın size listeye ekleyecek bir yalan daha.

Mulch poposundaki kapağı açtı.

“Tepeye kadar tünel kazıp sizi orada bekleyeceğim. Enkazı olabildiğince temizlemeye çalışın. Hava boşluğunu tıkamamak için geri dönüştürülmüş kili çevreye saçacağım.” Artemis inledi. Mulch’ın geri dönüşümleri arasında sürünerek ilerlemek düşüncesi dayanılmazdı. Devam etmesini sağlayan, yalnızca babasının hayaliydi.

Mulch hava boşluğuna adım attı. “Geri çekilin,” diye uyardı, çenesini salarken.

Kâhya hızlı hareket etti -bir kez daha cüce gazıyla mıhlanmaya niyeti yoktu.

Mulch titanyum sütunun içine yarı beline kadar daldı. Birkaç saniye sonra da tamamen yok oldu. Baca içinden gelen, garip ve mide bulandırıcı seslerle titremeye başladı. Kil parçalan metal duvarlara çarpıyordu. Delikten aşağı sürekli olarak yoğun bir hava akımı ve enkaz parçalan yağıyordu.

“Şaşırtıcı,” diye soludu Artemis. “Bundan on taneye sahip olsaydım, neler yapabilirdim kim bilir? Knox Kalesi çocuk oyuncağı olurdu.”

“Aklından bile geçirme,” diye uyardı Root. Sonra Kâhya’ya döndü. “Elimizde ne var?”

Hizmetkâr silahını doğrultu. “Şarjöründe on iki kurşun olan, bir Sig Sauer tabancası. Hepsi bu. Onu taşıyabilecek tek kişi ben olduğuma göre, silahı ben alacağım. Siz ikiniz yoldan ne toplayabilirseniz alın.”

“Peki ya ben?” diye sordu Artemis, gelecek olan yanıtı bildiği halde.

Kâhya efendisinin gözlerinin içine baktı. “Senin burada kalmanı istiyorum. Bu askeri bir harekât. Tek yapabileceğin, boş yere öldürülmek olur.”

“Ama...”

“Benim görevim seni korumak, Artemis ve burası, hiç kuşkusuz gezegenin en güvenli yeri.”

Artemis tartışmadı. Aslında bu gerçekler onun da aklına gelmişti. Bazen dahi olmak insana sıkıntı veriyordu. “Pekala, Kâhya. Burada kalacağım. Ama...”

Kâhya’nı gözleri kısıldı. “Ama ne?”

Artemis tehlikeli bir gülücük attı. “Ama aklıma bir fikir gelirse çıkarım.”

POLİS PLAZA

Polis Plaza’da durum ümitsizdi. Yüzbaşı Kelp elinde kalan güçleri devrik çalışma masalarının arkasında, daire şeklinde toplamıştı. Goblinler kapıdan rasgele ateş ediyorlardı ve büyücülerin tek bir damla büyüleri bile kalmamıştı. Şimdiden sonra tüm yaralananlar, yaralı kalacaktı.

Konsey üyeleri askerlerden oluşan bir duvarın arkasında birbirlerine sokulmuş duruyorlardı. Kendisine elektrikli tüfeklerden birinin verilmesini isteyen filo komutanı Yarbay Vinyâya dışında hepsi. Şimdiye kadar hedefi hiç ıskalamamıştı.

Teknisyenler masalarının arkasına çömelmiş, Harekât odasına girebilmek için kitapta yazan her türlü şifreyi deniyorlardı. Bela bu konuda pek ümitli değildi. Foaly bir kapıyı kilitlemişse eğer, o kapı kilitli kalırdı.

Bu arada, Foaly'nin tek yapabildiği, odanın içinde öfke içinde yumruklar savurmaktı. Cudgeon'ın acımasızlığı yüzünden, Foaly çatış mayi kurşun geçirmez camların ardından izlemek zorundaydı.

Ümit yokmuş gibi görünüyordu. Julius'la Holly mesajı almış olsalar bile, artık bir şey yapmak için çok geçti. Foaly'nin dili damağına yapışmıştı. Herkes onu terk etmişti. Bilgisayarı, zihni, hazırcevaplığı.

KOBOİ LABORATUARLARININ AŞAĞISI

Kâhya'nın başına ıslak bir şey çarptı.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı, en arkada duran Holly'ye.

"Sorma," diye vırakladı Yüzbaşı Short. Miğferindeki filtrelere karşın iğrenç kokuyu duyabiliyordu.

Sütunun içindekiler bir asır boyunca mayalanmıştı ve kokuları ilk günkü kadar zehirleyiciydi, belki de daha kötü. En azından bunları yemek zorunda değilim, diye düşündü koruma.

Root hazırdı. Miğferinin ışıkları karanlığın içinde göz alıyordu. Titanyum dolguya sıkıca kenetlenebilmesi için tasarlanmış olan, düzgün oyuklu kazık, kırk derecelik bir açı oluşturuyordu.

Mulch borunun içindekileri parçalamakla çok iyi bir iş çıkarmıştı. Ama geri dönüştürülen kilin bir yere gitmesi gerekiyordu. Hakkını yememek gerekirdi, fazla toprak yığını birikmesin diye, ağzına doldurduğu tüm kili yutmuştu.

Baskın ekibinin elemanları ne yaptıklarını düşünmemeye çalışarak canlarını dişlerine takmış, mücadele ediyorlardı. Cüceye yetiştiklerinde Mulch yüzünde acı dolu bir ifadeyle bir duvara sıkıca tutunmuştu.

"Ne oldu Mulch?" diye sordu Root, sesinde hafif bir kaygıyla.

"Yukağğğğğıı çıkın," diye inledi Mulch. "Hemeeeen yukağğğğğı çıkın."

Yaklaşmakta olan tehlikenin farkına varan Root’un gözleri açıldı. “Yukarı!” diye fısıldadı. “Herkes yukarı!”

Hepsi bir anda cücenin yukarısındaki daracık delikten tırmandılar. Tam zamanında davranmışlardı. Mulch rahatlayıp bir. sirk çadırını havaya uçurabilecek güçte bir gaz çıkardı. Sonra çenesini yerine taktı.

“Böylesi daha iyi,” diye iç geçirdi Mulch. “Toprağın içinde çok hava var. Şimdi zahmet olmazsa, şu ışını gözümün önünden çeker misiniz? Işığa ne denli duyarlı olduğumu biliyorsunuz.”

Yarbay kızılötesi ışınları kullanmak zorunda kaldı. “Pekala, şimdi hazır yukarıdayken, dışarı nasıl çıkacağız? Hatırladığım kadarıyla kesicini yanında getirmedin.”

Cüce sırıttı. “Sorun değil. İyi bir hırsız, her zaman için bir geri dönüş ziyareti planlar. Bunu görüyor musun?” Mulch borunun geri kalanıyla arasında hiçbir fark olmayan bir titanyum bölgesini işaret ediyordu. “Bunu geçen defa yamadım. Esnek bir bileşim.”

Root gülümsemesine engel olamadı. “Ne kurnaz bir şeytansın sen. Seni nasıl yakalayabildik acaba?”

“Şans,” diye yanıt verdi cüce, borunun bir bölümünü dirseğiyle iterek. İçinden geniş bir daire fırlayıp yüz yıllık bir deliği ortaya çıkardı. “Koboi Laboratuarlarına hoş geldiniz.” Loş bir koridora doğru güçlükle tırmandılar. Duvarların kenarlarında istiflenmiş, yüklü uçan el arabaları vardı. İnce uzun ışıklar koridorları yukarıdan en az aydınlanacak biçimde ayarlanmıştı.

“Burayı biliyorum,” diye belirtti Root. “Buraya daha önce özel silahların izinlerini denetlemek için gelmiştim. “Bilgisayar merkezinden iki koridor uzaktayız. Başarabildiğimiz için gerçekten şanslı sayılırız.”

“Peki ya DNA şok topları?” diye sordu Kâhya.

“İnce iş,” diye itiraf etti Yarbay. “Toplara kayıtlı bilgiler seni tanımazsa, öldün demektir. Bir cinsi tamamen reddetmeye programlanmış olabilirler.”

“İnce iş,” diye onayladı hizmetkâr.

“Şu an için etkin olmadıklarına bahse girerim,” diye sürdürdü konuşmasını Root. “Birincisi, burası goblin kaynıyorsa onların ön kapıdan içeri girdiklerini pek sanmam. İkincisi, Foaly bu küçük ayaklanmadan sorumlu tutuluyorsa, Koboi de tıpkı LEP gibi silahsızmış görünmek isteyecektir.”

“Strateji mi?” diye sordu Kâhya.

“Sayılmaz,” diye itiraf etti Yarbay. “Bu köşeden döner dönmez kameralara yakalanacağız. Bu yüzden, koridordan elinizden geldiğince hızla geçin ve önünüze çıkan her şeyi devirin. Silahlıysa, silahına el koyun. Mulch, sen burada kalıp tüneli genişlet, dışarı çok hızlı çıkmamız gerekebilir. Hazır mısınız?”

Holly elini uzattı. “Beyler, sizinle tanışmak bir zevkti.”

Yarbay ve hizmetkâr sırayla onunla tokalaştılar. Aynen.”

İki yüz gobline karşı, hemen hemen silahsız üç kahraman, koridora doğru ilerlediler. Sıkı bir dövüş olacaktı.

ÖZEL ODA, KOBOİ LABORATUARLARI

“Davetsiz konuklar,” diye cıyakladı Opal Koboi, sevinç içinde. “Binanın içerisinde.”

Cudgeon plazma gözetleme ekranının önüne geçti. “Bu kesinlikle Julius. Şaşırtıcı. Anlaşılan vurucu timiniz abartıyormuş, General Sputa.”

Sputa öfke içinde göz yuvarını yaladı. Teğmen Nyle’ın derisini gömlek değiştirme mevsiminden önce yüzecekti.

Cudgeon, Opal in kulağına fısıldadı. “DNA toplarını harekete geçirebilir miyiz?”

Pixie başını salladı. “Hemen değil. Goblin DNA’sını geri çevirmek üzere yeniden programlandılar. Bu birkaç dakika sürer.”

Cudgeon dört goblin generaline döndü. “Arkadan saldıracak zırhlı bir birlik hazırlayın, bir tane de yandan kuşatacak. Onları kapıda tuzağa düşürebiliriz. Dışarı çıkışlarını engelleriz.”

Cudgeon pür dikkat plazma ekrana baktı. “Bu, planladığımdan da iyi. Şimdi, eski dostum Julius, seni küçük düşürme sırası bende.”

Artemis derin düşüncelere dalmıştı. Şimdi yoğunlaşma zamanıydı. Bir kayanın üzerinde bağdaş kurmuş, Kuzey Kutbuna döndüklerinde yararlanabileceği çeşitli kurtarma stratejilerini gözden geçiriyordu. Mafya, eğer Artemis’den önce oraya gelmeyi başarırsa, o noktadan sonra sadece tek bir plan işe yarayabilirdi. Ve bu çok tehlikeli bir plandı. Artemis zihninin daha derinlerinde bir şeyler aradı. Başka bir yolu olmalıydı.

Titanyum sütundan gelen müziğe benzer bir ses dikkatini dağıttı. Bir fagottan yükselen sürekli bir sesi andırıyordu. Cüce gazı, diye düşündü. Sütunun ses dağılımı iyiydi.

Bir beyin dalgasına ihtiyacı vardı. Saplandığı bu çamurdan kurtulmasını sağlayıp gününü gün edecek berrak bir düşünceye.

Sekiz dakika sonra, düşünceleri bir kez daha bölündü. Bu kez gaz değildi. Bir yardım çağrısıydı. Mulch'ın başı dertteydi ve acı içinde kıvranıyordu.

Artemis, Kâhyaya konuyla ilgilenmesini söylemeye hazırlanırken, korumanın orada olmadığını fark etti. Yeraltı Teşkilatını kurtarmak için yanından ayrılmıştı. İş başa düşmüştü.

Başını sütunun içine doğru uzattı. Kanal eski bir çizmenin içi kadar karanlık ve iki kat daha keskin kokuluydu. Artemis en çok gereksinim duyacağı şeyin bir LEP miğferi olduğuna karar verdi. Derhal mekikten yedek bir miğfer bulup kısa bir deneme süresinden sonra ışıklarını ve kilitlerini çalıştırmayı başardı.

"Mulch? Yukarıda mısın?"

Yanıt yoktu.-Bir tuzak olabilir miydi? Onun, koca dahi Artemis Fowl'un tarihteki en eski oyuna gelmesi olası mıydı? Kesinlikle olası, diye karar verdi. Ama yine de bu küçük tüylü yaratığın yaşamını tehlike sokmaya cesaret edemedi. Farklı düşüncelerde olsalar da Los Angeles'tan beri, Bay Diggums'la aralarında bir bağ oluşmuştu. Artemis ürperdi. Annesi sağlığına kavuştuğundan beri, bu gittikçe daha sık başına geliyordu.

Artemis borunun içine tırmanıp yukarıdaki ışık halkasına doğru yolculuğuna başladı. Koku dayanılmazdı. Ayakkabıları mahvolmuştu ve St Bartleby's ceketini artık hiç bir kuru temizleyici kurtaramazdı. Mulch gerçekten acı çekiyor olsa iyi olurdu.

Artemis girişe vardığında, Mulch'ı yerde acı içinde kıvranırken buldu. Çektiği acıdan yüzü buruşmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu, miğferini çıkartıp cücenin yanında diz çökerek.

"Bağırsaklarımda bir tıkanma var," diye homurdandı cüce. Sakalından aşağı ter boşalıyordu. "Sert bir şey yutmuş olmalıyım. Aşağı indiremiyorum."

"Ne yapabilirim?" diye sordu Artemis, olası yanıtlardan korktuğu halde.

"Sol çizmem. Çıkart onu."

"Çizmen mi? Çizme mi dedin?"

"Evet," diye inledi cüce, acı tüm göğsüne yayılmıştı. "Çıkart onu!"

Artemis rahat bir soluk almadan edemedi. Çok daha beterinden korkmuştu. Cücenin bacağını omzuna koyup uzun çizmesini çekti.

“Güzel çizme,” dedi.

“Rodeo Drive,” diye güçlükle soludu Mulch. “İzninle.”

“Affedersin.”

Çizme çıkınca, ortaya delikler ve yamalarla dolu, bir modacının elinden çıkmadığı açıkça belli olan bir çorap çıktı.

“Küçük parmak,” dedi Mulch, gözleri acıdan kısılarak.

“Küçük parmağa ne olmuş?”

“Eklem yerini sık. Sertçe.”

Eklemin sıkılması tepki bilimle ilgili bir şey olsa gerekti. Ayağın her bölümü, bedenin belirli bir bölgesinin karşılığı sayılırdı. Bir anlamda bedenin klavyesiymiş gibiydi. Bu yüzyıllardır Doğu ülkelerinde uygulanana bir bilim dalıydı.

“Pekala. Madem ısrar ediyorsun.”

Artemis işaret parmağıyla başparmağını, Mulch’ın tüylü ayak parmağının üzerine koydu. Hayal görüyor olabilirdi ama tüyler sanki ona yol vermek istercesine iki yana ayrılıyorlardı.

“Sıksana,” diye güçlükle soludu cüce. “Neden sıkmıyorsun?”

Artemis sıkmıyordu çünkü alnının ortasındaki lazer namluya bakmaktan gözleri şaşı olmuştu.

Silahı tutan Teğmen Nyle, bu kadar şanslı olabileceğine inanamıyordu. Tek başına, iki davetsiz misafiri ele geçirmiş, üstelik de gizli deliğin yerini bulmuştu. Savaştan kaçmak için arka planda kalmanın işe yaramadığını kim söyleyebilirdi? Bu, onun için olağanüstü bir dönüm noktası olacaktı. Daha üçüncü kez deri değiştirmeden, albay olacaktı.

“Ayağa kalk,” diye emretti, burnundan mavi alevler püskürterek. Sesi çeviriciden geldiği halde, bir sürüngene ait olduğu anlaşılıyordu.

Artemis, Mulch’ın bacağını da kendisiyle birlikte kaldırarak yavaşça ayağa kalktı. Cücenin popo kapağı açıldı.

“Nesi var bunu?” diye sordu Nyle, daha yakından bakmak için eğilerek.

“Yediği bir şey dokunmuş olmalı,” dedi Artemis ve Mulch’ın eklemini sıktı.

Meydana gelen patlama goblinin ayaklarını yerden kesip koridora yuvarlanmasına neden oldu Bu, her gün göremeyeceğiniz türden bir manzaraydı.

Mulch ayağa kalktı.

“Teşekkürler, evlat. Bir an için öleceğimi düşünmüştüm. Sert bir şey yutmuş olmalıyım. Granit, belki de elmas.” Artemis başını salladı. Konuşmaya hazır değildi.

“Şu goblinler çok aptal. Bakışını gördün mü?” Artemis başını salladı. Hâlâ hazır değildi.

“Gidip yakından bakmak ister misin?”

Mulch’ın bu patavatsız şakası, Artemis’in sersemliğini üzerinden atmasını sağlamıştı. “Şu goblin. Tek başına olduğunu sanmam.”

Mulch popo kapağını kapattı. “Hayır. Daha bir an önce, bir birlik dolusu goblin önümden geçti. Bu adam eylemden kaçınmaya çalışmış olmalı. Tam goblinlere göre bir hareket.”

Artemis şakaklarını ovuşturdu. Arkadaşlarına yardım etmek için yapılacak bir şeyler olmalıydı. Tanrı aşkına, o Avrupa’nın en yüksek IQ’suna sahipti.

“Mulch, sana önemli bir soru sormam gerek.” “Sanırım, sana bir yanıt borçluyum, ne de olsa hayatımı kurtardın”

Artemis kolunu cücenin omzuna sardı, “Koboi Laboratuarlarına nasıl girdiğini biliyorum. Ama aynı yoldan geri dönmüş olamazsın, alevler seni yutardı. Peki çıkmayı nasıl başardın?”

Mulch sırıttı. “Basit. Alarmı devreye soktum, sonra da gelmiş olduğum LEP üniformasıyla dışarı çıktım.”

Artemis kaşlarım çattı. “Bu işe yaramaz, başka bir yolu olmalı. Olmak zorunda.”

Açıkça görülüyordu ki DNA topları çalışır durumda değillerdi. Root tam olumlu düşünmeye başlayacağı sırada, yaklaşmakta olan çizme seslerini duydu.

“D’Arvit. Gümbür gümbür geliyorlar. Siz ikiniz yola devam edin. Ben elimden geldiğince onları oyalamaya çalışacağım.”

“Hayır, Yarbay,” dedi Kâhya. “Kusura bakmayın ama tek bir silahımız var ve onunla, sizden çok daha fazla isabetli atış yapabilirim. Pusuya yatıp onları köşeden döner dönmez sıkıştıracağım. Siz kapıyı açık tutmaya çalışın.” Holly karşı çıkmak için ağzını açtı. Ama bu boyda bir adamla kim tartışabilirdi ki?

“Pekala. İyi şanslar. Yaralanırsan, ben geri dönünceye kadar olabildiğince hareketsiz yatmaya çalış. Dört dakika, unutma.”

Kâhya başıyla onayladı. “Unutmam.”

“Ve Kâhya?”

“Evet, Yüzbaşı?”

“Bu geçen yılki küçük anlaşmazlık hakkında. Hani Artemis’le sen, beni kaçırdığınızda.”

Kâhya tavana baktı. Aslında ayakkabılarına bakacaktı ama Holly görüş açısının içinde kalırdı. “Evet, şey. Bu konu hakkında seninle konuşmak...”

“Unut gitsin. Artık olay kapandı.”

“Holly, kıpırda,” diye emretti Root. “Kâhya, sen de fazla yaklaşmalarına izin verme.”

Kâhya parmaklarını silahın biçimli kabzasına sardı. Silahlı bir ayıyı andırıyordu. “Yaklaşmasalar daha iyi ederler. Kendi açılarından.”

Artemis uçan bir el arabasına atlayıp koridor boyunca uzanan üst geçitlerden birine daldı.

“Bu boru, tavanı boydan boya kat ediyormuş gibi görünüyor. Nedir bu, bir havalandırma sistemi mi?”

Mulch burnundan soludu. “Keşke. İçinde DNA topları için yedek plazma var.”

“Peki, öyleyse neden bu yolu seçmedin?”

“Çünkü her plazma damlasında, bir trollü kızartmaya yetecek kadar patlayıcı var da ondan.”

Artemis avucunu metalin üzerine koydu. “Peki ya toplar çalışmaz durumda olduğunda?”

“Toplar devre dışı bırakıldıklarında, plazma yalnızca radyoaktif bir artığa dönüşür,”

“Radyoaktif mi?”

Mulch düşünceliydi, sakalını çekiştirdi. “Aslında Julius, toplara kapatılmış gözüyle bakıyor.”

“Emin olmanın bir yolu var mı?”

“Bu açılmayan kapağı açabiliriz.” Mulch parmaklarını kavisli yüzeyin üzerinde gezdirdi. “Ahh, şuraya bak. Küçük bir anahtar deliği. Topların bakımını yapmak için kullanılıyor olmalı. Plazmanın bile arada sırada yeniden doldurulması gerekir.” Mulch metalin içindeki küçücük deliği işaret etti. Bir toz zerresi olabilirdi. “Şimdi bir ustanın çalışmasını izle.”

Cüce çenesindeki kıllardan birini deliğin içine yerleştirdi. Öbür taraftan ucu göründüğünde, kılı kökünden koparttı. Kopar kopmaz kıl öldü ve sertleşerek, kilidin birebir şeklini aldı.

Mulch soluğunu tutup eğreti anahtarı çevirdi.

"İşte, evlat, buna yetenek denir."

Borunun içindeki turuncu jöle hafifçe sallandı. Derinliklerinde birkaç kıvılcım parladı. Plazma kabından çıkamayacak kadar yoğundu, bu yüzden silindirik biçimi bozulmadı.

Mulch gözlerini kısarak titrek jöleye baktı. "Devre dışı, tamam. Bu şey çalışır durumda olsaydı, şimdiye kadar yüzümüz güzelce bronzlaşırdı."

"Bu kıvılcımlar ne?"

"Arta kalan patlayıcı. Bunlar hafif karıncalanmalara neden olabilir ama önemli bir şey değil."

Artemis başını salladı. "Oldu," dedi miğferini takarak.

Mulch'ın beti benzi attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi, Çamur Yavru? Bu toplar harekete geçerse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

"Belki de en iyisi bu." Cüce şaşkınlık içinde başını salladı. "Pekala, otuz metrelik bir yolun var ve miğferinin içinde de sana on dakika yetecek kadar hava. Filtreleri kapalı tut. Bir süre sonra hava bozulmaya başlayabilir ama yine de plazma emmekten iyidir. Şunu da yanına al." Mulch sertleşmiş kılı anahtar deliğinden çıkarttı.

"Ne için?"

Sanırım öbür taraftan çıkmak isteyeceksin. Yoksa bu aklına gelmemiş miydi, dahi çocuk?"

Artemis yutkundu. Gelmemişti. Kahramanlık yapmak için maceraya körü körüne atılmak yetmiyordu.

"Kilide yavaşça yerleştir. Unutma, bu bir kıl, metal değil."

"Kilide yavaşça yerleştir. Anladım."

Ve hiçbir ışığı kullanma. Halojen, plazmayı yeniden harekete geçirebilir."

Artemis'in başı dönmeye başladı.

Ve ilk fırsatta, her yerine köpük sık. Radyasyonsavar tenekeler, mavi renkli olanlar. Onları binanın her yerinde bulabilirsin."

"Mavi tenekeler. Başka bir şey var mı, Bay Diggums?" "Şey, bir de plazma yılanları var..."

Artemis'in dizlerinin bağı çözüldü. "Ciddi olamazsın?"

"Hayır," diye itiraf etti Mulch. "Değilim. Bir kulacın yaklaşık yarım metre. Bu yüzden, altmış nefes kadar say ve oradan dışarı çık."

“Yarım metreden biraz kısa diyebiliriz. Yaklaşık altmış üç nefes." Artemis cücenin kılını iç gömlek cebine yerleştirdi.

Mulch omuz silkti. “Her neyse, evlat. Bu senin hayatın. Şimdi git.”

Cüce ellerini birleştirdi ve Artemis eğreti üzengiye tırmandı. Tam kararını değiştirmek üzereydi ki Bay Diggums onu borunun içine itti. Turuncu jöle onu içine çekerek, bir saniyede bedenini sardı.

Plazma tıpkı canlı bir varlıkmış gibi çevresini sarıp giysilerinin içine hava kabarcıkları püskürttü. Artık kıvılcımlardan biri bacağına çarpınca, tüm bedeni şiddetli bir acıyla kasıldı. Hafif bir karıncalanma mı demişti?

Artemis turuncu jölenin içinden dışarı doğru baktı. Mulch bir kaçık gibi sırıtarak, eliyle ona her şeyin yolunda olduğunu işaret ediyordu. Artemis bu işten yakasım kurtarmayı başarabilirse, cüceye maaş bağlamaya karar verdi.

Körü körüne sürünmeye başladı. Bir nefes, iki nefes...

Altmış üçe daha çok vardı.

Kâhya, Sig Sauer’ın horozunu kaldırdı. Metal duvarları titreten adımlar artık iyice sağır edici seviyeye ulaşmıştı. Sahiplerinin önlerinde uzayan gölgeler köşeden göründü. Hizmetkâr yaklaşık nişan aldı.

Kurbağaya benzer bir baş belirdi. Kediye benzeyen gözyuvarlarını yalıyordu. Kâhya tetiği çekti. Kurşun goblinin başının üzerindeki duvara kavun büyüklüğünde bir delik açtı. Baş hızla geri çekildi. Tabii ki Kâhya hedefi isteyerek ıskalamıştı. Korku her zaman için ölümden iyiydi. Ama sonsuza kadar sürmezdi. Daha doğrusu, on iki atış daha sürerdi.

Goblinler cesaretlerini toplayarak sessizce ilerlediler. Kâhya eninde sonunda içlerinden birini vurmak zorunda kalacağını biliyordu.

Hizmetkâr göğüs göğüse çarpışma zamanının geldiğine karar verdi. Ayağa kalktı ve bir panterden bile daha sessizce koridora fırlayıp düşmana doğru ilerledi.

Yeryüzünde farklı savaş sanatları konusunda Kâhya’dan daha iyi eğitim almış yalnızca iki insan vardı. Biriyle akrabaydı. Öbürü, Güney Çin Denizindeki adalardan birinde yaşıyor ve günlerini meditasyon yapıp palmiye ağaçlarını döverek geçiriyordu. Bu goblinler için gerçekten üzülüyor olmanız gerekiyordu.

Özel odanın kapısında B’wa Kell’in iki nöbetçisi duruyordu. Her ikisi de tepeden tırnağa silahlıydılar ve üst üste konmuş kısa kalaslar kadar kaim çizmeleri vardı. Bu konuda defalarca uyarılmış olmalarına karşın, elfler köşeyi döndükleri sırada her ikisi de miğferlerinin altında uyuyakalmışlardı.

“Bak diye mırıldandı biri. “Elfler.”

“Hıı?” dedi daha derin bir uykuya dalmış olan öbürü.

“Fark etmez,” dedi bir numara. “LEP’in hiç silahı yok.”

İki numara göz yuvarını yaladı. “Evet ama sinirli oldukları kesin.”

Bunu Holly’nin çizmesi göğsüne çarpıp onu duvara yapıştırdığı sırada söylemişti.'

“Hey,” diye yakındı bir numara, silahını doğrultarak. “Bu adil değil.”

Root süslü döner tekmelerle uğraşmak istemedi ve nöbetçiyi titanyum kapıya hızla çarpmayı tercih etti.

“İşte,” diye soludu Holly. “İki tanesinin işi bitti. O kadar da zor olmadı.”

Bunu söylemek için henüz çok erkendi. Çünkü tam o sırada, iki yüz kişiden oluşan B’wa Kell birliği koridordan aşağı gümbür gümbür gelmeye başladı.

“O kadar zor değildi,” diye onu taklit eden Root parmaklarını yumruk yapıyordu.

Artemis dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Artık daha çok kıvılcım varmış gibi görünüyor ve her sarsıntı dikkatini dağıtıyordu. Sayarken iki kez şaşırmıştı. Şimdi elli dörtteydi. Ya da elli altıda. Bu fark onun için ölüm- kalım demekti.

Eliyle ileriyi yokladı. Önce bir kolunu, sonra öbürünü uzatıp dalgalı jöle denizinde yüzdü. Görüş pek bir işe yaramıyordu. Her şey turuncuydu. Ve ilerleme kaydettiğiyle ilgili tek doğrulama, dizinin borunun içinde yön değiştiren plazmanın oluşturduğu oyuğun içine gömülmesiydi.

Artemis jölenin içinde son bir kulaç atıp ciğerlerini bayat havayla doldurdu — altmış üç. İşte buydu. Birazdan miğferindeki hava temizleyicileri işe yaramayacak ve karbondioksit solumaya başlayacaktı.

Parmak uçlarını borunun iç kıvrımının üzerine koyup anahtar deliğini aramaya koyuldu. Gözleri yine ona yardımcı olmuyordu. Plazma deresini tutuşturma korkusundan, miğferinin lambalarını bile yakamıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Çentik yoktu. Burada tek başına ölecekti. Asla büyüyemeyecekti. Artemis beyninin tünelden aşağı yuvarlandığını hissetti. Dikkatini topla, dedi kendi kendine. Odaklan. Yaklaşan bir kıvılcım vardı. Günbatımında gümüş renkli bir yıldız gibi, borunun içinde tembelce sallanıp geçtiği her bölümü aydınlatıyordu.

İşte! Bir delik. 0 delik. Geçen kıvılcım, onu bir an için ortaya çıkarmıştı. Artemis, sarhoş bir yüzücü gibi elini cebine götürüp içinden cücenin anahtarını çıkarttı. İşe yarayacak mıydı? Çıkış kapısının farklı bir kilitleme mekanizmasına sahip olması için bir neden yoktu.

Artemis kılı anahtar deliğine yavaşça soktu. Jölenin içinden gözlerini kıstı. Yerine oturmuş muydu? Öyle olduğunu sanıyordu. Yüzde altmış emin gibiydi. Bunun yeterli olması gerekiyordu.

Artemis kılı çevirdi. Kapak aşağı düşerek açıldı. Mulch'ın gülümsemesini görür gibi oldu, işte evlat, buna yetenek denir.

Yeraltındaki tüm düşmanları, ellerindeki koca silahları başına doğrultmuş, çıkış kapısının önünde onu bekliyor olabilirlerdi. Bu noktada, Artemis artık pek bir şey umursamıyordu. Oksijensiz kalmış akciğerlerine ya da bedenine dayanılmaz acılar veren sarsıntılara bir saniye daha dayanamayacaktı.

Bu yüzden Artemis, miğferini plazma yüzeyin üzerine çıkardı. Siperliğini kaldırıp belki de son nefesi olabilecek havanın tadına vardı. Şansına, odadakiler ekranda olan biteni izlemekle fazlasıyla meşguldüler. Arkadaşlarının ölüm kalım savaşını izliyorlardı. Arkadaşları onun kadar şanslı değillerdi.

Çok kalabalıklar, diye düşündü Kâhya, köşeyi dönüp de silahlarına yeni piller takmakta olan aşağı yukarı tüm B'wa Kell ordusunu görünce.

Goblinler Kâhya'yı fark ettiklerinde aman Tanrım bu giyinik bir troll; ya da neden annemi dinlemeyip de çetelere bulaştım? gibi şeyler düşünmeye başladılar.

Sonra birden, Kâhya üzerlerindeydi ve inişe geçmişti. Tam anlamıyla bir ton tuğla gibi üzerlerine çöktü, üstelik tuğlalardan daha isabetliydi. Üç goblin, Kâhya'nın kendilerine çarpacağını kestiremeden, kendilerinden geçmişlerdi bile. Biri kendini ayağından vurdu; bir çoğu bayılmış gibi yere serildiler.

Artemis her şeyi denetim odasının plazma ekranından izlemişti. Özel odada bulunan herkesle birlikte. Bu onlar için eğlenceli olmalıydı. Televizyon izliyormuş gibiydiler. Kâhya adamlarının büyük bir bölümünü ortadan kaldırdıkça, goblin generalleri kıkırdayıp yüzlerini buruşturdular. Bunlar önemsizdi. Binada yüzlerce goblin vardı ve bu odaya giriş yoktu.

Artemis'in ne yapması gerektiğine karar vermek için birkaç saniyesi vardı. Ve bu teknolojinin nasıl kullanıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kullanabileceği bir şey var mı diye, aşağıdaki duvarları taradı. Hiçbir şey yoktu.

Orada, ana ünitenin uzağında iç içe geçmiş görüntülerin olduğu bir ekranda, Foaly vardı. Harekât odasında kapana kısılmış haldeydi. Onun bir planı olabilirdi. Bir plan yapacak zamanı olmuş olmalıydı. Artemis borudan çıktığı andan itibaren, canlı bir hedef olduğunu biliyordu. Onu hiç düşünmeden öldürebilirlerdi.

Artemis tüpün içinden sürünerek çıkıp küt diye yere bastı. Sırılsıklam olmuş giysileri ekranlara doğru ilerlemesini yavaşlatıyordu. Başlar ona doğru dönmeye başlamıştı, bunu gözünün kenarından görebiliyordu. Karşısında yüzler belirdi. Kaç tane olduğunu bilmiyordu.

Foaly'nin resminin altında ince bir mikrofon vardı. Artemis düğmeye bastı.

"Foaly!" dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. Ünitenin üzerine jöle topakları sıçrıyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

Sentor hemen tepki verdi. "Fowl? Sana neler oldu böyle?"

"Beş saniye, Foaly. Bir plan gerek yoksa hepimiz ölürüz."

Foaly hızla başını salladı. "Bir planım var bile. Beni tüm ekranlara yansıt."

"Ne? Nasıl?"

"Konferans düğmesine bas. Sarı olan düğme. Çevresinden çizgiler çıkan bir daire, güneş gibi. Görüyor musun onu?"

Artemis onu gördü. Bastı. Sonra çok acı veren bir baskı hissetti.

Plazma borusundan fırlayan yaratığı ilk gören, General

Scalene olmuştu. Bu da neydi böyle? Bir pixie mi? Yo. Yo, kesinlikle değil. Tanrı aşkına, bu bir insandı. "Bakın!" diye gıdakladı. "Bir Çamur Adam."

Öbürleri durumun farkında değillerdi, kendilerini ekrandaki gösteriye fazlaca kaptırmışlardı.

Ama Cudgeon hariç. Özel odada bir insan. Nasıl olabilirdi? Scalene'i omuzlarından yakaladı. "Öldür onu!

Artık tüm generaller, kulak kabartmışlardı. Ortada öldürme işi vardı. Üstelik onlar için tehlike yoktu. Bunu eski yöntemle gerçekleştireceklerdi; pençeleri ve ateş toplarıyla.

İnsan ünitelerden birine doğru sendeledi ve hemen çevresini sardılar. Heyecandan dilleri ağızlarından bir karış dışarı sarkmıştı. Sputa insanı

kaderiyle karşılaştırmak için onu topaç gibi çevirdi.

Bütün generaller avuçlarından birer ateş topu çıkartarak halkayı daralttılar. Ama sonra birden, onlara yaralı insanı unutturacak bir şey oldu. Tüm ekranlarda, Cudgeon'ın yüzü belirdi. Ve B'wa Kell'in yöneticisi, söylediklerinden pek hoşlanmadı:

"Durum artık iyice ümitsizleşince, silah denetimini yeniden LEP'e vermesi için Opal'e talimat vereceğim. B'wa Kell bayıltılıp etkisiz duruma getirilecek ve tüm bu olaydan sen sorumlu tutulacaksın, tabii hayatta kalmayı başarabilirsen eğer —"

Sputa hızla yandaşına döndü. "Cudgeon! Ne demek oluyor tüm bunlar?"

Generaller tıslayıp tükürerek, ona doğru yaklaştılar. "Hain, Cudgeon! Hain!"

Cudgeon boş yere telaşlanmamıştı. "Pekala," dedi. "Hainim."

Cudgeon'ın neler olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Bunu yapan Foaly idi. Konuşmalarını bir şekilde kaydetmiş olmalıydı. Ne can sıkıcı. Yine de Foaly'yi takdir etmek gerekirdi. Çok becerikliydi.

Cudgeon hızla ana üniteye gidip yayını kesti. Opal'in geri kalanları duyması hiç işine gelmezdi. Özellikle de talihsiz bir kaza ile ilgili sözlerini. Bu işi hemen bitirmesi gerekiyordu. Neyse, fark etmezdi. Her şey yolundaydı.

"İhanet!" diye fısıldadı Scalene.

"Pekala," diye kabul etti Cudgeon. "İhanet." Ve hemen sonrasında da, "Bilgisayar, DNA toplarını harekete geçir," dedi. "Onay, Cudgeon B. Alfa alfa iki iki."

Opal uçan koltuğunun içinde keyifle dönüp sevinçten küçük elleriyle alkış tuttu. Briar çok çirkindi ama çok da kötüydü.

Koboi Laboratuarlarının dört bir köşesindeki, robot DNA topları, kızaklarının içinde hayata dönüp kendi kendilerine hızlı bir sistem taraması yaptılar. Özel odadaki hafif sızıntının dışında her şey yolunda görünüyordu. Ve böylece, başka bir şey yapmaya gerek kalmadan, program parametreleri doğrultusunda, goblin DNAlarıyla eşleşen her hedefi saniyede on atışlık bir hızla vurmaya başladılar.

Bu hızlı ve Koboi'deki her şey gibi verimliydi. Beş saniyeden kısa süre içinde toplar kızaklarının içine yerleştiler. Görev tamamlanmıştı: binanın içinde iki yüz, baygın goblin vardı.

“Vay canına,” dedi Holly, horlayan goblinlerin üzerinden atlayarak. “İyi sıyırdık.”

“Hem de nasıl,” diye onayladı Root.”

Cudgeon, Sputa’nın uyuyan bedenini tekmeledi.

“Gördün mü hiçbir şey beceremedin, Artemis Fowl,” dedi Redboy’unu doğrultarak.

“Arkadaşların dışarıda. Sen buradasın. Ve goblinler baygın. Kısa süre içinde hafızaları değişken kimyasallarca silinecek. Tam planladığım gibi.” Cudgeon üzerlerinde uçan Opal’e gülümsedi. “Tam planladığımız gibi.

Opal ona gülümsedi.

Başka zaman olsa, Artemis kendini iğneleyici bir yorumda bulunmak zorunda hissederdi. Ama şu an aklında yalnızca, yakında olmasından korktuğu ölümün düşüncesi vardı.

“Şimdi arkadaşlarını hedef almaları için topları yeniden programlayacağım ve LEP toplarına güçlerini geri verip dünyaya sahip olacağım. Ve hiç kimse beni durduramayacak.”

Tabii böyle bir şeyi asla söylememeniz gerekir, özellikle de şeytanca bir kötülüğe sahip biriyseniz. Bu belanızı aramak demek olur.

Kâhya hızla koridordan aşağı doğru koşup özel odanın dışındakilere yetişmeye çalıştı. Kapının kuvars aynasından Artemis’in kötü durumda olduğunu görebiliyordu. Tüm çabalarına karşın Artemis hayatını ölümcül bir tehlikeye atmayı başarmıştı. Sorumlu olduğu kişi ayı inine dalmak konusunda ısrar ederse koruması ne yapabilirdi ki?

Kâhya bedenindeki testosteron oranının arttığını hissetti. Aralarında yalnızca bir kapı vardı. Perilerin ışın silahlarına dayanıklı küçük bir kapı. Geriye doğru birkaç adım attı.

Holly aklından geçenleri okuyabiliyordu. “Boşuna uğraşma. O kapı destekli.”

Hizmetkâr yanıt vermedi. Yeremedi. Adrenalin tabakalarının ve kaba kuvvetin altından gerçek Kâhya açığa çıkmıştı.

Kâhya bir aslan gibi kükreyerek tüm dikkatini omuz üçgeninde yoğunlaştırmaya çalıştı ve kapıya yüklendi. Bu orta boy bir suaygırım düşürebilecek güçte bir vuruştu. Ve bu kapı, plazma yayılmasına ve orta şiddette fiziksel dayanıklılığa karşı denenmiş olsa da kesinlikle Kâhya-geçirmez değildi. Metal kapı alüminyum kâğıt gibi buruştu.

Kâhya’nın hızı onu özel odanın lastik zeminin ortasına kadar fırlattı. Holly ve Root baygın goblinlerin Yumuşakburun lazerlerini almak için onu izlediler.

Cudgeon hızlı davranıp Artemis’i yanma çekti. “Hiçbiriniz kıpırdamayın. Yoksa Çamur Çocuğu öldürürüm.” Kâhya yoluna devam etti. Aklından geçen en son mantıklı düşünce Cudgeon’ı sakatlamaktı. Şu an hayatının tek amacı oydu. Kollarını açarak ileri doğru koştu.

Holly umutsuz bir atlayış yaparak, Kâhya’nın kemerine sıkıca yapıştı. Hizmetkâr onu gelin arabalarının arkasına takılan teneke kutular gibi peşinden sürükledi. “Kâhya dur,” diye homurdandı.

Hizmetkâr onu duymazdan geldi.

Holly inat edip dayandı. “Dur!” dedi yeniden, bu kez sesine bir tutam hipnotizma katmıştı.

Kâhya kendine gelir gibiydi. İçindeki mağara adamını sisteminden attı.

“İşte böyle, Çamur Adam,” dedi Cudgeon. “Yüzbaşı Short’u dinle. Hiç kuşkusuz sorunu halledeceğiz.”

“Anlaşma yok, Briar,” dedi Root. “Her şey bitti, bu yüzden Çamur Oğlanı indir.”

Cudgeon, Redboy’nun tetiğini çekmeye hazırlandı. “Onu indireceğim merak etme.”

Bu, Kâhya’nın en korkunç kâbusuydu. Sorumluluğunu aldığı insan, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir ruh hastasının elindeydi. Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Bir telefon çaldı.

“Sanırım benimki,” dedi Artemis, bir çırpıda.

Bir daha çaldı. Kesinlikle onun cep telefonuydu. Başına tüm bu gelenlerden sonra telefonun hâlâ çalışıyor olması şaşırtıcıydı. Artemis telefonun kılıfını yırtarak açtı.

“Evet?”

Şu dondurucu anlardan birini yaşıyorlardı. Hiç kimse ne olacağını bilmiyordu.

Artemis telefonu Opal Koboi’ye uzattı. “Sana.”

Pixie küçük cep telefonunu almak için alçaldı. Cudgeon’ın göğsü hızla inip kalktı. Beyni henüz algılayamamış olsa da bedeni neler olup bittiğinin farkındaydı.

Opal küçük ahizeyi sivri kulağına götürdü.

“— Saçmalama, Foaly. Tüm bu sıkıntılara, gücümü bir başkasıyla paylaşmak için katlandığımı mı sanıyorsun? Yok, hayır. Tüm bu zırvalar biter bitmez, Bayan Koboi çok talihsiz bir kazaya kurban gidecek. Belki de birkaç talihsiz kazaya —”

Opal’in rengi attı. “Sen!” diye tiz bir çığlık attı.

“Bu bir aldatmaca!” diye karşı çıktı Cudgeon. “Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar.”

Oysa gözlerinden gerçek öykü okunuyordu.

Pixieler ufak tefek olmalarına karşın, oldukça sinirli yaratıklardır. Her şeyi içlerine atıp sonra bir anda patlarlar. Opal Koboi için şu an patlama zamanıydı. Hoverboy’unu hareket ettirip hızlı bir inişe geçti.

Cudgeon hiç duraksamadı. Koltuğa iki el ateş etti ama kaim yastıklar pilotu korudu.

Opal Koboi doğrudan eski ortağının üzerine uçtu. Elf kendini korumak için kolunu havaya kaldırınca Artemis elinden kurtulup yere düştü. Briar Cudgeon o kadar şanslı değildi. Hoverboy’un güvenlik demirine dolanıp vahşi pixie tarafından yukarı çekildi. Birkaç duvardan sekip topun içindeki açık plazma paneline düşmeden önce odanın içinde dönüp durdular.

Cudgeon’ın şansızlığına, plazma harekete geçmiş durumdaydı. Onu kendi elleriyle harekete geçirmişti. Ama bir milyon radyoaktif kıvılcım tarafından kızarırken, olayın bu ince alaylı yönü aklına gelmemişti.

Koboi şanslıydı. Uçan koltuğundan fırlayarak lastik zeminin üzerine düşmüştü.

Cudgeon daha düşmeden Kâhya harekete geçmişti bile. Artemis’i yerden kaldırıp yaralarını gözden geçirdi. Birkaç çiziği vardı. Yaraları derin değildi. Bunlar birkaç mavi kıvılcımın halledebileceği türden şeylerdi.

Holly, Opal Koboi’nin durumuna baktı.

“Kendinde mi?” diye sordu Yarbay.

Koboi gözlerini kırpıştırıp açtı. Holly alnına hızlı bir yumruk vurarak onları yeniden kapadı. “Hayır,” dedi safça. “Baygın.”

Root, Cudgeon’a bir bakış atıp yaşamsal işlevlerini kontrol etmeye gerek olmadığını fark etti. Böylesi onun için daha iyiydi. Aksi halde Howler Tepesinde birkaç asır geçirmek zorunda kalacaktı.

Artemis kapının oralarda bir hareket olduğunu fark etti. Bu Mulch’tı. Sırıtarak el sallıyordu. Julius iki gülük avansı unutmuş olmasın diye, onlara

veda ediyordu. Cüce tahta bir dirseğe asılı mavi renkli bir teneke kutuyu işaret edip gözden kayboldu.

“Kâhya,” diye seslendi Artemis, son gücünü kullanarak. “Beni spreyler misin? Ve sonra da Murmansk’a gidebilir miyiz, lütfen?”

Kâhya şaşkınlık içindeydi. “Sprey mi? Ne spreyi?” Holly radyasyon-savar spreyle dolu köpük tenekesini alıp güvenlik kilidini açtı. “İzin ver,” dedi sırıtarak. “Benim için bir zevk olacak.”

Kötü kokulu köpüğü Artemis’in üzerine doğru püskürttü. Birkaç saniye içinde çocuk erimek üzere olan bir kardan adama dönüşmüştü. Holly güldü. Kim demiş, kanun güçlerinin eğlenceli yanları yok diye?

HAREKÂT ODASI

Topun içindeki plazma, Cudgen’ın uzaktan kumandasında kısa devre yaratır yaratmaz Harekât odasının tüm enerjisi geri geldi. Foaly hiç zaman kaybetmeden, suçlu goblinlerin deri altına yerleştirilmiş uyutucularını harekete geçirdi. Bu, B’wa Kell’in yarısını hemencecik devre dışı bırakacaktı. Sonra Polis Plaza’nın DNA toplarını ölümcül olmayan atışlar yapmak üzere yeniden programladı. Bunlar sadece birkaç saniye sürdü.

Kaptan Kelp’in ilk aklına gelen emrindekiler oldu.

Sessizlik,” diye bağırdı, sesi kargaşanın içinde çınlıyordu. “Kaybımız var mı?”

Takım yüzbaşıları sırayla yanıt verip ölen olmadığını bildirdi.

“Şanslıydık,” diye belirtti bir büyücü sıhhiye. “Binanın içinde tek bir damla bile büyü kalmadı. Tıbbi bir kompres bile yok. Yaralanan biri olsaydı, yaralı kalırdı.

Bela dikkatini Harekât odasına çevirdi. Gördükleri onu pek neşelendirmemiş gibiydi.

Foaly kuvars camın kutuplarını çözüp bir hat açtı. “Hey, çocuklar. Bu işin arkasında ben yoktum. Her şey Cudgeon’ın başının altından çıktı. Biraz önce herkesi ben kurtardım. Kaydettiğim konuşmaları bir cep telefonuna gönderdim; kolay olmadı. Bana bir madalya vereniz gerekiyor.

Bela yumruğunu sıktı. “Evet, Foaly, buraya gel de sana madalyanı vereyim.”

Foaly’nin toplumsal konularda pek fazla yeteneği olmayabilirdi ama gizli kapaklı bir tehdidi duyar duymaz, hemen anlardı.

“Ah, hayır. Ben yapamam. Ben yalnızca Yarbay Root geri dönene kadar buradayım. O her şeyi açıklayabilir.

Sentor camı karartıp bir virüs tarama programıyla ilgilenmeye başladı. Opal Koboi’nin tüm izlerini ortadan kaldırıp sistemi baştan aşağı temizleyecekti. O paranoyak mıydı? Şimdi paranoyak olan kimdi, Holly? Şimdi paranoyak olan kimdi acaba?

BÖLÜM XIV: BABALAR GÜNÜ

MURMANSK

MURMANSK'le Severomorsk arasındaki Kuzey Denizi bir zamanların güçlü Rusya donanmasının denizaltı mezarlığı haline gelmişti. Kıyı şeridindeki değişik koy ve fiyortlarının altında yüz kadar nükleer denizaltı paslanmaya bırakılmıştı. Yoldan geçen meraklıları uyarmak için yalnızca tek bir tehlike işareti ya da devriye gezen bir deniz polisi vardı. Geceleri parıltıyı görebilmek için çok dikkatlice bakmanız ya da vızıltıyı duymak için fazla dikkatlice dinlemeniz gerekmiyordu.

Nikodim de böyle bir denizaltıydı. Tayfun sınıfından, paslı bacaları ve sızıntılı reaktörleri olan, yirmi yıllık bir gemiydi. Bu pek sağlıklı bir birleşim değildi. Ama Mafyanın kilit adamı Britva, uşaklarına Baba Artemis Fowl'un burada değiş-tokuş edilmesi konusunda talimat vermişti.

Mikhael Vassikin ve Kamar durumdan hiç de memnun değillerdi. İki gündür kaptan köşkünde kalıyorlardı ve geçen her dakikanın hayatlarını kısalttığına inanıyorlardı.

Vassikin öksürdü. "Şunu duyuyor musun? Bağırsaklarım iyi değil. Radyasyondan olmalı, haberin olsun."

"Bu iş çok saçma," diye homurdandı Kamar. "Fowl on üç yaşında. On üç! Daha bebek sayılır. Bir çocuk beş milyon doları nasıl toparlayabilir ki? Delilik bu."

Vassikin ranzasında dik oturdu. "Belki de değildir. Onun hakkında öyküler duydum. Güçleri olduğundan söz ediyorlar."

Kamar burnundan soludu. "Güçler mi? Büyü mü yani? Git de şu işe yaramaz kafanı reaktöre tıkıştır."

"Hayır, İnterpol'de bir adamım var. Bu oğlanla ilgili kapsamlı bir dosya tutuyorlar. Düşünsene, henüz on üç yaşında ve kapsamlı bir dosyası var? Ben otuz yedi yaşındayım ve hâlâ İnterpol'de dosyam yok." Rus düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Kapsamlı bir dosya demek. Bunun büyüyle ne ilgisi var peki?"

“Haber kaynağım, bu Fowl denilen çocuğun aynı gün içinde dünyanın dört bir yanında görüldüğüne yemin ediyor. Aynı saatte hem de.”

Kamar etkilenmemişti. “Haber kaynağın senden de ödlek biri.”

“İstemiyorsan inanma. Ama ben bu lanet gemiden canlı kurtulabilirsem sevineceğim. Hangi yoldan olursa olsun.” Kamar kürk şapkasına kulaklarına kadar çekti. “Pekala. Gidelim. Zamanı geldi.”

“En sonunda,” diye iç geçirdi Vassikin.

İki adam tutukluyu yan kamaradan aldılar. Kaçmaya kalkışacağından korkmuyorlardı. Bir eksik bacak ve başına geçirilmiş kukuletayla bunu yapamazdı. Vassikin, Baba Fowl’u omzuna atıp kumanda kulesinin basamaklarını tırmandı.

Kamar destek güçlerle haberleşmek için bir telsiz kullandı. Donmuş çalılıklar ve kar kümelerinin içinde saklanan yüzün üstünde suçlu vardı. Sigara izmaritleri karanlığın içinde ateşböcekleri gibi parlıyordu.

“Söndürün şu sigaraları, sersemler,” diye fısıldadı açık bir frekanstan. “Saat neredeyse gece yarısı. Fowl her an burada olabilir. Unutmayın, ben emir verine kadar tek bir atış bile yok. Sonra herkes ateş edecek.”

Kara atılan yüz sigara izmaritinin tıslaması neredeyse duyulabiliyordu. Yüz adam. Bu masraflı bir harekâttı. Ama bu, Britva’nın söz verdiği yüzde yirminin yanında okyanustaki bir su damlası gibi kalırdı.

Bu Fowl denen çocuk hangi yönden gelirse gelsin, ölümcül bir yaylım ateşine tutulacaktı. Ne o, ne de babası için bir kurtuluş yolu yoktu, oysa o ve Vassikin çelik kumanda kulesinin arkasında güvende olacaklardı.

Kamar sırıttı. Görelim bakalım ne kadar büyün varmış, *İrlanskii*.

Holly manzarayı deneyimli bir Recon subayının gözleriyle karanlıkta görmeyi sağlayan, miğferindeki yüksek- dirençli filtrelerinin ardından izliyordu. Kâhya eski tip dürbünleri kullanmak zorunda kalmıştı.

“Kaç sigara saydın?”

‘Seksenden fazla,” diye yanıt verdi yüzbaşı. “Yüz kadar adam olabilir. Oraya girersen cesedin çıkar.”

Root başıyla onayladı. Taktiksel bir kâbustu bu.

Fiyordun karşı tarafındaki dik yamaçlı bir tepenin üzerinde, açıkta duruyorlardı. Konsey Artemis’in hizmetlerinden dolayı kanat takmalarını bile onaylamıştı.

Foaly, Artemis’in bilgisayarında bir posta taraması yapmış ve şu mesajı bulmuştu: Beş milyon dolar. Nikodim gemisi. Murmansk. On dürdü, gece

yarısı. Bu, kısa ve özdü. Söylenecek başka ne olabilirdi ki? Baba Artemis'i düşüş noktasına götürülmeden önce kurtarma fırsatını elden kaçırmışlardı, şimdi kozlar Mafya'nın elindeydi.

Karın üzerine bir lazer kalemiyle bir grafik çizen Kâhya'nın çevresinde toplandılar.

"Hedefin burada tutulduğunu tahmin ediyorum, şu kumanda kulesinin içinde. Oraya varmak için denizaltını boyda boya geçmek gerekiyor. Çevrede gizlenen yüze yakın adamları var. Hava desteğimiz ve uydu bilgimiz yok, hem de çok az silahımız var." Kâhya iç geçirdi. "Üzgünüm, Artemis. Hiçbir çıkar yol bulamıyorum."

Holly grafiği inceledi. "Bir zaman durdurması günler sürer. Radyasyon yüzünden kalkanlarımız da bir işe yaramaz ve hipnotize edecek kadar onlara yaklaşmamıza da olanak yok."

"Peki ya LEP'in silahları?" diye sordu Artemis, yanıtını bildiği halde.

Root yakmadığı purosunu çiğnedi. "Bu konuyu tartıştık, Artemis. İstediğin kadar ateşli silahımız var ama ateş etmeye başlarsak ilk hedefleri baban olur. Standart kaçırma kuralları."

Artemis, LEP'in sahra parkalarından birini boğazına kadar çekip kabaca çizilmiş plana baktı. "Peki, ya onlara para versek?"

Foaly eski yazıcısında her biri küçük kâğıt paralardan oluşan, beş milyon dolar basmıştı. Hatta, paraları hafifçe kırıştırmaları için bir sprite mangasından yardım bile istemişti.

Kâhya başını salladı. "Bu insanlar böyle çalışmazlar. Bay Fowl hayatta olduğu sürece olası bir düşman sayılıyor. Bu yüzden ölmesi gerekliydi."

Artemis yavaşça başını salladı. Kesinlikle başka bir yolu yoktu. Kuzey Kutbu mekik istasyonunda yaptığı planı uygulamaya koyması gerekiyordu.

"Pekala millet," dedi. "Bir planım var. Ama size biraz aşırıymış gibi görünebilir."

Mikhael Vassikin'in cep telefonu Kuzey Kutbunun sessizliğini yararcasına çaldı. Vassikin az daha kumanda kulesinin ambar kapağından içeri düşecekti.

"Da? Ne var? Meşgulüm."

"Ben Fowl," dedi kusursuz Rusça konuşan ve Kuzey Kutbu buzundan bile soğuk bir ses. "Saat gece yarısı. Buradayım."

Mikhael kendi çevresinde dönüp etraftı dürbünleriyle taradı.

"Burada mı? Nerede? Hiçbir şey görmüyorum."

“Yeterince yakındayım.”

“Bu numarayı nasıl buldun?”

Ahizeden bir kıkırdama yükseldi. Bu ses Vassikin’in sinirlerini ayağa kaldırdı.

“Birini tanıyorum. Onda tüm numaralar var.”

Mikhael derin soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. “Para yanında mı?”

“Tabii. Paket yanında mı?”

“Hemen şurada.”

Yine o soğuk kıkırdama geldi. “Tek görebildiğim şişko bir budala, küçük bir fare ve kukuletalı biri. 'Herhangi biri olabilir. Kuzenin Yuri’nin karşılığında beş milyon ödeyecek değilim.”

Vassikin kulenin kenarına gizlendi. “Fowl bizi görebiliyor!” diye fısıldadı Kamar’a. “Eğil.”

Kamar hızla kulenin öbür yanma koşup adamlarına yeni bir hat açtı. “O burada. Fowl burada. Bölgeyi araştırın.”

Vassikin telefonu yeniden kulağına götürdü. “Öyleyse buraya gel de bak. Daha yakından görürsün.

“Buradan da iyi görebiliyorum. Kukuletayı çıkart yeter.”

Mikhael telefonu eliyle kapadı. “Kukuletayı çıkartmamı istiyor. Ne yapayım?”

Kamar iç geçirdi. Bu işteki beynin kim olduğu açıkça belli oluyordu. “Çıkart. Ne fark eder ki? Nasıl olsa her ikisi de beş dakika içinde ölmüş olacaklar.

“Pekala, Fowl. Kukuletayı çıkarıyorum. Az sonra göreceğin yüz babana ait.” İri yarı Rus, tutukluyu kulenin kenarının epeyce üzerine dayadı. Bir eliyle uzanıp kaba çuvaldan kukuletayı başından çekip çıkarttı.

Hattın öbür ucunda derin bir soluk alışı duydu.

Artemis ödünç LEP miğferinin filtrelerinin ardından, kumanda kulesini sanki bir metre uzağındaymış gibi görebiliyordu. Kukuleta çıkınca kendini tutamayıp derin bir soluk aldı.

Bu babasıydı. Kesinlikle farklı görünüyordu. Ama tanınmayacak durumda değildi. Birinci Artemis Fowl, bu hiç kuşkusuz oydu.

“Pekala,” dedi kulağının dibindeki Rusça ses. “O mu?”

Artemis sesinin titremesine engel olmak için duraksadı. “Evet,” dedi. “Bu o. Tebrikler. Elinizde oldukça değerli bir parça var.”

Kumanda kulesindeki Vassikin arkadaşına zafer işareti yaptı. “Oymuş,” diye fısıldadı. “Para içinde yüzeceğiz.” Kamar o kadar emin olamıyordu. Para eline geçinceye kadar kutlama yapılmayacaktı.

Kâhya elindeki perilere ait Uzakatış tüfeğini sabitleştirdi. Onu LEP’in silah deposundan seçmişti. Bin beş yüz metre. Bu kolay bir atış değildi. Ama rüzgâr yoktu ve Foaly ona kendi kendine nişan alabilen bir teleskop vermişti. Büyük Artemis Fowl’un gövdesi çarpı işaretinin merkezine ortalanmıştı.

Kâhya derin bir soluk aldı. “Artemis. Emin misin? Bu çok tehlikeli.”

Artemis yanıt vermedi ve belki yüzüncü kez Holly’nin tam yerinde olup olmadığını kontrol etti. Tabii ki emin değildi. Çevirdikleri bu dolapta bir milyon şey ters gidebilirdi ama başka bir seçeneği var mıydı?

Artemis başıyla onayladı. Yalnızca bir kez.

Kâhya silahı ateşledi.

Kurşun Büyük Artemis’in omzuna isabet etti. Adam kendi çevresinde dönüp şaşkınlık içindeki Vassikin’in üzerine yığıldı.

Rus iğrenerek, kanlar içindeki İrlandalıyı kumanda kulesinin ucuna doğru fırlattı. Büyük Artemis geminin omurgası boyunca kayarak, denizaltına yapışık duran, ince buz tabakasına çarptı.

“Onu vurdu,” diye cıyakladı *holigan*. “Bu şeytan öz babasını vurdu.

Kamar sersemlemişti. “Salak!” diye inledi. “Az önce Rehinemizi suya attın!” Gözlerini Kuzey Kutbunun karanlık sularına dikti. *İrlanskii*’den geriye, dalgacıklardan başka bir şey kalmamıştı.

“İstersen git aşağı ve bul onu,” dedi Vassikin, öfke içinde.

“Ölmüş müydü?”

Ortağı omuz silkti. “Bilmem. Tamamen kanlar içindeydi. Kurşun işini bitirmezse, sular bitirir nasıl olsa. Her neyse, bizim hatamız değildi.”

Kamar kaba bir küfür savurdu. “Britva’nın olaya bu gözle bakacağını sanmam.”

“Britva,” diye soludu Vassikin. *Menidzher*’i tek ilgilendiren şey paraydı. “Ah, Tanrım. Öldük biz.”

Cep telefonu güvertenin üzerinde tıkırdadı. Ahizesi titriyordu. Fowl hâlâ hattın öbür uçundaydı.

Mikhael telefonu sanki bir el bombasıymışçasına kaldırdı. “Fowl? Orada mısın?”

“Evet,” diye yanıtladı karşı taraftaki ses.

“Seni kaçık şeytan! Neler yapıyorsun? Baban ölmek üzere. Bir anlaşmamız var sanıyordum!”

“Hâlâ var. Yeni bir anlaşma. Bu gece hâlâ biraz para kazanabilirsin.”

Mikhael telaşlanmayı bir yana bırakıp dikkatini Artemis’e verdi. Bu kâbustan kurtulmanın bir yolu olabilir miydi? “Dinliyorum.”

“En sön istediğim şey babamın dönüp de bu son iki yılda geliştirdiklerimi bir anda yok etmesi.”

Mikhael başını salladı. Bu ona çok mantıklı geliyordu. “Bu yüzden ölmesi gerek. Emin olmak için bunu kendim halletmem gerekiyordu. Ama yine de size küçük bir şeyler verebilirim.”

Mikhael güçlükle soluk alabiliyordu. “Küçük bir şeyler mi?”

“Fidyeyi. Beş milyonun tamamını.”

“Peki bunu neden yapasın ki?”

“Sen parayı alırsın; ben de evime güvende dönerim. Yeterince adil mi?”

“Bana adilmiş gibi görünüyor?”

“Pekala. Şimdi koyun karşı tarafına bak, fiyordun üstüne doğru.”

Mikhael baktı. Karlarla kaplı tepenin ucunda parlayan bir işaret fişeği vardı.

“Fişeğe bağlı bir evrak çantası var. Ateş on dakika içinde sönecek. Yerinizde olsam bu süre içinde oraya varırdım. Aksi halde çantayı bulmak yıllarını alabilir.”

Mikhael hattı kapama zahmetine bile girmedi. Telefonu yere atıp koşmaya başladı. “Para,” diye bağırdı Kamar ’a. “Yukarıda. Fişek.”

Kamar bir solukta ona yetişmişti, telsizden talimatlar yağdırıyordu. Birinin o paraya ulaşması gerekiyordu. Ortada sahip çıkılacak beş milyon dolar varken, boğulan bir *İrlanskii* kimin umurundaydı?

Büyük Artemis vurulur vurulmaz, Root, Holly’ye işaret verdi. “Git!” diye emretti.

Yüzbaşı Short kanatlarını harekete geçirip tepenin doruğundan aşağı doğru fırladı. Elbette ki tüm bu yaptıkları kurallara aykırıydı ama şu an Konsey, Foaly’yi ihanetten az çok suçlu bulduğu için işi biraz gevşetmişti. Uyulması gereken tek şart, sentorun bağlantısını hiç kesmemesi ve yakalanmaları ya da yaralanmaları durumunda, gerek kendileri gerekse peri teknolojileri ortadan kolayca kaldırılabilsin diye, grubun her üyesinin uzaktan kumanda edilebilen patlayıcılarla donatılmalarıydı.

Holly denizaltında olanları siperliğinden izlemişti. Büyük Artemis'in omzundan vurulup iri yarı Rus'un üzerine yığıldığını görmüştü. Kan görüş alanına kaydedilmişti. Hâlâ ısıl algılayıcısı tarafından görüntülenebilecek kadar sıcaktı. Holly bunun etkili bir plan olduğunu itiraf etmeliydi. Kim bilir, belki de Artemis'in planı işe yarayabilirdi. Belki de Ruslar aldatılabilirdi. Ne de olsa insanlar genellikle görmek istedikleri şeyleri görürlerdi.

Sonra işler korkunç kötü gitmeye başladı.

"Suyun içinde!" diye bağırdı Holly, miğferinin mikrofonuna. Kanatlarının motorunu en yüksek hıza ayarladı. "Yaşıyor ama onu sudan çıkarmazsak uzun süre hayatta kalamaz."

Parıldayan buza sessizce göz gezdirdi ve hızlanmak için kollarını göğsünde birleştirdi. İnsan gözüyle saptanamayacak kadar hızlı uçuyordu. Bir kuş ya da dalgalarda oynaşan bir martı olabilirdi. Denizaltı önünde bir hayal gibi belirdi.

Ruslar *Nikodim*'den çıkmaya hazırlanıyorlardı. Kulenin merdivenlerinden yuvarlanırmışçasına inerlerken aceleden ayakları kaydı. Ve karada da aynı şey oluyordu. Etraf gizlendikleri deliklerden çıkıp donmuş çalılıkların arasından hızla koşan adamlar kaynıyordu. Fişeği Yarbay yakmış olmalıydı. Değerli paralarının yetmiş iki saat içinde eridiğini "görmek, bu Çamur Adamları çılgına çevirecekti. Parayı ancak patronlarına teslim edecek kadar zamanları olacaktı. O da paranın ortadan kaybolmasından pek hoşnut olmayacaktı.

Holly denizaltının gövdesine göz gezdirdi, giysisi ve miğferi onu radyasyona karşı koruyordu. Son anda yukarı sıçradı, kumanda kulesi kuzey kıyısından görülmesine engel oluyordu. Motorun jiklesini çekip insanın düştüğü buz deliğinin üzerinde yavaşça uçtu. Yarbay kulağının dibinde konuşuyordu ama Holly ona yanıt vermedi. Yapılacak işi vardı ve konuşacak zamanı yoktu.

Periler soğuktan nefret ederlerdi. Kesinlikle nefret ederlerdi. Hatta bazıları düşük ısılardan öylesine korkarlar ki dondurma bile yemezlerdi. Holly'nin şu an en son yapmak istediği şey, şu sıfırın altındaki radyoaktif suya dalmaktı. Ama başka şansı var mıydı? "D'Arvit," diye küfredip suya daldı.

Giysisindeki mikro-lifler üşüme hissini kısmen engellese de tamamen yok edemiyordu. Holly bu ısı düşüşünün tepkilerini birkaç saniye içinde

onu yavaşlatıp şoka sokacağının farkındaydı.

Aşağısındaki baygın insan bir hayalet kadar beyazdı. Holly kanat donanımlarını yokladı. Jikleye biraz hızlıca dokunursa fazlaca derine inmesine neden olabilirdi. Hafif bir dokunuşla ise yukarıda kalabilirdi. Ve bu ısıda yalnızca tek dokunuşluk zamanı vardı.

Holly jikleye bastı. Motor bir kez vızıldayıp onu on kulaç aşağı indirdi. Bu kusursuzdu. Baba Fowl'u belinden yakalayıp onu çabucak Aykemerine tutturdu. Yumuşak bedeni kemerden öylece sarktı. Bir doz büyüye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

Holly yukarı baktı. Buzun içindeki delik kapanmak üzereydi. Başka ters gidebilecek bir şey var mıydı acaba? Yarbay kulağının dibinde bağırıyordu ama Holly onun sesini kısıp tüm dikkatini karaya çıkmaya verdi.

Buz kristalleri tıpkı örümcek ağları gibi deliğin çevresinde dönüp duruyorlardı. Okyanus onları içine çekmeye niyetli görünüyordu.

Hiç sanmıyorum, diye düşündü Holly, miğferini suyun üzerine doğru çevirip motorun jiklesini sonuna kadar açtı. Buzu kırıp geçtiler, havada bir kavis çizerek denizaltının ön güvertesinin zeminine iniş yaptılar.

İnsanın yüzü çevresini saran manzarayla aynı renkteydi. Holly yırtıcı bir yaratıkmışçasına insanın göğsüne doğru çömelip yarasını gecenin karanlığına açtı. Güvertede kan vardı ama Küçük Artemis'in kanıydı: bir Hydrosion topçu mermisinin boş kovanını alıp onu yarıya kadar Artemis'in kolundan çektikleri kanla doldurmuşlardı. Çarpışma sırasında, mermi Baba Artemis'i yere düşürmüş ve kırmızı sıvıyı etrafa dağıtarak havaya uçurmuştu. Bu çok inandırıcı bir plandı. Tabii ki buz gibi sulara atılmak planın bir parçası değildi.

Mermi bedenine saplanmamıştı ama Bay Fowl hayati tehlikeyi henüz atlatamamıştı. Holly'nin ısıl göstergesi kalp atışlarının tehlikeli derecede yavaş ve zayıf olduğunu gösteriyordu. Holly elini Bay Fowl'un göğsüne koydu. "İyileş," diye fısıldadı. "İyileş."

Ve büyü parmaklarına doluştu.

Artemis, Holly'nin kurtarma girişimini izleyememişti. Doğru bir iş mi yapmıştı? Ya Hydrosion mermisi babasının bedenine saplanmışsa? Bir daha annesinin yüzüne nasıl bakardı?

"Ah, hayır," dedi Kâhya.

Artemis hemen yanında bitiverdi. "Ne oldu?"

"Baban suyun içinde. Rus onu denize attı."

Oğlan inledi. Bu sular en az bir kurşun kadar öldürücüydü. Artemis böyle bir şeyin olabileceğinden korkmuştu.

Root da kurtarma girişimini izleyenler arasındaydı. “Tamam. Holly suyun üzerinde. Onu görebiliyor musun, yüzbaşı?”

Yanıt yoktu. Kulaklığından yalnızca parazit geliyordu.

“Durum ne, Yüzbaşı? Cevap ver.”

Hiçbir cevap yoktu.

“Holly?”

Konuşmuyor, çünkü artık çok geç, diye düşündü Artemis. Babamı kurtarmak için artık yapabileceği hiçbir şey yok ve hepsi de benim yüzümden.

Root’un sesi düşüncelerini böldü. “Ruslar gemiyi terk ediyorlar,” dedi. “Holly şu an denizaltında, buzun içindeki deliğin üzerinde. İçeri giriyor. Holly ne durumdasın? Hadi, Holly. Konuş benimle.”

Hiçbir cevap yoktu.. Yalnızca uzun bir sessizlik vardı.

Sonra Holly motorlu bir yunus gibi buzun içinden fırladı. Kutup karanlığının içinde havada bir kavis çizip Tayfun’un güvertesine kondu.

“Babanı almış,” dedi Yarbay.

Artemis mikrofondan Holly’nin sesini duymayı ümit ederek, yedek Recon miğferini taktı. Siperliğindeki görüntü babasına değebilecek ve babasının göğsünün üzerine eğilmiş parmaklarından büyü fışkıran Holly’ye dokunabilecek kadar büyüttü.

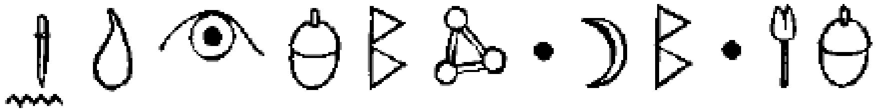
Bir süre sonra Holly yukarı doğru, Artemis’in gözlerinin içine, sanki izlediğini biliyormuş gibi baktı. “Onu kurtardım,” diye güçlükle soludu. “Çamur Adam canlı. Pek iyi durumda değil ama soluk alıyor.”

Artemis yere çöktü, mutluluk gözyaşları zayıf omuzlarını titretiyordu. Tam bir dakika boyunca ağladı. Sonra yeniden eski Artemis oldu.

“Tebrikler, Yüzbaşı. Şimdi Foaly bu uzaktan kumandalı patlayıcıları harekete geçirmeden önce buradan gitsek iyi olur.

Dünyanın derinliklerinde bir yerde sen tor iletişim ünitesinin karşısında gerindi.

“Aklıma böyle kötü şeyler getirmeyin,” diye kıkırdadı.

BİR YA DA İKİ SONSÖZ

TARA

Artemis, St Bartleby’ye dönüyordu. Helsinki sağlık hizmetleri, Foaly’nin hazırlamış olduğu pasaportla babasının kimliğini saptadıklarında, onun orada olması gerekiyordu.

Holly yaralıyı iyileştirmek için elinden geleni yapmış tı, göğsündeki yarayı iyileştirmiş, hatta kör olan gözüne yeniden görme yetisi bile kazandırmıştı. Ama bacağı yerine takmak için artık çok geçti, zaten ortalarda bir bacak da yoktu. Büyük Artemis’in uzun süreli bir tedaviye ihtiyacı vardı ve bunun mantıklı bir açıklaması yapılabilecek bir yerden başlaması gerekiyordu. Bu yüzden Holly güney batıya doğru uçup Helsinki’ye vardı ve baygın adamcağızı Üniversite Hastanesinin kapısına bıraktı. Kapıcılardan biri uçan hastayı gördü ama hafızası başarıyla silindi.

Büyük Artemis kendine geldiğinde, şu son iki yılı hayal meyal anımsayacaktı ve en son aklında kalan şey mutlu bir anı olacaktı: Dublin limanında ailesiyle vedalaşması. Bu yine Foaly ve onun hafıza-silme teknolojisi sayesindeydi.

“Neden senin yanına taşınmıyorum?” dedi sentor, Polis Plaza’ya döndüklerinde şakayla karışık. “Ben iş yaparken sen de ütüyü halledersin.”

Artemis gülümsedi. Son zamanlarda bunu sıkça yapmaya başlamıştı. Holly’yle vedalaşması bile umduğundan iyi geçmişti, özellikle de Holly’nin Artemis’in öz babasını vurmasına tanık olması göz önüne alınırsa. Artemis’in tüyleri ürperdi. Bu özel strateji onu geceler boyu uykusuz bırakmıştı.

Yüzbaşı, Tara’ya kadar onlara eşlik etmiş ve onları sanal bir çitten geçirmişti. Hatta orada insanlara doğal bir görüntü sergilemek için sanal çimenlerde otlayan, sanal bir inek bile vardı.

Artemis’in üzerinde Peri Halkının teknolojisi sayesinde akıl almaz biçimde onarılmış olan okul forması vardı. Yakasını kokladı.

“Cekette değişik bir koku var,” diye belirtti. “Kötü değil ama değişik.”

“Ceketin tertemiz oldu,” dedi Holly, gülümseyerek. “Foaly onu makinede üç farklı devirden geçirmek zorunda kaldı, şeylerden arındırmak

için...”

“Çamur Adamlardan arındırmak için,” diye tamamladı Artemis.

“Kesinlikle.”

Gökteki dolunay parlak ve bir golf topu kadar pürüzlüydü. Holly büyüsünün kendisine şarkılar fısıldadığını hissetti.

“Foaly, bize göstermiş olduğun yardımlardan dolayı Fowl Malikânesini sürekli gözetim altında tutacağını söyledi.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi Artemis.

“Bu doğru bir karar mı?”

Artemis düşündü. “Evet. Artık Peri Halkına bir zarar vermeyeceğim. ”

“Güzel. Çünkü Konseyin büyük bir bölümü hafızanı silme taraftarıydı. Ve böylesine büyük bir hafızayla, IQ’un birazcık düşebilirdi.”

Kâhya elini uzattı. “Pekala, Yüzbaşı. Seni bir daha görebileceğimi sanmıyorum.”

Holly, Kâhya’nın elini sıktı. “Eğer görürsen, artık çok geç olmuş olur.” Yüzbaşı Short peri kalesine doğru döndü. “Gitsem iyi olacak. Birazdan güneş doğacak. Bir peri uydusuna kalkansız yakalanmak istemem. En son istediğim şey fotoğrafımın İnternette yayınlanması. Tam da Recon’daki görevime geri verilmişken.”

Kâhya patronunu dirseğiyle hafifçe dürttü.

“Ah, Holly... Yüzbaşı Short ha?” Ha mı? Artemis *ha* dediğine inanamıyordu. Bu bir sözcük bile değildi. “Evet, Çamur Ç... Evet, Artemis?”

Artemis, Holly’nin gözlerinin içine baktı, tıpkı Kâhya’nın kendisine öğretmiş olduğu gibi. Bu “medeni olma” işi her şeyden daha zordu. “Şey istiyordum... demek istediğim. Yani diyorum ki...”

Kâhya bir dirsek daha attı.

“Teşekkür ederim. Her şeyimi sana borçluyum. Sayende anne ve babama kavuştum. Ve mekiği uçurma tarzın kesinlikle harikaydı. Ve trende... Şey, senin bu yapıklarını, ben asla...”

Üçüncü bir dirsek geldi, bu kez söylediği saçmalıkları kesmek içindi.

“Affedersin. Her neyse, anlamışsındır.”

Holly’nin elflere özgü yüz hatlarında garip bir ifade belirdi. Utanmayla -bu olabilir miydi acaba?- sevinç arası bir şeydi. Çabucak kendini toparladı.

“Belki ben de sana bir şeyler borçluyum, insan,” dedi silahını çekerek. Kâhya tam tepki vermek üzereyken Holly’nin kötü bir şey yapamayacağına

karar verdi.

Yüzbaşı Short kemerinden bir altın para çıkararak, onu yirmi metre havaya, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne doğru fırlattı. Sonra akıcı bir hareketle silahını yukarı doğrultup tek el ateş etti. Para yirmi metre daha yükselip dönerek yere indi. Nasıl olduysa Artemis onu havadayken yakalamayı başardı. Bu, delikanlılık hayatının ilk başarılı hareketiydi.

"İyi atış," dedi Artemis. Az önce tek parça halindeki paranın ortasında artık küçük bir delik vardı.

Holly elini uzatıp parmağındaki henüz iyileşmemiş yarayı gösterdi. "Sen olmasaydın bu atışı asla başaramazdım. Hiçbir takma-parmak aslı gibi olmaz. Bu yüzden sanırım sana teşekkür etmem gerek."

Artemis ona parayı uzattı.

"Hayır," dedi Holly. "Sende kalsın, sana hatırlatsın diye."

"Neyi hatırlatsın diye?"

Holly ona içten bir bakış atı. "Bu sinsiliğin derinliklerinde bir yerlerde, bir namus kıvılcımının yer aldığını hatırlatması için. Belki arada bir, bu kıvılcımı alevlendirebilirsin."

Artemis parayı parmaklarının arasında içinde sıktı. Avucunun içinde paranın sıcaklığını hissetti. Evet, belki.

Başlarının üzerinde iki kişilik küçük bir uçak vızıldadı. Artemis başını göğe çevirdi. Bakışlarını yeniden yere çevirdiğinde Holly gitmişti. Çayırların üzerinden hafif bir duman çıktı.

"Elveda, Holly," dedi yavaşça Artemis.

Bentley'in kontağı' ilk çevirişte çalıştı. Bir saatten kısa süre içinde St Bartleby'nin ama kapısının önündeydiler.

"Telefonunu açık tut," dedi Kâhya, kapıyı tutarak. Helsinki polisi kısa süre içinde İnterpol'den araştırma sonuçlarını almış olacak. Babanın dosyası merkezi işlem biriminde yeniden canlandırıldı, tabii ki yine Foaly'nin sayesinde.

Artemis telefonunun açık olup olmadığını kontrol ederken başını salladı. "Haberler gelmeden Annemle Juliet'in yerlerini saptamaya çalış. Onları bulmak için Fransa'nın güneyindeki tüm kaplıcaları aramak istemiyorum."

"Peki, Artemis."

"Ve hesaplarımın iyice gizlenmiş olduklarından emin ol. Babamın son iki senede yaptıklarımı tam olarak bilmesine gerek yok."

Kâhya gülümsedi. “Peki Artemis.”

Artemis okulun kapısına doğru birkaç adım attı, sonra geriye döndü. “Ve Kâhya, son bir şey daha var. Kuzey Kutbundayken... ”

Artemis soruyu soramadı ama koruma nasıl olsa yanıtını biliyordu.

“Evet, Artemis,” dedi nazikçe. “Doğru olanı yaptın. Başka yolu yoktu.”

Artemis başını sallayıp Bentley caddenin sonunda gözden kayboluncaya kadar kapının yanında durdu. Şu andan itibaren yaşamı çok farklı olacaktı. Malikânede anne ve babasıyla birlikte yaşarken, çevireceği dolapları çok daha dikkatlice planlaması gerekecekti. Evet, Peri Halkını bir süre rahatsız etmemeye söz vermişti ama ya Mulch Diggums... bu farklı bir konuydu. Öylesine çok sayıda güvenli mekân ve öylesine kısıtlı zaman vardı ki.

DANIŞMANIN OFİSİ
ST BARTLEBY'S GENÇ BEYEFENDİLER OKULU

Doktor Po hâlâ St Bartleby’de çalışmayı sürdürmekle kalmamış, Artemis ayrıldığından beri daha da güçlenmiş görünüyordu. Öbür hastaları sınav stresinden ve kronik utangaçlıktan dolayı öfkesini kontrol edemeyen daha açık sözlü hastalardı. Ve üstelik hepsi de öğretmendi.

Artemis cep telefonunun düğmesine yanlışlıkla basmamaya özen göstererek kanepeye oturdu.

Doktor Po bilgisayarının karşısında başını salladı. “Müdür Guiney bana elektronik postanı iletti. Çok hoş.” “Bu konuda üzgünüm,” diye mırıldandı Artemis, kendini gerçekten de üzgün hissetmesine şaşırarak. Başkalarını üzmek genellikle onu üzmezdi. “Bir çelişki içindeydim. Bu yüzden kaygılarımı size yansıttım.”

Po hafifçe kıkırdadı. “Evet, çok güzel. Tam kitapta yazdığı gibi.”

“Biliyorum,” dedi Artemis. Gerçekten de biliyordu. Doktor F. Roy Dean Schlippe bu özel kitabın bölümlerinden birinin yazarıydı.

Doktor Po kalemini masanın üzerine bıraktı, bunu daha önce hiç yapmamıştı.

“Biliyor musun hâlâ çözümlemediğimiz bir konu var.” “Hangi konu bu, Doktor?”

“Son görüşmemizde değindiğimiz konu. Saygı hakkındaki.”

“Ah, o konu.”

Po parmaklarını kıvırdı. “Senin kadar zeki olduğumu farz edip bana dürüst bir yanıt vermeni istiyorum.” Artemis, Helsinki’de bir hastanede yatan babasını, ona yardım etmek için hayatını tehlikeye atan Yüzbaşı Holly Short’u ve tabii Koboi Laboratuarlarından çıkmalarını sağlayan Kâhya’yı düşündü. Bakışlarını kaldırınca, Doktor Po’nun ona gülümsediğini fark etti.

“Pekala genç adam saygınını hak edecek birini buldun mu?”

Artemis gülümsedi. “Evet,” dedi. “Sanırım buldum.”

Son

YARDIM

Cüce, Dwarf:

İskandinavya'da dağlarda, İrlanda ve Almanya'da yaşayan, çoğunlukla deforme olmuş ya da çirkin olarak betimlenen, kısa boylu, güçlü yaratıklar. Cücelerin hayatı genelde maden çıkararak geçer. Güneş ışığında taşa dönüşecekleri için yeryüzüne çıkmazlar.

Elf:

Büyülü güçleri olan, küçük, çoğunlukla da muzip perimsi yaratık. Başlangıçta insanlara can acıtmayan ama oldukça rahatsızlık veren minik oklar atan küçük, muzip varlıklardı. Ama Tolkien'in Yüzüklerin Efendisi'nden dolayı elfler ince, uzun, fidan gibi çok eski bir soy ve görkemli bir saygınlığa sahip varlıklar olarak da tanımlanırlar. İskandinavya'da elfler Alfar olarak bilinir.

Elfler yeraltında koloniler halinde yaşayan neşeli yaratıklardır. Partiler vermeyi, müziği ve dans etmeyi severler ama müziklerini dinlerken yakalanan insanları kaçırırlar.

Gargoyle:

Gotik yapıtları süsleyen, kanatlı, çirkin canavar heykellerine verilen ad. Büyücüler onları canlandırıp kendi emelleri için kullanabilirler.

Gnome:

Yeraltında yaşayan, hâzinelere bekçilik eden cücelere benzer peri sınıfına da giren varlıklardır. Genelde vejetaryendirler ve asla kaygılanmazlar. Bazıları muziptir ve insanlara zarar verirler. Gnomelar sert hatlı, asla yaşlanmayan ve her zaman kukuleta takan, sakallı adamlar olarak tanımlanırlar.

Goblin:

Perilerin karşıtı olduğu düşünülen genelde kötü yaratıklardır. .Goblinler genelde muziptir, şans bozarlar, kabuslara neden olurlar ve buna benzer küçük sıkıntılar yaratırlar ama bazıları tehlikeli hatta zaman zaman ölümcül olabilirler. Gülümsemelerinin insanın kanını dondurduğu, kahkahalarının sütü ekşitip, ağaçlardaki bütün meyvelerin dökülmesine neden oldukları

söylenir. Goblinler peri dünyasının kötü şöhretli hırsızlarıdır. Deforme olmuş vücutları ve kocaman gözleri vardır. Yeraltı mağaralarında yaşarlar.

İmp:

Aslında Şeytan'ın bütün çocuklarına "verilen isimdi ama 18. yy da diğer bütün kötü yaratıklar için de kullanıldı. Günümüzde, cehennemde yanan insanları küçük çatallarıyla dürten minik şeytanlar olarak bilinirler.

Başka kaynaklarda volkanik tepelerde gözüken Gremlinlerin akrabalarıdır. Sivri pençeleri ve iğneli kuyruklarıyla saldırırlar. Kötülük dolu küçük siyah yaratıklardır.